

Jo Tikslas

Dvasinė kelionė ir jos priežastis

Vienas iš daugelio krikščionių...

Jo Tikslas

© 2010 Gerimantas Gaigalas

Visos teisės saugomos. Be autoriaus sutikimo šios knygos negalima perspausdinti ar kaip kitaip dauginti ir kopijuoti.

ISBN 978-1-4457-6332-3

Citatos naudotos iš lietuviškojo Kosto Burbulio Biblijos vertimo, leisto 1996.

Dėl nemokamų šios knygos egzempliorių galima kreiptis adresu jotikslas@gmail.com

TURINYS

IŽANGA		7
1 SKYRIUS	Kodėl?	9
2 SKYRIUS	Jo Tikslas	12
3 SKYRIUS	Jėzaus Kristaus apreiškimas Senajame Testamente	17
4 SKYRIUS	Jėzaus Kristaus apreiškimas žemėje	24
5 SKYRIUS	Jėzaus Kristaus apreiškimas tavyje	33
6 SKYRIUS	Jis sugriaus tavo teisumą	38
7 SKYRIUS	Jis pakels ir išlaikys tave	43
8 SKYRIUS	Tau reikės pagalbininko	48
9 SKYRIUS	Pavesk save Jo darbui	53
10 SKYRIUS	Jis ves tave	57
11 SKYRIUS	Jis stiprins tikėjimą	65
12 SKYRIUS	Jis numarins tave kartu su Juo	72
13 SKYRIUS	Nenustebk jei Jis ves tave į dykumą	77
14 SKYRIUS	Jis prikels tave ir paslėps Jame	87
15 SKYRIUS	Jis ugdys meilę	91
16 SKYRIUS	Jis padarys tave vaisingą	96
17 SKYRIUS	Jis pašlovins Jėzų	104
18 SKYRIUS	Jis pastatys tave be gėdos ir kliaudos	108
19 SKYRIUS	Jėzus Kristus – nesibaigiantis Dievo apreiškimas	112
EPILOGAS		117

Ši knyga skiriama
kiekvienam, kuris ją perskaitys

IŽANGA

Kartą, vaikščiodamas po savo širdies sodą, radau padėtą paketą. Išvyniojęs jį, pamačiau mažą knygelę, prirašytą padrikų sakinių. Jie buvo užrašyti skirtingu laiku. Vieni užrašyti su džiaugsmu ir meile, kiti – esant sunkumams, nežinomybei ar tiesiog, slenkant pilkai dienai. Sudėjus juos į vieną krūvą, pastebėjau ryškėjantį vaizdą, tarytum siaurą takelį, kuriuo buvau vedamas visus tuos metus. Tada ir išgirdau savo širdyje sodininko balsą: “O kodėl tau neparašius apie tai, ką aš pasėjau šiame sode, rūpinausi ir auginau per daugelį metų? Ir aš pagalvojau: “Tikrai, o kodėl neparašius apie mano širdies sodininko darbus, jo meilę ir rūpestį? Juk jis vertas, kad apie jį papasakočiau”.

Ši knyga nėra teologinis mokymas ar grožinis kūrinys. Tai tik atsakas į sodininko balsą. Tai pašnekesiai su juo, klausimai ir atsakymai, nusistebėjimai ir nusivylimai, kritimai ir pakilimai. Tai troškimas daugiau sužinoti apie sodininką, jo darbus ir tikslą. Tai, kas buvo padrikai išmėtyta ant žemės, čia sudėta į vieną vietą, nepagražinta ir neredaguota. Todėl ši knyga yra netobula, su klaidomis ir be jų, kaip ir širdis...

Aš klausydavausi jo pasakojimų, kaip jis sodins, gražins ir prižiūrės mano sodą. Aš bendraudavau su juo, kaip su sodininku, ir norėjau daugiau sužinoti apie jį. Dabar aš žinau, kas yra mano širdies sodininkas, todėl ir noriu papasakoti apie jį, jo darbus ir tikslą. Galbūt, perskaitęs šią knygą, ir tu panorėsi eiti šiuo keliu, pakviesti jį į savo širdį ir sužinoti, kas iš tikrųjų yra tavo sodininkas.

Jėzus jai tarė: „Moterie, ko verki? Ko ieškai?“ Ji, manydama, jog tai sodininkas, atsakė: „Gerbiamasis, jei tamsta Ji išnešei, pasakyk man, kur Ji padėjai. Aš Ji pasiimsiu“. (*Jono 20, 15*)

Kelionė prasideda...

Viešpatie, kokie didingi yra Tavo darbai! Kokios
gijos Tavo mintys!

Psalmis 92, 6

1 SKYRIUS

Kodėl?

Ar buvai sutikęs žmogų, kuris visą savo gyvenimą paskyrė kokiam nors tikslui? Ar pastebėjai, kaip jis elgiasi? Jo veiksmai atrodo jaudinantys ir įdomūs, tačiau neprognozuojami ir nesuprantami. Kartais tu žaviesi, būni įkvėptas jo poelgių ir pritari kiekvienam jo pasirinkimui, o kartais – nesupranti ir piktiniesi dėl jo keistenybių ir nelogiškų sprendimų. Dažnai negali paaiškinti, kodėl kažkas elgiasi, taip ir ne kitaip, ir klausai savęs: „Nesuprantu, kodėl jis taip elgiasi, ko jis siekia, koks tikslas taip kvailai elgtis?“ Jei žinotum tikslą, kurio jis siekia, galėtum paaiškinti kiekvieną jo pasirinkimą, veiksma ir poelgį. Esminis dalykas – žinoti tikslą ir tada viskas atsistoja į „savas vėžes“, visi veiksmai, pasirinkimai, klausimai ir atsakymai nuveda į vienintelį tašką, veiksmų pradžia ir pabaigą - tikslą.

O Dievas ar turi tikslą? Kaip suvokti Dievo valią, nežinant Jo tikslo, kaip suprasti Jo darbus, nesuvokiant, ko Jis siekia tavo gyvenime? Nesuprasdamas Jo tikslo, tu klaidžioji labirinte, bandydamas atspėti ir sudėlioti tai iš savo jausmų, patirties ir aplinkybių nuotrupų. Vieną dieną tu esi pilnas dėkingumo, šlovini Viešpatį, žaviesi Juo, atiduodi visą savo gyvenimą Jam, supranti ir pažįsti Jį, gali atsakyti į visus klausimus, tačiau kitą dieną – esi suglumęs, visas tavo žinojimas išgaruoja, o dėkingumą pakeičia murmėjimas ir pasipiktinimas nelogiškais Dievo veiksmais, tyla ir nesuprantamais sprendimais. Vieną dieną viskas vyksta „pagal planą“, aiškiai matai Viešpaties vedimą ir palaiminimą, esi pilnas tikėjimo, džiaugsmo ir myli Jį, tačiau kitą dieną - jautiesi silpnas, kažkur dingsta Viešpaties stebuklai, nebesupranti Jo vedimo, abejoji, ar Jis vis dar myli ir rūpinasi tavimi, apima baimė, kad Jis supyko, persigalvojo ir užmiršo tave.

Tokiomis akimirkomis tave užklumpa begalė klausimų: kodėl, kodėl, kodėl? Kodėl neišsipildo Dievo pažadai, kuriuos Jis taip aiškiai kalbėjo širdyje, kodėl neįtiki šeimos nariai, kodėl nėra „prabudimo“ ir stebuklų, kurie vyksta kažkur kitur, kodėl tiek daug krikščioniškų denominacijų ir

įvairių mokymų, paremtų Biblija, kodėl į vienas maldas Jis atsako greitai, o kitų atsakymų tenka laukti metus, kodėl vieni stebuklingai išgyja, o kiti ne, kodėl nejučiu pastoviai Jo artumo, kodėl Jis laukia, o aš jau nebegaliu, kodėl Jis neatsisuka į mane po pirmo išsižadėjimo, o laukia, kol Jo išsiginsiu tris kartus, kodėl Jis mane tebemyli, kai aš neturiu jėgų būti mylimas, kodėl krentu žemyn, kai atrodo, kad taip tvirtai stoviu, kodėl jis užduoda klausimą, kai atsakymo reikia man? O, jeigu žinočiau, ko Jis siekia mano gyvenime?

Stebėdamas Jėzaus mokinių gyvenimą, matai, kaip jie klupo ir kėlėsi, žavėjosi ir piktinosi, vertindami Jėzaus elgesį ir sprendimus. Jie ėjo į Jeruzalę su ryžtu numirti už karalių, bet pabėgo, palikdami Jį nukryžiuotą kartu su nusikaltėliais. Jie žavėjosi Jėzaus pamokslais ir stebuklais, bet nepastebėdavo jų autoriaus. Net Jonas Krikštytojas, įkvėptas Šventosios Dvasios, užtikrintai visiems paliudijo, kad šis Jėzus yra Dievo Sūnus, avinėlis už pasaulio nuodėmes, tačiau, pakliuvęs į kalėjimą, klausė: „Ar tu esi tas, kuris turi ateiti?“ (*Mato 11, 3*).

O, nesuprantami ir neištiriami Dievo sprendimai ! Jeigu tik žinočiau, koks yra Jo tikslas...

Ir vis dėlto, ar Dievas turi tikslą? Ko Jis siekia tavo gyvenime ir kur veda? Ar galima tai suprasti?

Viešpaties sumanymas lieka per amžius, Jo
širdies mintys per kartų kartas.

Psalmės 33, 11

2 SKYRIUS

Jo Tikslas

Koks yra Dievo tikslas? – išgelbėti ir padaryti tave laimingu, išspręsti visas problemas, išmokyti mylėti, teisingai elgtis ir atskirti gera nuo blogo, parodyti kuo daugiau ženklų ir stebuklų, išauginti iš tavęs pranašą, mokytoją, ganytoją ir ištikimą tarną, apsaugoti nuo blogio, išgydyti, atleisti nuodėmes ir apvalyti, įvykdyti teisingumą? Tai tikrai yra Dievo valia, bet koks yra Jo tikslas? Koks yra Jo tikslas nuo pradžios iki pabaigos, kas pasilieka Jo žodyje per amžius, kas buvo skelbiama ir išpranašauta prieš tūkstančius metų, kas jau įvyko ir buvo išpildyta, kas vyksta dabar ir kas įvyks ateityje, kas buvo Dievo gelmėje prieš tave ir pasiliks ten amžinai, į ką nukreiptas Jo žvilgsnis, kuo džiaugiasi ir gėrisi Jo širdis? Kas apjungia visa tai ir yra dar daugiau, negu tu trokšti ar įsivaizduoji?

Tai Jis – Dievo sūnus, Jo atvaizdas ir šlovė, avinėlis ir liūtas, pirmas ir paskutinis, pradžia ir pabaiga, Dievo žodis ir pati būtis – JĖZUS KRISTUS.

<...> jis, būdamas Dievo garbės atspindys bei jo būties atspaudas <...> (*Hebrajams 1, 3*)

<...> nes jame gyvena visa Dievystės pilnybė kūniškai
<...> (*Kolosiečiams 2, 9*)

Dievas neslepia savo tikslo, Jis jį įvykdė, vykdo ir vykdys amžinai, nes Dievo tikslas yra amžinas.

Tai atitinka amžinąjį Dievo kėslą, kurį jis įvykdė Kristuje Jėzujė, mūsų Viešpatyje. (*Efeziečiams 3, 11*)

Jis yra neregimojo Dievo atvaizdas, pirmiau už visa, kas sukurta, gimusysis: nes jame buvo sukurta viskas danguje ir žemėje, kas regima ir kas neregima, ar tai sostai, ar viešpatystės, ar kunigaikštystės, ar valdžios – **visa sukurta per jį ir jam.** (*Kolosiečiams 1, 15-16*)

Jėzus Kristus buvo, yra ir bus pagrindinis Jo tikslas. Kristaus apreiškimas yra visko pradžia ir pabaiga, ašis, apie kurią sukasi visa žmonijos istorija, kritimas ir išgelbėjimas, Jis yra visatos centras ir „didysis sprogimas“, paslaptis ir nuostaba angelams, valdžioms ir kunigaikštystėms dangaus srityse. Jis buvo Dievo gelmėje, kai dar nebuvo pradžios, Jis buvo pažadėtas ir išpranašautas anksčiau gyvenusioms kartoms, paliudytas kūriniuose, uždengtas įstatymu, apreikštas kūne, kentėjęs ir numiręs už tave, prisikėlęs iš mirusiųjų, paimtas į dangų ir pasodintas soste Dievo Tėvo dešinėje visos žemės ir dangaus kūrinių nuostabai ir pasigėrėjimui. Jis buvo, yra ir ateina, apie Jo sugrįžimą paskelbta visai kūriniui.

Ir neginčijamai yra didelė dievotumo paslaptis: Dievas buvo apreikštas kūne, išteisintas Dvasioje, matomas angelų, paskelbtas pagonims, įtikėtas pasaulyje ir paimtas į šlovę. (*1 Timotiejui 3, 16*)

Jėzus Kristus yra Jo mylimasis, kuriame ir mes esame mylimi. Jis buvo dar prieš mus Tėvo branduolyje. Jo niekas nematė ir nepažino: nei galybės, nei angelai, nei viešpatystės, tik Tėvas. Jis buvo neprieinamas, nežinomas ir nepasiekiamas, vadinamas nuo amžių uždengta paslaptimi.

<...> ir atskleisti visiems, kaip turi išsipildyti šita paslaptis, nuo amžių uždengta Dieve – viską sukūrusiame per Jėzų Kristų <...> (*Efežiečiams 3, 9*)

Tačiau ši paslaptis ir stebuklas, žmonėms nepasiekiamas ir nesuvokiamas, dabar yra prieinamas ir apreiškiamas kiekvienam, kuris

tiki. Pats Dievas apreiškia save Jėzujė Kristujė kiekvienam asmeniškai. Tai pagrindinis Dievo tikslas ir pats didžiausias stebuklas tavo gyvenime - **Kristaus apreiškimas tavyje.**

<...> kad būtų padrašintos jų širdys, būdamos glaudžiai sujungtos meile, visai praturtėti išmanymo pilnumu, **Dievo paslapčiai, Kristui, pilnai pažinti.** (*Kolosiečiams 2,2*)

Viskas, kas vyksta tavo gyvenime, sukasi aplink Jį, dėl Jo ir Jam. Kristus yra paslaptis, paslėpta tavo kūne, lyg moliniame inde. Tai amžinas Dievo tikslas – atpažinti ir matyti tavyje savo sūnų Jėzų Kristų. Kas benutiktų, Jo akys visada žvelgs į tave su meile, ieškodamos To, kuris visą save pavedė Kūrėjui, o Jo rankos kruopščiai minkys ir lipdys tave iš neraugintos tešlos - Jėzaus Kristaus, kad augtum į pilną Jo pažinimą. Visada žvelk į Tą, kuris paslėptas tavo moliniame inde, nes kai šis indas bus sudaužytas, tada išvysi Jį, koks Jis yra iš tikrųjų. Tavo paslaptis - Jėzus Kristus, bus atidengtas visai kūrinijai, kaip tikras Dievo atvaizdas - ne šešėlis ar pavyzdys, bet tikroji būtis ir amžinas gyvenimas.

Mylimieji, dabar mes esame Dievo vaikai, bet dar nepasirodė, kas būsime. Mes žinome, kad, kai Jis pasirodys, būsime panašūs į Jį, nes matysime Jį tokį, koks Jis yra. (*1 Jono 3, 2*)

Tu dalyvauji pačiame didingiausiame ir šlovingiausiame visatos procese – Kristaus apreiškime. Šventoji Dvasia atlieka šį darbą, o angelai su nuostaba stebi kiekvieną Jos dvelksmą tavyje, džiaugdamiesi ir stebėdami neišmatuojamą Dievo išmintį.

Jis, nusirengęs visą savo šlovę, prisiėmė silpną žmogaus kūną, atliko mirties bausmę, mirdamas ant kryžiaus už tuos, kurie Jo nemylėjo ir neieškojo, ir, prisikėlęs iš mirusiųjų, dovanojo save kiekvienam, kuris tiki. Mažą žemės dulkę, kuri neturi nei noro, nei jėgų pažinti Kūrėją, kuri yra pilna neteisybės ir tamsos, Dievas paima iš pačio giliausio dugno, apvalo, pakelia, priglaudžia prie širdies ir visiems laikams susieja

save su ja. Šis stebuklas neprilygsta žemės, saulės ir žvaigždžių sukūrimui, augalijos ir gyvūnijos grožiui, angelų spindesiui ir visatos didybei, nes ir stebuklas, ir jo autorius, yra Jėzus Kristus – tavo gelbėtojas ir tavo būtis.

Visa Biblija nuo pradžios iki pabaigos liudija ir kalba apie Kristų. Jis buvo pažadėtas ir matomas iš tolo Senajame Testamente, Jo gyvenimas, darbai, mirtis ir prisikėlimas paliudyti ir aprašyti Evangelijose, Jo šlovingas sugrįžimas ir apreiškimas visai kūriniškai parodytas ir užantspauduotas paskutiniuose Naujojo Testamento puslapiuose.

Kristaus apreiškimas tavyje neatsiejamas nuo Jo pėdsako Senajame Testamente, kuris kalba ir liudija apie Kristų ir rengia kelią Jo atėjimui. Viskas Senajame Testamente sukasi apie Jį, vis dar paslėptą, bet ateinantį. Pažiūrėk, kaip Jį matė iš tolo Senojo Testamento laikais gyvenusios kartos ir kaip patarnavo tau, tikėjimu nutiesę kelią Gelbėtojo atėjimui į tavo širdį.

Jiems buvo apreikšta, kad jie ne sau, bet mums tarnavo tuo, kas dabar pranešta jums per tuos, kurie paskelbė Evangeliją Šventąja Dvasia, pasiųsta iš dangaus; į tai trokšta pažvelgti angelai.

1 Petro 1, 12

3 SKYRIUS

Jėzaus Kristaus apreiškimas Senajame Testamente

Turbūt dažnai pagalvoji, ar yra prasmė gilintis į Senąjį Testamentą, ir kokia nauda skaityti apie taisykles, įsakymus ir nuostatus, senus įvykius, žmonių gyvenimus, karus ir tradicijas, kurie yra išnykę ir nebeaktualūs šiandien? Kaip gali visi šie dalykai būti susiję su Kristumi?

Visa Biblija nuo pirmojo iki paskutiniojo puslapio pasakoja, liudija ir rodo tik į vieną asmenį – Jėzų Kristų. Senojo Testamento neįmanoma suprasti be Kristaus, kuris paslėptas po dangalu ir matomas tik per įvaizdžius ir palyginimus. Senajame Testamente Dievas rodo į maketus ir pavyzdžius, kurie liudija apie artėjančios tikrovės – Kristaus atėjimą, ir pranašauja apie Jo auką, mirtį ir priskėlimą. Aprašyti įvykiai, žmonių gyvenimai yra tik šešėlis ir įvaizdis artėjančios tikrovės.

Mat, kadangi įstatymas teturi būsimųjų gėrybių šešėlį, ne patį dalykų pavidalą <...> (*Hebrajams 10, 1*)

Todėl, žiūrint į Senajame Testamente aprašytas taisykles, nuostatus ir žmonių gyvenimus, kaip į formą, galima pamatyti tik seną dangalą – nesuprantamą, keistą ir paslepiančią nuo tavęs Kristų. Tačiau, kai Dievo Dvasia praskleidžia šį dangalą, pasirodo Neregimasis ir paslėptas lobis – Kristus.

Ar pastebėjai, kaip susidaro šešėlis? Jei pastatytum kokį nors daiktą prieš saulę, tai jis, užstodamas dalį šviesos, sudarytų šešėlį. Tačiau, jei patrauktum jį, tai visa saulės šviesa kristų į žemę ir nebeliktų jokio šešėlio. Senajame Testamente Dievas pranašavo ir rodė į pavyzdžius ir paveikslus, kurie buvo tik paslėpto originalo kopijos. Tačiau, kai patrauki į šalį maketą, tada pamatai originalą – apšviestą ir be jokios už dangos.

Jie tarnauja dangiškųjų dalykų **paveikslui ir šešėliui**, panašiai kaip buvo pamokytas Mozė, kai rengėsi statyti palapinę: „Žiūrėk, – sako Jis, – kad visa padarytum pagal tą **pavyzdį**, kuris tau buvo parodytas ant kalno”. (*Žydams 8, 5*)

Visų pirma Dievas parodo pavyzdį, o tik paskui originalą: iš pradžių Adomas – tik šešėlis tikrosios būties Kristuje; Edeno rojus – tik šešėlis tikrojo rojaus, kuris yra danguje; Dievo padangtė žemėje – tik šešėlis tikrosios Dievo šventyklos danguje; gyvulių aukojimai, apšlakstymas krauju, apsiplovimai, tarnavimas padangtėje, įstatymų plokštės, nuostatai ir įsakymai – tik šešėlis Kristaus aukos, Jo šventumo, teismo ir gyvybės; žemiška Jeruzalė - tik maketas ir šešėlis tikrojo Dievo miesto, nužengiančio iš aukštybių. Pirma šešėlis ir pavyzdys, o paskui originalas. Tačiau, atėjus originalui Kristui, pavyzdys sugriaunamas, dangalas nuimamas ir šešėlis dingsta. Dabar tu gali žvelgti į šviesą tiesiai be jokio uždangalo ir matyti Dievą Jėzuje Kristuje.

Nuo pat pirmųjų Biblijos puslapių Dievas pradeda rodyti į Tą, kuris ateina. Visas Senasis Testamentas kalba, liudija ir rodo į Kristų - Dievo paslaptį, pažadą ir amžinąjį gyvenimą. Tikėjimu šią paslaptį iš toli pamatė senoliai. Tikėjimo žvilgsniu jie perskrodė daugelį ateinančių kartų ir iš toli pamatė neregimus dalykus, jų žvilgsnis siekė toliau nei jų gyvenimai. Gyvendami tikėjimu, jie rodė ir pranašavo apie artėjančią tikrovę. Jie gyveno tikrovės šešėlyje ir iš toli matė ją artėjančią.

Jie visi mirė tikėdami, dar negavę pažadėtųjų dalykų, bet **iš tolo juos regėdami**, buvo įsitikinę jais ir priėmė juos, išpažindami, jog jie žemėje svečiai ir keleiviai. (*Žydams 11, 13*)

Pats Jėzus paliudijo, kad Abraomas tikėjimo žvilgsniu perskrodė daugelį kartų ir pamatė ateinančią Dievo pažadą – Kristų.

Jūsų tėvas Abraomas džiūgavo, kad matysiąs manąją dieną; jis ją išvydo ir džiaugėsi. (*Jono 8, 56*)

Abraomas savo gyvenimo įvaizdžiu išpranašavo Kristaus atėjimą į žemę, Jo mirtį ir prisikėlimą iš mirusiųjų. Abraomo sūnus Izaokas yra Kristus įvaizdis. Izaokas gimė, Abraomui sulaukus Dievo pažado išsipildymo, kai jis su Sara jau buvo pasenę ir nebegalėjo susilaukti vaikų. Tai liudijo apie artėjantį antgamtinį Jėzaus gimimą. Abraomas sutiko paaukoti savo vienintelį sūnų ir atgavo jį, tarytum iš mirusiųjų, kaip Kristaus mirties ir prisikėlimo įvaizdį. Abraomas buvo pirmas žmogus žemėje patikėjęs, kad Dievas gali prikelti iš mirusiųjų, nes sutikdamas paaukoti savo vienintelį sūnų, atgavo jį, kaip Kristaus įvaizdį, tikėjimu iš toli matydamas prisikėlusį Kristų.

Jis suprato, kad Dievas gali prikelti net iš mirties, ir atgavo sūnų tarytum iš numirusių. (*Žydams 11, 19*)

Per Abraomo gyvenimą ir Izaoko aukos įvaizdį Dievas liudijo, kad vietoje Izaoko bus paaukotas kažkas kitas, kad Dievas pats pasirūpins auka ir tau nereikės mirti.

Abraomas atsakė: „Dievas parūpins sau ėriuką deginamajai aukai, mano sūnau!“ (*Pradžios 22, 8*)

Tikėjimo patriarchų Abraomo, Izaoko, Jokūbo, Juozapo, Mozės ir daugelio kitų gyvenimai yra, tarytum, pranašystės ir nuorodos į ateinantį Kristų. Skaitant apie jų gyvenimus, tikėjimą ir pažado laukimą, Dievas nukreipia žvilgsnį į šio tikėjimo priežastį – ateinantį amžinojo gyvenimo pažadą ir paveldėtoją Kristų. Dievo tarnas Mozė iš toli matė Jį ateinantį ir tikėjimu regėjo Neregimąjį.

Tikėjimu jis paliko Egiptą, neišsigandęs karaliaus rūstybės, nes liko nepajudinamas, **tarsi regėtų Neregimąjį**. (*Žydams 11, 27*)

Jis Kristaus paniekinimą laikė didesniu turtu negu Egipto brangenybes, nes jis žvelgė į atlygi. (*Žydams 11, 26*)

Taip pat ir visa Izraelio tautos istorija yra pilna Kristaus liudijimo, pranašaujanti Jo atėjimą ir ruošianti Jam kelią. Izraelio tautos išvedimas iš Egipto vergijos,ėjimas per dykumą į pažadėtąją žemę pranašavo apie tavo išgelbėjimą ir kelionę Kristuje. Dievo duotas įstatymas per Mozę su įvairiais nuostatais, aukojimo, tarnavimo, Dievo padangtės įrengimo taisyklėmis ir potvarkiais rodo į ateinantį Kristų, kaip į auką ir apvalymą nuo nuodėmių, kaip į vyriausiąjį kunigą ir užtarėją, kaip į pačią Dievo padangtę ir Jos statytoją. Dievo padangtės įrengimas šalia žmonių palapinių, Izraeliui keliaujant per dykumą į pažadėtąją žemę, rodo, kad pats Dievas prisims žmogišką kūną ir apsigyvens savo tautoje, o šventyklos sugriovimas dėl Izraelio tautos nusikaltimų iš anksto liudija, kad Jėzus bus paaukotas, Jo žemiškas kūnas bus sugriautas dėl tavo nuodėmių ir prikeltas iš mirusiųjų, kaip rodo ir sugriautos Dievo šventyklos atstatymas Jeruzalėje. Neįmanoma išvardinti ir paminėti visų istorijų ir įvykių, nes visas Senasis Testamentas užpildytas Kristumi ir liudija apie Jį

Jūs tyrinėjate Raštus, nes manote juose turį amžinąjį gyvenimą. O Raštai liudija apie mane (*Jono 5, 39*)

Be Kristaus Senasis Įstatymas yra tik nuostatų rinkinys ir audeklas. Kada sieki tarnauti Dievui matomais dalykais, noriai prisiriši prie išorinių formų, taisyklių ir žmogiškų tradicijų, tokiu būdu užmesdamas audeklą ant Kristaus ir paslėpdamas Jį. Tačiau pats Dievas sugriovė senąją šventyklą ir bet kokią formą, kad tarnautum Jam dvasia – Kristumi, kuris yra tavo gyvenimas.

Taigi niekas tenesmerkia jūsų dėl valgio ar gėrimo, dėl švenčių, jauno mėnulio ar sabato dienų. Visa tai tėra būsimųjų dalykų šešėlis, o kūnas yra Kristaus. (*Koloseičiams 2, 16-17*)

Tolimesnėje Izraelio tautos istorijoje, aprašytoje Karalių knygose, liudijimas apie Kristų dar labiau sustiprėja ir tampa kertine šių knygų ašimi. Ši ašis, arba kertinis akmuo, yra Dievo pažadas Izraelio karaliui Dovydui apie ateinantį jo palikuonį, kuris karaliaus per amžius. Visa Izraelio Karalių kronika persunkta vienintelės temos – karaliaus Dovydo palikuonis ir Jo laukimas.

Po Izraelio karalystės sugriovimo ir Izraelio tautos ištrėmimo į nelaisvę, liudijimas apie Kristų tampa pagrindine pranašų knygų tema, kurioje Dievas ne tik rodo į artėjančią pažado išpildymą, bet ragina rengtis Jo atėjimui. Dievas dar garsiau skelbia apie Kristaus atėjimą, Jo kančią, mirtį ir prisikėlimą.

Šito išgelbėjimo ieškojo ir kruopščiai jį tyrinėjo pranašai, kurie pranašavo apie jums skirtąją malonę. Jie tyrinėjo, kurį ir kokį laiką skelbė juose esanti Kristaus Dvasia, iš anksto nurodžiusi Kristaus kentėjimus ir juos lydintį šlovę. (1 Petro 1, 10-11)

Visas Senasis Testamentas iki paskutiniojo puslapio persunktas Kristaus aromatu, kurį galime užuosti, skaitydami apie Izraelio pranašų persekiojimus, plakimus, kančias ir mirtį, apie tikėjimu nugalėtas karalystes, užgesintas ugnies krosnis ar prikeltus mirusiuosius. Tačiau visi jie tik iš tolo matė Kristų ir džiaugėsi artėjančia Dievo šlove, naikinančia bet kokį mirties šešėlį.

Ir jie visi, per tikėjimą gavę gerą liudijimą, negavo to, kas buvo pažadėta, nes Dievas geresnius dalykus buvo numatęs mums, kad jie ne be mūsų pasiektų tobulumą. (Žydams 11, 39-40)

Tu gyveni pačiu nuostabiausiu laiku, nes Kristų gali matyti ne iš tolo ir ne šalia vaikščiojantį, bet dar daugiau – Jis yra tavyje, tavo viduje, arčiau nei tu matai, jauti ar žinai. Apie šį turtą liudijo pranašai, apie tai svajojo ir laukė tikėjimo patriarchai, tačiau dabar šis Dievo pažadas yra

laisvai prieinamas kiekvienam, kuris tiki. Jėzus Kristus – amžinojo gyvenimo pažadas yra skirtas tau. O, kokia nuostabi kelionė Jame tavęs laukia. Bet prieš tai pažiūrėk, kaip didingai Dievas išpildė tai, apie ką svajojo, ko laukė ir iš toli matė prieš tave gyvenusios kartos...

Kas buvo nuo pradžios, ką esame girdėję, ką
esame regėję savo akimis, ką pastebėjome ir ką
apčiupinėjo mūsų rankos, apie gyvybės žodį, -
gyvybė pasirodė, ir mes esame ją regėję; mes
paliudijame ir skelbiame jums amžiną gyvybę,
kuri buvo pas Tėvą ir mums pasirodė,<...>

1 Jono 1, 1-2

4 SKYRIUS

Jėzaus Kristaus apreiškimas žemėje

Jėzaus gimimas ir atėjimas į žemę buvo išpranašautas ir paliudytas prieš tūkstančius metų ir išpildytas taip tiksliai, kad visa tai rodo tik į vienintelį galimą šio stebuklo autorių – Dievą. Jėzaus gimimas buvo antgamtinis, nes Jis gimė nenatūraliu būdu, ne iš vyro, bet iš Šventosios Dvasios per tikėjimą, kurį priėmė Marija. Tačiau ne tai yra pati didžiausia nuostaba, kalbant apie Jo gimimą. Kristaus atėjimas į žemę yra toks didis ir šlovingas, kad gali suvoki tik nedidelę to dalį.

Iki Jėzaus atėjimo į žemę, bet koks žmogaus prisiartinimas prie Dievo buvo neįmanomas, nes joks žmogus negalėjo išstovėti Dievo akivaizdoje, žvelgti į Jį ir išlikti gyvas. Dievo šlovė ir šalia stovintis žmogus Senajame Testamente yra neišivaizduojamas, nes tai reikštų momentalią žmogaus mirtį. Senajame Testamente aprašoma, kad prieš nusileidžiant Dievo šlovei ant Sinajaus kalno, Viešpats liepė jį aptverti, kad joks žmogus ar gyvulys nepriartėtų prie Jo ir nemirtų, nes prieš Jo šlovę pasipila dūmai, žaibai, žemės drebėjimas ir ugnis, kuri paliečia kiekvieną, besitarianą prie Dievo.

Visas Sinajaus kalnas buvo apgaubtas **dūmų**, nes Viešpats nužengė **ugnyje** ant jo. Dūmai kilo tarsi iš krosnies, visas kalnas smarkiai **drebėjo**. (*Išėjimo 19, 18*)

Pranašo Ezekielio knygoje yra aprašytas Dievo šlovės regėjimas. Tai ne pati Jo šlovė, bet įvaizdis ir regėjimas, duotas pranašui. Dievo šlovė šiame regėjime yra apsupta viesulu, debesimis, liepsnomis ir ugnimi.

Aš mačiau iš šiaurės kylantį **viesulą** ir **debesis**, aplinkui liepsnojo **ugnis**. Ugnies vidurys spindėjo lyg žėrintis gintaras. Liepsnų viduryje mačiau keturias būtybes. (*Ezekielio 1, 4-6*)

Dievas trokšta bendrauti su žmogumi, tačiau negali priartėti prie jo taip, kad pastarasis išliktų gyvas, nepalietas ugnies ir didžiulės jėgos, kuri supa visatos Valdovą. Todėl Senajame Testamente, siekdamas apsaugoti žmogų nuo mirties, Dievas uždengia savo šlovę audeklu ir paslepia žmogų, kad jis nemirtų nuo Dievo artumo. Kada Mozė meldė Dievą parodyti savo šlovę, Viešpats paslėpė jį uoloje ir pridengė savo ranka, kad Dievo šlovė ir Jo būvimas nesunaikintų Mozės.

Mano veido negalėsi matyti, nes žmogus, mane pamatęs, negali išlikti gyvas. Štai vieta šalia manęs! Atsistok ant šios uolos. Kai mano šlovė eis pro šali, tave pastatysiu uolos plyšyje ir pridengsiu savo ranka, kol praeisiu. Po to atitrauksiu ranką ir matysi mane iš užpakalio, mano gi veido nematysi. (*Išėjimo 33, 20-23*)

Ar Viešpats trokšta žmogaus mirties, ar Jis nenori ir gaili parodyti savo šlovę? Kodėl net ir toks nuolankus, išmintingas, paklusnus, pilnas tikėjimo ir Dievo baimės, ištikimas ir pasišventęs Dievo tarnas Mozė, negalėjo matyti Jo veido?

Dievas yra neatskiriamas nuo ugnies. Naujajame Testamente sakoma, kad mūsų Dievas yra ryjanti ugnis (*Žydams 12, 39*) Jis apsuptas tokios didžiulės jėgos ir liepsnų, kad Dievo artėjimas sukeltų audrą, žemės drebėjimą, viesulą ir žaibus, kurie praryja bet kokią netyrumą, menkiausią neteisębę ar nuodėmės šešėlį. Dar prieš Jam pasirodant, sunaikinama bet kokia nuodėmė ir mažiausias krislelis tamsumos. Niekas negali praeiti pro šią ugnies ir liepsnos ratą, juosiantį Visatos valdovą, ir pažvelgti Jam į veidą. Net angelai stovi Jo akivaizdoje prie šios neįveikiamos sienos, tačiau patekti už jos ir pažvelgti, kas ten, negali. Tam, kad pažvelgtum Jam į veidą, turėtum sutikti viesulą, dūmus ir audrą bei praeiti pro ugnį ir liepsną. Kaip gi galėtum išlikti gyvas, turėdamas nuodėmingą prigimtį? Ugnis ir liepsnos nėra Dievo priedai, kuriuos Jis gali palikti, nusirengti ar užgesinti. Visa tai yra JIS. Jis neatskiriamas nuo ugnies. Kur eina Jis, ten yra ir ugnis. Priekyje Jo pasirodo viesulas, audra, drebėjimas, dūmai ir liepsnos, ugnis ir žaibai, kurie įspėja, kad Jis artėja.

Tačiau už šios ugnies, liepsnų, žaibų ir dūmų juostos, už didžiulės ir neįveikiamos galybės yra dar kažkas, ko nematė, bet ką išgirdo pranašas Elijas. Tai tylus ir švelnus balsas...

Viešpats tarė: „Išeik ir atsistok ant kalno prieš Viešpatį“. Viešpats praėjo, ir didelė bei smarki **audra**, ardanti kalnus ir trupinanti uolas, buvo priešais Viešpatį. Bet audroje nebuvo Viešpaties. Po audros **drebėjo žemė**, bet Viešpaties nebuvo žemės drebėjime. Žemės drebėjimui praėjus, pakilo **liepsnos**, bet ir liepsnose Viešpaties nebuvo. Tada pasigirdo tylus ramus balsas. Elijas, jį išgirdęs, apsigaubė veidą apsiaustu ir išėjęs atsistojo olos angoje. Pasigirdo balsas: „Ką čia veiki, Elijau?“ (1 Karalių 19, 11-13)

Kažkas nuostabaus, paslėpto ir nepaaiškinamo yra Tėvo gilumoje. Kažkas, kas Jį pažįsta, myli ir yra viena su Juo, glūdi Jo branduolyje. Tai Dievo Žodis, gyvybės šaltinis ir pati būtis.

Pradžioje buvo Žodis, tas Žodis buvo pas Dievą, ir Žodis buvo Dievas. (Jono 1, 1)

Dievo gilumoje yra tokia išmintis, malonė, meilė, pasiaukojimas, tyrumas, šviesa ir teisumas, visas visatos grožis, apie kurį niekas nežinojo, kurio niekas nematė - nei angelai, nei žmonės. Kaip visa tai apreikšti ir padaryti prieinamą žmogui? Kaip suteikti amžinąją gyvybę, glūdinčią Dieve, žmogui, kuris pilnas tamsos ir atskirtas nepraeinamos ugnies sienos, kuri sunaikintų bet kokį jame esantį netyrumą? Kaip visa tai suteikti tau ir išlaikyti tave gyvą ir stovintį Dievo akivaizdoje? Kaip Dievui apreikšti save, visa, kas slepiasi Jo viduje - gyvenimą, malonę ir gailingumą, pasiaukojimą ir meilę, kurie apjuosti ugnies stulpu? Jei Jis judėtų link tavęs, dar prieš Jam žengiant, audra ir viesulas pasiektų tave. Dar prieš pamatant ugnį, žaibai ir liepsnos sunaikintų tave. O, kaip gi aš atskirtas nuo Jo neįveikiamą praraja, neįveikiamą siena...

Ir vis dėlto, kokia gili Jo išmintis, kokie didingi Jo sprendimai, kokia karšta, mylinti ir pasiaukojanti Jo širdis! Jis nutiesė tau kelią iki amžinosios gyvybės, paslėptos Jame. Jis pasiuntė Dievo Žodį, gyvybės šaltinį ir pačią būtį, per kurį viskas buvo sukurta, į žemę, kad suteiktų žmonėms amžinąjį gyvenimą. Dievo Žodis paliko Jo gelmę ir visą šlovę, praėjo pro ugnies, liepsnų ir dūmų juosta, visą laiką budinčius cherubinus ir iš neprieinamos šviesos bei nepasiekiamos amžinybės, Šventosios Dvasios jėga per tikėjimą buvo įsodintas į Marijos išcias. Jis apsirengė matomu ir silpnu žmogaus kūnu, kaip audeklu ir palapine, kuriame apsigyveno visa Dievo pilnatvė. Jis atėjo iš neprieinamos tolybės, už visatos ribų ir nusileido taip žemai, kaip žemai yra kritęs žmogus.

Gyvenimas pasirodė, ir mes regėjome ir liudijame, ir skelbiame jums šį amžinąjį gyvenimą, kuris buvo pas Tėvą ir pasirodė mums (*1 Jono 1, 2*).

Tai, kas slėpėsi už ugnies neprieinamoje Dievo gelmėje, dabar vaikščiojo žeme. Jį buvo galima regėti, paliesti, pačiupinėti ir išlikti gyvam. Tai, ką brangiausio turėjo Tėvas, atidavė ir dovanavo tau, išsiskyres su brangakmeniu, kurį saugojo savo gilumoje.

Kas buvo nuo pradžios, ką esame girdėję, ką esame regėję savo akimis, ką pastebėjome ir ką apčiuopinėjo mūsų rankos, apie gyvybės žodį, - gyvybė pasirodė, ir mes esame ją regėję; mes paliudijame ir skelbiame jums amžiną gyvybę, kuri buvo pas Tėvą ir mums pasirodė, <...>. (*Jono 1, 1-2*)

Kokią nuostabą ir pasigėrėjimą toks Dievo sprendimas ir išmintis sukėlė danguje. Angelų chorai nenustojo garbinti Dievo ir džiaugtis artėjančiu žmonių išgelbėjimu. Jie kasdien stovėdavo Jo akivaizdoje ir nežinojo, koks didis lobis ir gyvybė yra Dieve už ugninės sienos. Bet dabar, jie aikčiojo iš nuostabos, matydami Jėzų Kristų – amžinąjį gyvenimą ir Dievo Žodį, vaikščiojantį žemėje kūne, skelbiantį išgelbėjimo žinią, gydantį ligonius, išvarinėjantį demonus ir darantį stebuklus. Dabar jie patarnavo Dievo mylimajam, pasistačiusiam

kūnišką palapinę ir gyvenančiam tarp žmonių. Tam, per kurį buvo sukurti dangūs ir žemė, dabar reikėjo pagalbos, nes palikęs viską, Jis apsirėngė žmogišku silpnumu ir tapo priklausomas nuo Tėvo.

Koks nesuprantamas, nuostabus bei neįmanomas gyvenimas vaikščiojo Jėzuje, kokia didelė šviesa ir Dievo pilnatvė gyveno už šio kūniško audeklo, tačiau ši šviesa ir gyvybė buvo tokia nesuprantama žmonėms, kad jie Jo nepažino.

Jis buvo pasaulyje, ir pasaulis per Jį atsirado, bet pasaulis Jo nepažino. (*Jono 1, 10*)

Jėzus, jo darbai ir mokymas buvo keisti, priešingi žmogiškajai prigimčiai, neįmanomi atkartoti ar palyginti, nes niekas taip nemokė ir negyveno, kaip Jėzus. Jo širdies liepsna buvo tokia kaitri, kad uždegdavo ne kūnus, bet širdis. Daugelis nesuprasdavo Jo mokslo, palyginimų ir darbų, tačiau nepaaiškinamas troškulys taip traukė prie Dievo gyvybės, uždengtos kūnišku audeklu, kad pamiršę viską, jie sekdamo paskui Jį net į dykumą. Tačiau buvo ir tų, kurie pasipiktindavo Juo, o ypač tarp rašto aiškintojų ir religingiausių žmonių. Jų žvilgsnis sustodavo ties Jėzaus kūnu ir neprasiskverbėdavo giliau. Jie nepastebėdavo gaubtuvu uždengtos amžinosios gyvybės ir nesekė Abraomo pėdomis, kuris tikėjimo žvilgsniu perskrodė kartų kartas ir iš toli pamatė artėjantį Dievo pažadą.

Net Jėzaus mokytiniai nesuprasdavo Jo. Norėdami nuleisti ugnį iš dangaus ant tų, kurie nepriėmė Jėzaus, jie matė kerštą, bet ne malonę (*Luko 9, 54*), moteriškėje, kuri išliejo ant Jėzaus galvos patį brangiausią aliejų, jie matė išlaidavimą, o ne meilę (*Mato 26, 7*), Jėzaus kelyje į Jeruzalę jie ieškojo karaliaus, šlovės ir pripažinimo, o ne pasiaukojimo ir savęs išsižadėjimo (*Morkaus 9, 34*). Jie nesuprasdavo palyginimų, ginčydavosi, kas iš jų yra didesnis, priekaištaudavo kitiems, pavydėdavo vienas kitam. Tačiau nepaisant tai, jie sekė paskui Jį, nes kažkas Jėzuje taip traukė juos, tarytum švelnus ir ramus balsas, kurį girdėjo pranašas Elijas, tarytum Dieviškas kvapas ir aromatas, kuris traukia paskui save ištroškčius. Mokiniai, prilipę prie Jo, gėrėjosi ir troško taip gyventi,

kaip Jėzus, siekė suprasti ir kopijuoti Jį, bet vis “šaudydavo pro šalį”, stengėsi, bet taip ir nesuprato, kas yra Jame, siekė visomis jėgomis, bet taip ir negalėjo turėti. Tačiau ta gyvybė taip traukė...

Kaip gauti tai, ką turi Jėzus, kaip gyventi tokį gyvenimą, kuris yra Jame? Kaip besistengtum, negali tai atkartoti, negali nukopijuoti. Kaip visa tai turėti ir numalšinti troškulį?

Tačiau vėl gali suškuti: „Kokia gili Dievo išmintis ir kokia kilni Jo širdis!“. Vienintelis būdas gauti tai, kas yra Jėzuje, tai praplėsti Jo kūną ir išleisti amžinąją gyvybę - praplėsti Jo kūną kaip audeklą, išleisti Jo gyvybę, kaip kraują ir vandenį.

<...> tik vienas kareivis ietimi perdūrė Jam šoną, ir tuojau ištekėjo krauju ir vandens. (*Jono 19, 34*)

Ir tai įvykdė pats Dievas, savo apsisprendimu ir savo valia, atiduodamas mirčiai vienintelį sūnų už tavo nuodėmes, laužydamas Jėzaus kūną, kaip duonos riekę, į mažus gabalėlius, kad Jo gyvybė būtų išlieta ir prieinama tau. Jis sugriovė savo šventyklą – Jėzaus kūną, kad vėl ją atstatytų naują, kaip prisikėlusį Jėzaus kūną, jau ne žemišką, bet dangišką, nesugriaunamą. Jėzui mirštant, šventyklos uždanga perplyšo iš viršaus į apačią ir iš Švenčių Švenčiausios išsiliejo Dievo malonė, kuri Senojo Testamento laikais buvo prieinama tik vyriausiajam kunigui. Dabar Dievo malonė tapo prieinama ir tau.

<...> nauju ir gyvu keliu, kurį Jis atvėrė mums per uždangą, tai yra savąjį kūną, <...> (*Žydams 10, 20*)

Ir šventyklos uždanga perplyšo pusiau nuo viršaus iki apačios. (*Morkaus 15, 38*)

Tačiau, kaip ši išlieta gyvybė gali pasiekti mane, kaip ji gali įeiti į mane, kaip man užlipti iki dangaus ir patekti pas Tėvą, kaip praeiti pro ugnį ir liepsnas bei pasiekti Tą, kuris mane myli? Pasikliauk Juo, nes, ištiesęs ranką iš taip toli, ir pačiupeš tave virš bedugnės krašto, Jis žino, kaip pakelti tave ir atvesti pas save, nes kartą sugriebęs tave, Jis jau nebepaleis tavęs niekada.

Viskas, ką atliko Jėzus žemėje, yra neišmatuojama ir didinga: Jo gimimas, Jo gyvenimas žemėje, Jo mirtis ir štai dabar... Jo prisikėlimas ir grįžimas pas Tėvą.

Išėjau iš Tėvo ir atėjau į pasaulį. Vėl palieku pasaulį ir einu pas Tėvą (*Jono 16, 28*)

Jo grįžimas pas Tėvą nėra paprastas sugrįžimas ten, kur Jis buvo. Jo sugrįžimas pas Tėvą apvainikuoja tave, nes Jis sugrįžo ne dėl savęs, bet dėl tavęs. Ar įsivaizduoji, kaip laukia Tėvas mylimo sūnaus ir, kaip stebisi ir džiaugiasi Jo tarnai, angelai ir archangelai, sutikdami Jį? Įsivaizduok, kaip Dievo akivaizdoje stovi budintys cherubinai ir angelų meridianai prie degančios ugnies sienos ir tolumoje pamato grįžtantį Dievo sūnų. Bet kas gi tai? Angelų nuostabai ir pasigerėjimui Jis grįžta prisikėlusiam žmogaus kūne. Jis išėjo vienas, bet grįžta su žmogaus kūnu. Žmogaus kūnas, niekada nebuvo danguje, niekada net nepriartėjęs prie Dievo, dabar pereina dūmus, debesis, viesulą ir audrą, priartėja prie žaibų, liepsnos ir didžiulės ugnies, pereina šią sieną ir grįžta pas Tėvą, į pačią Jo gilybę, į patį Jo branduolį ir atsideda soste Jo dešinėje, atnešdamas Jam auką už mūsų nuodėmes - savo pralieta kraują. Jėzus žmogaus kūne grįžo pas Tėvą ir savo krauju numalšino bet kokią teismo ugnį, padarydamas laisvą kelią tiems, kurie seks paskui Jį. Žinok, kad Jėzus šiame kūne į dangų užnešė ir tave.

O, koks didingas Jėzaus apreiškimas danguje. Tai įvykis ir nuostaba visai dangaus kūrinijai. Dievo išmintis, Jo meilė, pasiaukojimas, malonė, teismus ir gailėstingumas sužibo tokiom skaisčiom spalvom, taip stipriai ir matomai, kad įkvėpė danguje naują giesmę, kuri nenutyla iki šiol.

Ir jie giedoja naują giesmę, skelbdami: „Vertas esi paimti knygą ir atverti jos antspaudus, nes buvai užmuštas ir atpirkai Dievui savo krauju mus iš visų genčių, kalbų, tautų ir giminių”. (*Apraiškimo 5, 9*)

Dievo šlovė ir amžinasis gyvenimas, kuris buvo Jame, dabar visiems laikams apreikšti, žinomi ir akivaizdžiai parodyti, nes Dievas panoro pasidalinti ne tik savo sūnumi, bet ir Jo šlove. O, koks didis yra tavo Dievas ir Gelbėtojas. Kelias pas Tėvą laisvas ir tas Kelias – Jėzus Kristus.

Bet tai dar ne viskas. Amžinoji gyvybė išlieta, kelias laisvas, bet kaip ši gyvybė pateks pas mane, kaip man Ją priimti ir įsileisti? Yra dar kažkas, ko pasaulis nepažįsta, bet kas kelionės pradžioje paėmė Dievo žodį, sumažino Jį iki garstyčios grūdelio, atnešė į žemę ir pasėjo Marijoje. Dar yra tas, kas visada buvo su Jėzumi, vedė Jį ir stiprino, patepė ir atliko stebuklus, kurio jėga buvo prikeltas Jėzus ir sugražintas į dangų, kurį atsiųsti savo mokytiniams pažadėjo Jėzus. Tai Dievas Šventoji Dvasia, be kurio neįmanomas Jėzaus pažinimas, būvimas Jame ir sekimas paskui Jį.

Ir Aš paprašysiu Tėvą, ir Jis duos jums kitą Guodėją, kad Jis liktų su jumis per amžius. (*Jono 14, 16*)

Tam, kad pradėtum kelionę į dangų, reikia, kad Šventoji Dvasia paimtų išlietą amžinąją gyvybę ir tikėjimu įsodintų į tave. Ji vienintelė gali įsodinti tai - dabar ne Marijoje, bet tavyje, ne kūnišką Jėzų, kuris yra numarintas, bet priskėlusį, kuris yra danguje. Šventoji Dvasia tau atneša pačią mažiausią sėklą, kokia tik gali būti. Ji - tik žodžio didumo. Tu negali net pamatyti, apčiuopti ar pajauti, bet jei ištari “Taip” Jo siūlomai dovanai, kaip ištarė Marija, tada Šventoji Dvasia pasėja išgelbėjimo žodį tavo širdyje. Ir tada tavo gyvenime prasideda pati nuostabiausia kelionė - kelionė Jame, kelionė pas Tėvą, pro pravertą kelią ir ugnies užtvarą.

<...> kad Kristus tikėjimu gyventų jūsų
širdyse<...>

Efeziečiams 3, 17

5 SKYRIUS

Jėzaus Kristaus apreiškimas tavyje

Jėzaus Kristaus apreiškimas tavyje yra su niekuo nesulyginamas lobis, stebuklas ir kelias, kuriuo tu eini. Tai, kas vaikščiojo žemėje, uždengta kūnišku audeklu ir paslėpta Jėzuje Kristuje, dabar prieinama tau. Tas neįmanomas ir nuostabus gyvenimas dabar pasėtas tavyje. Tuo, kuo gyveno Jėzus, kaip elgėsi ir kaip mąstė, ką jautė ir ką darė, yra tavyje. Visas Jo šventumas, teisumas, meilė ir gailėstingumas, paklusnumas ir savęs išsižadėjimas, atsidavimas ir Dievo jėga yra pasėta tavyje. Bet yra dar didesnis ir nuostabesnis dalykas – Jo mirtis ir Jo prisikėlimas glūdi tavyje, įsodinti Šventosios Dvasios jėga, sergimi ir auginami, kad būtų apreiškšti danguje ir žemėje. Šis stebuklas yra toks didis ir gilus, kad apima nuostaba, žvelgiant į Dievo išmintį ir darbus tavyje, atliktus per Jėzų Kristų. Jėzaus kvapas dabar yra ne šalia tavęs, bet tavyje. Tavo gyvenime Dievas nori užuosti savo sūnaus kvapą, Jėzaus aromata, sklindantį iš tavo širdies.

Juk mes esame Kristaus malonus kvapas Dievui tarp išgelbėtų ir tarp žūstančių. (*2 Korintiečiams 2, 15*)

Ar tu galvoji, kad Dievas per Jėzaus Kristaus auką gražino tave į Edeno sodą, į tą būseną, kokioje buvo Adomas ir Ieva prieš nusidėdami, į tokį patį bendravimą su Kūrėju, kokį jie turėjo prieš kritimą? O, jei tik žinotum, kokia plati yra Dievo širdis. Tai, ką Jis suteikė tau, nei iš tolo negali prilygti tam, ką turėjo Adomas, nes jis buvo tik šešėlis ateinančio Kristaus. Adomas niekada nebuvo danguje, bet gyveno žemėje esančiame Edeno sode, tave gi Kristus užvedė iki pat Dievo sosto, iki danguje esančio rojaus. Adomas niekada neturėjo Dievo pažinimo ir apreiškimo savyje, o bendraudavo su Juo, stebėdamas Jį, tu gi esi Dievo šventykla, nes pats Dievas gyvena tavyje. Dievas, kurdamas Adomą, prisilietė prie jo ir Adomas tavo gyva siela, tave gi Jis ne tik paliečia, bet užpildo savimi bei apsigyvena, padarydamas tave ne siela, bet gyvenimą teikianti dvasia Jėzuje Kristuje.

Taip ir parašyta: „Pirmasis žmogus Adomas tapo gyva siela“; paskutinis Adomas – gyvybę teikiančia dvasia.“ (1 Korintiečiams 15, 45)

Galbūt kartais tavo žvilgsnis sustoja ties stebuklais, o ne ties jų autoriumi. Tada viskas, ko tu sieki, yra tik padauginti duonos kepalai ir stebuklai, kurie yra labai svarbūs ir neatskiriami Jo būvimo ženklai, bet vis dėlto, jie yra tik Jo ženklai, bet ne Jis pats. Apreiškimo knygoje laiške Laodikėjos bažnyčiai Jėzus sako, kad Jis stovi prie durų ir beldžiasi.

Štai Aš stoviu prie durų ir beldžiu: jei kas išgirs mano balsą ir atvers duris, Aš pas jį užeisiu ir vakarieniausiu su juo, o jis su manimi. (*Apreiškimo 3, 20*)

Šis laiškas yra skirtas tikintiesiems, Jo bažnyčiai. Jėzus, kurį jie pažįsta, ir kuriam tarnauja, yra šalia. Laodikėjos tikintiesiems užteko, kad Jėzus būtų šalia su savo ženklais ir stebuklais, bet pačio didžiausio stebuklo jie nieieškojo – Jėzaus apreiškimo ne šalia, bet jų širdyse. Be Jėzaus gyvenimo tavyje, neimanoma būti karštam, nes tik Jis gali atnešti ugnį. Gal todėl jie ir buvo drungni – visada arti Jėzaus, bet neišileisdami Jo į savo širdį. Tačiau Jėzus beldžiasi į širdies duris ir trokšta būti viduje, o ne šalia, kad taptum karštas ir turtingas Juo. Nors Laodikėjos tikintieji turėjo viską, juose trūko pačio svarbiausio – Kristaus apreiškimo.

Todėl, nieko nėra svarbiau tavo gyvenime, kaip Jo apreiškimas tavyje. Tai vyksta per asmeninį santykį su Jėzumi, kuris imanomas tik su Šventosios Dvasios pagalba. Tai taip paprasta, kad dažnai būna sunku net patikėti. Kartais būna lengviau tikėjimu priimti išgydimą, išvaryti demonus, skelbti išgelbėjimo žinią, įveikti priešą, bet taip sunku tuo pačiu tikėjimu priimti Jį. Juk Jėzaus apreiškimas tavyje vyksta tuo pačiu tikėjimu, tuo pačiu garstyčios grūdėliu, tuo pačiu tavo širdies sprendimu ir ištartu žodžiu „Taip“ Jo balsui.

Kada Apaštalų Darbų knygoje skaitai apie pirmąją bažnyčią, pastebi, kokia Dievo jėga ir stebuklai vyko tada. Čia rašoma, kaip Steponas, pilnas tikėjimo ir jėgos, darė žmonėse didžiųjų stebuklų ir ženklų. Tačiau, kažkas buvo daugiau jame negu ženklai ir stebuklai, kažkas, kas buvo tų stebuklų autorius ir priežastis. Tai pastebima, kai Steponas buvo užmuštas akmenimis dėl Jėzaus liudijimo.

Taip jie mušė akmenimis Steponą, o jis šaukė: „**Viešpatie Jėzau, priimk mano dvasią!** Pagaliau suklypęs jis galingu balsu sušuko: „**Viešpatie, neįskaityk jiems šios nuodėmės!**“ Ir, tai ištaręs, užmigo. (*Apaštalų darbai 7, 59-60*)

Kur visa tai matyta, iš kur tas aromatas ir kvapas? Tu beveik gali atpažinti tą patį Jėzų, kuris meldė atleisi žudikams ir paaukojo save už kitus.

Jėzus tarė: „**Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką daro.**“
O jie, mesdami burtą, pasidalijo Jo drabužius. (*Luko 23, 34*)

Jėzus garsiu balsu sušuko: „**Tėve, į Tavo rankas pavedu savo dvasią**“ Ir tai pasakęs, atidavė dvasią. (*Luko 23, 46*)

Ar Steponas tiesiog kopijavo Jėzaus elgesį, ar tai įmanoma padaryti žmogiškomis jėgomis? Tūkstantį kartų ne! Tačiau čia tu gali pamatyti patį didžiausią stebuklą - Jėzų, kuris prieš tai vaikščiojo žemėje, dabar gyvenantį Stepono širdyje. Jėzaus išlieta gyvybė dabar veikė tame, kuris priėmė Jį į savo širdį.

Ir tai yra tikrasis Kristaus asmens troškulys ir tikroji bažnyčia, Jo nuotaka, kurioje gyvena ir matosi Jis. Jo apreiškimas yra priešingas ir nesuprantamas pasauliui, paslėptas tavo moliniame inde, tačiau tikras ir realus, nes tai asmeninis Jo apreiškimas tau, Jo atėjimas į tavo širdį. Šis Kelias yra siauras ir nematomas, kurio kiti negali pastebėti ir vertinti,

tačiau tai vienintelis ir saugiausias kelias į viršų pas Tėvą. Šventoji Dvasia apreiškė tavyje Jo mirtį ir Jo prisikėlimą, kad būdamas Jame, užkoptum pas Tėvą. Pati nuostabiausia ir svarbiausia tavo kelionė prasideda...

<...> **aš skubu pirmyn į tikslą**, gauti laimikio, kuriam Dievas Kristuje Jėzuje mus šaukia aukštybėn. (*Filipiečiams 3, 14*)

Visi, kurie remiasi įstatymo darbais, yra prakeikimo galioje, nes parašyta: „Prakeiktas kiekvienas, kuris nuolatos nesilaiko visko, kas įstatymo knygoje parašyta, ir to nevykdo“

Galatiečiams 3, 10

6 SKYRIUS

Jis sugriaus tavo teisumą

Kelio pradžia... Vien tik prisiminus tai, užplūsta džiaugsmas ir atsiranda šypsena. Ar prisimeni tą akimirką, kada ištarei “Taip” Dievo dovanai – Jėzui Kristui, kada Šventoji Dvasia nuėmė didžiulę ir sunkią nuodėmių našą ir panaikino kaltės jausmą, kaip užpildė nepaaiškinamu džiaugsmu, meile ir ramybe? Kokia nuostabi kelio pradžia, koks didelis Jo artumas, Jo palaiminimas, koks ryškus Dvasios vedimas, koks atsidavimas Jam, kiek daug stebuklų ir “sutapimų“, kurie taip džiugino širdį. Tuo metu atrodė, kad gali apkabinti ir mylėti visą pasaulį, net ir medžiai, ir paukščiai atrodė gyvesni ir užpildyti tuo pačiu džiaugsmu. Ar prisimeni, kokia karšta meilė užpildė širdį, ir kaip norėjosi Jam tarnauti, būti visą laiką su Juo, atiduoti save Jam, įdėti visas pastangas, kad Jam patikti ir tapti geresniu...

Tačiau kaip dažnai, būtent ši stotelė “tapti geresniu”, patraukia dėmesį. Kokia teisinga stotelė ir pačiu laiku, būtent tada, kai stengiesi Jam patikti. Ši stotelė kelio pakraštyje atrodo tokia viliojanti, kad tik trumpam pasuki į šoną ir sustoji. Bet kuo ilgiau būni joje, tuo gražesnė, saugesnė ir teisingesnė ji atrodo, kad galop, jau niekur nebesinori eiti. Iš šios vietos taip keistai atrodo tie, kurie vis dar kelyje. Pradėjęs Dvasia, pasuki link kūno, kur yra tiek daug tavojo teisumo darbų, ir kurie niekada nesibaigia bei užlaiko ilgam šioje stotelėje.

Čia buvo sustoję ir kai kurie Galatijos bažnyčios tikintieji. Povilas rašė jiems ir rodė, kaip jie gražiai pradėjo, kokia meilė ir koks rūpestis buvo jų širdyse, kaip karštai jie mylėjo ir kaip gausiai per jų širdis liejosi Dievo meilė.

<...> ir, nors mano kūno nesveikata buvo jums mėginimas, jūs manęs nepaniekinote, nė atstūmėte, bet kaip Dievo angelą mane priėmėte, kaip Jėzų Kristų. Taigi kur lieka jūsų laimės pasigyrimas? Nes aš liudiju jums, kad, jei

būtų buvę galima, jūs būtute išlupe savo akis ir man atidavę.
(*Galatiečiams 4, 14*)

Bet po tam tikro laiko, kažkas pasikeitė, kažkur dingo jų meilė, besąlyginis atsidavimas ir rūpestis, o vietoje to atsirado priešiškusis ir nepasitikėjimas. Povilas, kurį taip mylėjo, ir kuriuo taip rūpinosi Galatiečiai, staiga tapo tolimu ir priešišku, nepakankamai teisiu ir šventu, mažiau „dvasingu“ ir abejotinu apaštalu.

Taigi ar aš, kalbėdamas jums tiesą, esu pasidaręs jūsų priešas? (*Galatiečiams 4, 16*)

Stotelė „tapti geresniu“ suklaidina tada, kai nori savo jėgomis patikti Viešpačiui, ji priverčia pasukti iš kelio ir pradėti eiti pačiam. Tu pradėdi daryti gerus darbus, kad taptum geresniu, bet netampi. Kodėl? Priešingai, darant gerus darbus, kad taptum kažkuo, iš lėto auga kitas vaisius - savasis teisumas. Iš pradžių tai atrodo taip patrauklu ir teisinga, kad nepastebi, koks vaisius auga, tačiau palaipsniui ima ryškėti „savasis teisumas“. Po truputį pradėdi teisti tuos, kurie nedaro darbų, piktintis jų elgesiu, vertinti save labiau už kitus, matuoti savo pažangą ir daryti „dvasinę“ karjerą. Iš pradžių tai atrodo tik „nekaltos“ ir nereikšmingos mintys, bet jei „darai“ toliau, tai vis didesnė praraja atsiranda tarp tavęs „darančio“ ir kitų „nedarančių“, kol galop, tampi priešišku tiems, kurie „tik tiki“ į Jėzų.

Bet taip pat didėja praraja tarp tavęs ir Dievo. Atrodo, taip stengiesi ir tokius didžiulius teisumo darbus darai, tačiau niekas nesikeičia. Ką bedarytum, vis tiek išlieki „tu“, nes tai „tu“ darai, tai tavo teisumas, tai tavo darbai ir tavo rezultatai. Ryškėja „doro“ žmogaus paveikslas. Vietoje Kristaus apreiškimo tavyje ryškėja perdažytas „Aš“. Tampi doras, religingas, saugantis tradicijas, suremontuotas „Adomas“, paveikslas ir atspindys patobulinto savęs pačio, į kurį žiūrint, kitiems nesinori būti panašiams. Kodėl, sugrįžus Jėzui į žemę savo šlovėje, kai kuriems Jis pasakys:

O jis atsakė: „Iš tiesų sakau jums: aš jūsų nepažįstu!” (Mato 25, 12)

Todėl, kad Tėvas neatpažins juose savo sūnaus Jėzaus Kristaus, kuri taip trokšta apreikšti.

Užtrunkant stotelėje „tapti geresniu“, tavo guodėją, mokytoją ir vedlį - Šventąją Dvasią, pakeičia kitas „pagalbininkas“ – pasmerkimas. Tu teisi ir vis daugiau smerki „nedarančius“, bet taip pat nešioji ir savyje „itampą“ suklysti, prarasti savo tobulumą ir gerų darbų rūbą. Darbų, įstatymo ir savo pastangų pasmerkimas seka visur, kur tik tu eini. Tave pradeda vesti ir tau vadovauti įsakymai „daryk – nedaryk“, „galima – negalima“, „reikia – nereikia“, o Šventoji Dvasia, kuri apreiskia Jėzų Kristų, lieka šalia ir laukia tavęs kelyje. Tu pameti iš akių Jėzų, tarytum audeklas apdengia Jį ir Jo šlovę, ir vis ryškiau matai ne Jį, bet save – gražų, teisingą, dorą ir nudažytą baltai. Bet tai tik tavasis „Aš“...

Šioje stotelėje pasmerkimas neišvengiamas palydovas: arba tu smerki kitus, kurie nedaro, arba smerki save, kuriam nepavyksta tai padaryti. Pasmerkimas, o ne malonė ir atleidimas, tampa tavo nuolatiniu palydovu. Ši stotelė palaispsniui virsta kalėjimu, kuriame tu tarnauji savajam teismui.

Tačiau Dievas yra ištikimas ir Jis gražina tave į kelią, kuriuoėjai. Kaip? Kartais tai būna taip skaudu, nes Jis sugriauna stotelę „tapti geresniu“ - sugriauna tai, kame būni įsitvirtinęs ir prie ko prisirišęs. Tokiu momentu nesupranti, kas vyksta tavo gyvenime, kodėl tarytum viskas griūna iš po kojų, visa tai, ką statei, puoselėjai ir galėjai pasigirti prieš kitus. Staiga tampi silpnu, praradusiu pagarbą, neturinčiu, kuo pasigirti ir stovinčiu ant savojo teismo darbų griuvėsių. Viešpats sugriauna kūnišką tarnavimą ir garbinimą bei pasitikėjimą savo jėgomis. Tačiau po kūniškos šventyklos sugriovimo Viešpats atstato toje pačioje vietoje - tavo žmogiškame kūne - dvasinius namus.

<...> Mes girdėjome Jį sakant: “Aš sugriausiu šitą rankomis pastatytą šventyklą ir per tris dienas pastatysiu kitą, ne rankų darbo” <...> (*Morkaus 14, 58*)

Tu pereini per savojo teismo kalvas, kurias Viešpats nugriauna. Jei tu pamatei šiuos griuvėsius, tai žinok, kad jų vietoje dabar pats Dievas atstatys dvasinius namus šventajai kunigyčiai ir dvasinėms aukoms aukoti. Nebijok, nes Jis ne tik stato, Jis iš pradžių sugriauna.

O visokeriopos malonės Dievas, pašaukęs mus į savo amžinąją šlovę Kristuje Jėzuje, pats jus, trumpai pakentėjusius, išstobulins, sutvirtins, sustiprins ir pastatys ant tvirto pagrindo.

1 Petro 5, 10

7 SKYRIUS

Jis pakels ir išlaikys tave

Dažnai, kai Viešpats sugriauna tai, ką statei kūnu, o ne dvasia, tu nusivili, suklumpi ir net pasipiktini Juo. Tokiais momentais atsiranda begalė klausimų ir prieštaravimų, tavyje sukyla slaptasis „maištautojas“, kuris tiek daug darė, darė ir viskas sugriuvo. Širdis pavargsta, atšąla ir iš lėto pasidengia kietu sluoksniu, tu nebesupranti ir nebejauti Viešpaties, priešingai - jausmai pasauliui atgyja ir tarytum kviečia daryti kažką ten. O Viešpačiui širdyje tu slaptai grūmoji: „Kodėl tu sugriovei tai, ką aš taip uoliai stačiau ir dėl ko taip stengiausi?“ Tu palaipsiui įeini į tamsos slėnį, kuriame yra tik tuštuma ir beprasmybė. Jeigu tu esi šiame slėnyje, tai neišsigąsk, nes daug didelių Dievo tarnų pabuvojo jame, tačiau buvo Viešpaties surasti, išvesti, atstatyti ir sustiprinti.

Daugelis Dievo vyrų pergyveno ir perėjo per savo griuvėsius, tačiau sulaukė Dievo paramos ir atstatymo. Tokiomis akimirkomis priešas stengiasi uždaryti kelią prie Dievo malonės, šnibždėdamas, kad Dievas niekada nebeatleis ir nebemylės tavęs po didelio kritimo, nuodėmės, murgdymosi purve ar nuklydimo į pasaulį. Jis stengiasi pakirsti tikėjimą Kristaus auka ir Jo atleidimu. Negalėdamas paneigti ir paslėpti Kristaus aukos, jis taikosi į tavo tikėjimą Jo auka.

Biblijoje aprašytų tikėjimo patriarchų ir Dievo tarnų gyvenimuose yra tokie dideli kritimai, kad net atrodo, kaip Dievas norėjo ir galėjo jiems atleisti, pakelti ir atstatyti. Ryškiausias pavyzdys Senajame Testamente yra karalius Dovydas. Po didelių tikėjimo pergalių, pripažinimo ir Dievo šlovės, Dovydas ne tik nusidėjo paleistuvystės nuodėme, permiegojęs su savo tarno Ūrijos žmona, bet ir suorganizavo jo nužudymą kitų rankomis, siekdamas nuslėpti savo nuodėmę. Ir vis dėlto, jis pasiliko prie Dievo – sugniuždytas, kaltas, apnuogintas, atgailaujantis, silpnas ir nubaustas, bet vis tiek prie Dievo.

Nebėra nieko sveiko mano kūne dėl Tavo rūstybės ir poilsio mano kauluose dėl mano nuodėmės. (*Psalmės 38, 3*)

Dievas sugriovė jo teisumą, pažemindamas Dovydą, tačiau po šio didelio kritimo sekė dar didesnis Dievo atstatymas, palaiminimas, Jo pažadų patvirtinimas, Saliamono gimimas ir pasirengimas Dievo šventyklos pastatymui Jeruzalėje. O, koki palaiminimą pergyveno Dovydas, išvestas iš šio slėnio ir sušukęs:

Palaimintas, kuriam neteisybės atleistos, kurio nuodėmės padengtos. (*Psalmės 32, 1*)

Ar gali taip sušukti teisusis, kuriam nereikia malonės ir atleidimo? Ar gali taip skaisčiai sužibėti Dievo gerumo ir meilės šviesa tame, kuriam nereikia jokio pasigailėjimo?

Taip pat ir apaštalo Petro pavyzdys parodo, koks didelis buvo jo kritimas, tačiau dar didesnė Dievo malonė, atleidimas, atstatymas ir sutvirtinimas sekė po to. Petras nuoširdžiai sekė Jėzumi, paliko viską dėl Jo ir buvo pasirengęs net mirti už Jį, tačiau labiau pasitikėjo savo jėgomis, turėjo savo įsivaizdavimą apie Jėzaus misiją ir tarnavimą ir viską statė „ant vienos kortos“ vardu „Jėzus – Izraelio karalius ir išgelbėtojas“. Jis viską galėjo paaukoti dėl šios vizijos ir „projekto“, kad vienokiu ar kitokiu būdu, su praradimais ir kovomis, Jėzus būtų pašlovinamas Jeruzalėje ir atsidengtų kaip karalius. Jėzaus išpėjimai apie Jo suėmimą, kančią, mirtį ir prisikėlimą nepasiekdavo Petro širdies ir tebuvo keistas simbolinis palyginimas, turbūt turintis kažkokią perkeltinę prasmę. Su koku užsidegimu Petras prisiekinėjo paskutinės vakarienės metu, kad seks Jėzų, net jeigu reikės mirti. Net ir po Jėzaus pranašystės ir išpėjimo apie išsigynimą, Petras dievagojosi ir prisiekinėjo savo ištikimybę. O, koks didelis kartais būna pasitikėjimas savo jėgomis!

Bet Petras dar atkakliau tvirtino: „Jei man reikėtų net mirti su Tavimi, aš vis tiek Tavęs neišsiginsiu“. Tą patį kalbėjo ir visi kiti. (*Morkaus 14, 31*)

Tačiau įvyko būtent tai, apie ką Petras net pagalvoti nenorėjo. Jis tris kartus viešai išsižadėjo Jėzaus. Būtent tada Petro širdį užgulė tamsa, pasmerkimas, kaltė ir neviltis. Tai dar labiau sustiprėjo, nukryžiuvus Jėzų – Tą, dėl kurio jis taip stengėsi ir kovojo, ir kuriam, atrode, nebebus jau niekada progos pasakyti “atleisk“ ir ištaisyti padarytą klaidą. Po išsigynimo iš šios tamsos Petru pasigirsdavo kaltinantis balsas, cituojantis pačius Jėzaus žodžius, bet ne toje dvasioje: „O kas manęs išsigins žmonių akivaizdoje, to bus išsiginta Dievo angelų akivaizdoje“ (*Luko 12, 9*). Nors Petras graudžiai verkė, tamsa nepaliko jo. Dabar priešas taikėsi į Petro tikėjimą: ar jis pasiduos ir paliks Jėzų, dabar ne kūnu, bet širdimi, ar išlaisvys tikėjimą, priimdamas atleidimą. Tačiau Viešpats suteikė Petru tvirtą pagrindą tikėti Jo atleidimu, nes kitas balsas jam priminė Jėzaus žodžius, pasakytus prieš mirtį.

Bet Aš meldžiau už tave, kad tavo tikėjimas nepalūžtu, ir tu atsivertęs stiprink savo brolius! (*Luko 22, 32*)

Tik tikėjimas Jo auka išlaiko tave nekritusį ir pakelia suklypus, ne tikėjimas savo tobulumu ir nepadarytomis klaidomis, bet Jo žodžiu, skelbiančiu atleidimą. Nors Petro tikėjimas buvo lenkiamas ir spaudžiamas, jis išliko prie Jėzaus. O, koks didelis atstatymas, sustiprinimas ir Dievo užpildymas sekė po to. Dar taip neseniai išsigynęs Jėzaus, jis drąsiai skelbė žodį tūkstančiams ir viešai liudijo apie Jį prieš tuos pačius rašto aiškintojus, kurie pasmerkė Jėzų. Per Velykas Petras buvo įmestas į kalėjimą ir drąsiai laukė galimo mirties nuosprendžio, nors lygiai prieš metus, tuo pačiu laiku jis išsigynė, kad pažįsta Jėzų. Koks didelis pasikeitimas ir koks nuostabus Dievo atstatymas. Tas, kuris iš silpnumo “spruko į krūmus”, dabar stiprino kitus.

Daugelis Dievo tarnų pereina per šį slėnį ir pamato savojo teismo ir pasitikėjimo savo jėgomis griuvėsius. Jų didybės paslaptis ne tai, kaip jie žemai puolė, bet iš kokios gilios duobės juos Dievas ištraukė. Šiandien yra daug kritusių, „nutolusių nuo Dievo“ ir „neperspektyvių“ Dievo vaikų, kurie bus pakleti ir atstatyti, todėl niekada neteisk ir nesmerk

krentančio ir palūžusio, nes ateinantis jų atstatymas bus didesnis už jų nuopuolį. Jų atstatymas, o ne kritimas yra jų šlovė.

Kur tu bebūtum, kokioje gilioje duobėje netūnotum, Jis gali ir nori tave ištraukti, atstatyti, sustiprinti, išlaikyti ir pastatyti prieš save be gėdos ir kliaudos. Kas benutiktų, niekada netikėk, kad kelias prie Jėzaus malonės ir atleidimo yra uždarytas, pasilik prie Jo visada, nepaisant tai, ką matai, ką jauti ar koks esi: purvinas, silpnas, bailus, išdžiūvęs ar tuščias.

Kokia nuostabi kelionė tavęs laukia, jei tu pamatei savo griuvėsius, nes dabar pats Dievas pradės statyti. Tu nustebsi, kaip tyliai, gražiai ir lengvai stato Dievas.

<...> o Guodėjas – Šventoji Dvasia, kurią mano vardu Tėvas atsiųs, – mokys jus visko ir viską primins, ką jums sakiau.

Jono 14, 26

8 SKYRIUS

Tau reikės pagalbininko

Sugriuvus tavo teismo darbams ir praėjus tamsos slėnį, tu išėini iš jo silpnas ir nebepasitikintis savimi. Tavo jėgos išsekę, akyse nebėra teisiančio žvilgsnio, o eisena lėta ir šlubčiojanti. Akys viltinškai ieško kažko, į ką galėtum atsiremti, o širdyje pasigirsta senai pažįstamas švelnus balsas: “Dabar tau reikės pagalbininko...”. Ir staiga tu supranti, kad nebegalėsi eiti vienas, kad tavo koja sulūžusi ir, kad tau reikės lazdos, gyvojo Dievo atramos. O, koks tai didingas momentas, kada tai supranti, nes į tavo parankę pasiruošusi išsikibti Šventoji Dvasia, tikroji vedlė ir mokytoja, kad vestų tave Jame. Nes tik Ji vienintelė gali apreišksti tavyje Jėzų Kristų, Ji vienintelė Jį pažįsta ir Ji vienintelė gali paversti Jį tiesa ir gyvenimu tavyje. Ji neinformuoja tavęs apie Jėzų, Ji paverčia tai tiesa ir gyvenimu.

Bet kai ateis Ji, Tiesos Dvasia, jus Ji įves į visą tiesą. Ji nekalbės iš savęs, bet kalbės, ką išgirs, ir praneš, kas dar turi įvykti. (*Jono 16, 13*)

Šį didingą momentą išgyveno ir Jokūbas. Jis visą laiką kovojo su Dievu, bandydamas pasiekti Jo palaiminimą ir pažadą savo jėgomis, savo protu ir priemonėmis iki to momento, kada, bandydamas eilinį kartą apsaugoti save ir savo šeimą pagal iš anksto sumanytą planą, jis kovojo su Dievo angelu visą naktį. Kai angelas pamatė, kad Jokūbas nepasiduos, Jis sulaužė jam blauzdikaulį ir padarė jį šlubą.

Jokūbas pasiliko vienas. Ten jis grūmėsi su vienu vyru iki aušros. Matydamas, kad neįstengia jo įveikti, tas vyras smogė Jokūbui į šlaunį ir išnarino Jokūbo šlaunies sąnarį. (*Pradžios 32, 24-25*)

Nuo tada Dievas pakeitė Jokūbo vardą, pavadindamas jį Izraeliu. Nuo tada, kai jis nebegalėjo pasitikėti savo jėgomis, o visą likusį gyvenimą

rėmėsi lazda – Izraelio gelbėtoju. Kada išėini iš slėnio sugniuždytas ir silpnas, tada iš tikrųjų tampa stiprus, nes tu eini ne savo jėgomis, bet šlubčioji, pasiremdamas į Jį. Kokia tada stiprybė ir galia atsiveria prieš tavo akis, kokia parama, pagalba ir paguoda, nes tu esi visada prisišliejęs prie stiprybės šaltinio. Galbūt žmonių akyse atrodo silpnas, šlubuojantis ir nepakankamai „dvasingas“, tačiau tu jau pažįsti Tą, kuris stiprina tave. Dabar tave veda Šventoji Dvasia, kuri yra didžiausias tavo laimėjimas, išėjus iš tamsos slėnio.

Koks didelis turtas yra Šventoji Dvasia. Niekas negali pažinti Jėzaus, jei tai neapreiškia Šventoji Dvasia: nei tavo protas, nei geri norai ir darbai, nei nuoširdžiausi pasakojimai ir įtikinėjimai. Tik Ji vienintelė Ji pažįsta ir gali užpildyti tave Jo pažinimu. Ji nėra substancija, absoliutus gerumas ar meilė perkeltine prasme. Ji nėra beasmenis rūkas, spindesys ar vėjas. Ji – realus trečiasis Dievo asmuo, vienintelis pažįstantis Dievo gilybę.

Dievas mums tai apreiškė per savo Dvasią, nes Dvasia visa ištiria, net Dievo gelmes. (*1 Korintiečiams 2, 10*)

Naujajame Testamente parašyta, kad Juozapui ir Marijai atnešus kūdikį Jėzų į šventyklą, niekas Jo nepažino, nes Jis atrodė kaip normalus ir paprastas kūdikis, niekuo neišsiskiriantis iš kitų. Tačiau Šventoji Dvasia žinojo, kas per kūdikis yra Juozapo ir Marijos rankose. Tuo metu šventykloje buvo daug rašto aiškintojų, kunigų, religingų ir paprastų žmonių, tačiau tik Simeonas ir pranašė Ana pastebėjo šį kūdikį, nes jiems tai buvo apreikšta Šventąja Dvasia.

Jam buvo apreikšta Šventąja Dvasia, kad jis nemirsiąs, kol pamatysiąs Viešpaties Kristų. (*Luko 2, 26*)

Jokia informacija, įtaiga, išmintis, patirtis, stebuklai, geri darbai, norai ar įkalbinėjimai negali apreikšti tavyje Jėzaus Kristaus. Vienintelė Šventoji Dvasia gali paimti Dievo žodžio sėklą, prasiskverbti pro tavo kūną, sielos gelmes, pasėti Jėzų Kristų tavo viduje ir paversti tai tiesa ir gyvenimu. Net Jėzaus vaikščiojimas šalia tavęs niekuo nepadėtų, jei Jis

būtų tik šalia. Jėzaus mokiniai tris metus buvo kartu su Juo, klausėsi Jo, mokėsi, matė ir dalyvavo daugelyje stebuklų, tačiau iki pat Jo paėmimo į dangų išliko silpni ir nesuprantantys Jo žodžių. Net paskutinės vakarienes metu jie ginčijosi, kuris iš jų yra didesnis, nesuprato Jėzaus įspėjimo apie Jo suėmimą, kančias, mirtį ir prisikėlimą, o suėmus Jėzų, visi išsigando, pabėgo ir paliko savo mokytoją. Net pamačius prisikėlusį Jėzų, jų vidus išliko toks pat silpnas. Per keturiasdešimt dienų matę prisikėlusį Jėzų, jie vis tik išliko nerangūs tikėti širdimi, pasislėpę ir užsidarę iš baimės kambaryje, besipykstantys ir nepatiklūs. Atrodytų, tiek daug patyrę, bendravę ir gyvenę su Jėzumi ištisus trejus metus bei matę Jį prisikėlusį, jie galėtų gyventi taip, kaip gyvena Jėzus. Vis dėlto, iki pat Šventosios Dvasios išliejimo jie išliko silpni ir negalintys turėti to gyvenimo, kurį turėjo jų mokytojas. Net ir tarnavimas, o tiksliau, Jėzaus kopijavimas be Šventosios Dvasios, nors ir vaikščiojat šalia Jo ir matant Jį prisikėlusį, yra bevaisis. Be Šventosios Dvasios neįmanomas amžinasis gyvenimas. Todėl ir Jėzus jiems įsakė laukti Tėvo pažado ir neskelti Jo prisikėlimo tol, kol nesulauks Pagalbininko, be kurio neįmanomas Jėzaus gyvenimas ir Jo pažinimas. Kopija niekada neveikia.

Kai ant jūsų nužengs Šventoji Dvasia, **jūs gausite jėgos** ir tapsite mano liudytojais Jeruzalėje ir visoje Judėjoje bei Samarijoje ir lig pat žemės pakraščiu. (*Apaštalų Darbai 1, 8*)

Tačiau koks milžiniškas pasikeitimas įvyko, nužengus Šventajai Dvasiai ant jų. Bailūs ir silpni tapo drąsiais ir ištikimais, nebijantys nei skelbti, nei mirti už Jėzų. Jie tapo pajėgūs gyventi Jėzaus gyvenimą Šventosios Dvasios jėga, kuri buvo juose. Jėzus, kuris tris metus buvo išorėje, įėjo į juos ir pradėjo gyventi jų viduje, paslėptas jų kūnuose, lyg moliniuose induose.

Turbūt kartais svajoji, kad jeigu vaikščiotum kartu su Jėzumi ir matytum Jį, kaip matė apaštalai, ir jeigu bent kartą pamatytum Jį prisikėlusį, tai to užtektų, kad galėtum be problemų išlaikyti pačius didžiausius išbandymus ir įtikinti patį kiečiausią skeptiką. Nors tai nepaprastai brangu ir gražu, tačiau tai nieko nepadėtų, jei neišileistum į

savo širdį Šventosios Dvasios ir neleistum Jai vesti tavęs. O galbūt tu svajoji, kad jei pamatytum kokį nors stebuklą, tai tikrai sutvirtėtum tikėjimu ir priartėtum prie Jėzaus. Tačiau ne stebuklas apreiškia Jėzų, bet Šventoji Dvasia. Daug žmonių matė Jėzaus stebuklus, Lozoriaus prikėlimą iš mirusiųjų, stebėjo kaip akliems buvo atvertos akys, kaip raišieji pradėjo vaikščioti, o kurtieji girdėti, tačiau visa tai neišėjo jiems į naudą, nes ta pati minia, šlovinanti ir sveikinanti Jėzų žengiant į Jeruzalę, tik po kelių dienų šaukė: „Nukryžiuok Jį“. Judas Iskariotas trejus metus vaikščiojo su Jėzumi, matė visus Jo stebuklus, klausėsi Jo pamokslų, stebėjo Jį meldžiantis ir šlovinant Tėvą, tačiau išliko godžios širdies ir išdavė savo mokytoją.

Šventoji Dvasia yra tai, kas priartina tave prie Jėzaus, patalpina į Jį ir užneša į dangų. Niekas kitas to atlikti negali. Nuo tos akimirkos, kai pakvieti Jėzų į savo širdį ir priimi Šventosios Dvasios dovaną, tu nesi vienas, su tavimi yra Guodėjas ir Padėjėjas, kuri atsiuntė Jėzus. Kokį nuostabų darbą atlieka tavyje Šventoji Dvasia. Ji trokšta apreikšti tavyje Jėzų Kristų – Dievo mylimąjį. Nuo šios akimirkos tau visą gyvenimą ir amžinybę reikės pagalbininko, guodėjo ir vedlio. Pasitikėk Juo, nes Jis gali tave išlaikyti, sustiprinti ir pastatyti be gėdos ir klaidos prieš Dievo sostą.

Praėjęs savojo teisumo kalvas ir išėjęs iš tamsos slėnio, tapęs silpnu ir šlubčiojančiu, dabar tu esi kelyje kartu su savo pagalbininku, guodėju ir vedliu - Šventąja Dvasia.

Ji tyliai sušnibždės tau į širdį: „Nebijok, sek paskui mane“. Kelionė tęsiasi...

Pavesk Viešpačiui savo kelią, pasitikėk Juo, ir Jis
veiks.

Psalmės 37, 5

9 SKYRIUS

Pavesk save Jo darbui

Dabar tu eini ne savo jėgomis, bet To, kuris tave veda. Tu vis dažniau žvilgčioji į savo vedlį, klausaisi ir mokaisi, stebiesi ir dėkoji, nes tiek daug pagalbos, paguodos ir pastiprinimo išlieja ir suteikia Šventoji Dvasia. Nepastebimai tu supranti, kad tarp jūsų užsimezga abipusis meilės ryšys. Ji vi daugiau ir daugiau lieja Dievo meilę į tavo širdį, gydo senas žaizdas, ir tu su nuostaba matai, kaip ši meilė tavyje gimdo tokią pačią meilę Jėzui. Praėjus kuriam laikui, keistas troškulys atsiranda tavyje, toks stiprus ir didelis, kad tu stipriau šliejiesi prie Jėzaus, tau taip norisi daugiau Jį pažinti ir atsiduoti Jam. Ir tai yra būtent tai, ką atlieka tavyje Šventoji Dvasia. Ji pagimdo tavyje troškimą ir išpildo jį, Ji iškasa gilų šulinį ir užpildo jį vandeniu.

Ji trokšta, kad tu pilnai atsiduotum Viešpačiui, be jokių sąlygų, išankstinių nusistatymų, motyvų ir išskaičiavimų. Ir Ji pagimdo tą troškulį tavyje, šnibždėdama tavo širdyje: „Atsiduok Jam ir pavesk save be jokių sąlygų, visam laikui, visai amžinybei, neskaičiuodamas nei nuogyventų metų, nei skaudžios ar šlovingos patirties, nevertindamas ir nebijodamas ateinančių dienų, savo planų ir įsivaizdavimų. Pasiduok tiesiog iš tos meilės, kuri išlieta į tavo širdį”.

Pavesk Viešpačiui savo našta, ir Jis palaikys tave, Jis niekadęs neleis teisiamam svyruoti. (*Psalmės 55, 22*)

Ankščiau tu atsiduodavai Jam su tam tikromis išlygomis ir sąlygomis. Pasišvėsdavai Jam su sąlyga, kad Jis suteiks „prabudimą“, kad galingai tave naudotų savo garbei ir šlovei, kad padarys iš tavęs žinomą pamokslininką ir pastorių, kad išgelbės tą ir aną, kad duos laimingą šeimą ir gerą darbą, kad apvalys tave ir išmokins daryti stebuklus, kad pastoviai jausi Jį ir girdėsi Jo balsą. Tavo išankstinių sąlygų sąrašas būna toks ilgas, kad vis atidėlioji visišką atsidavimą Jam ir kažko lauki – lauki tų sąlygų išpildymo. Galbūt savo širdyje vis dar svarstai: „Aš dar nepakankamai apsilavęs, nepakankamai šventas, pirma palauksiu, kol tapsiu „dvasingesniu“, tik tada galėsiu pilnai atsiduoti, nes dabar mano

širdis dar nepasiruošusi, aš jaučiuosi nevertas...“. Viešpats tikrai suteikia visa tai, bet tai nėra motyvas ir sąlygos Juo pasitikėti. Vienintelė pilno atsidavimo ir pasišventimo Jam priežastis yra meilė – meilė be sąlygų, be priežasties ir be jokio šešėlio. Tą meilę tu turi, nes Ji išlieta tavo širdyje per Šventąją Dvasią. Ir tai viskas, ko reikia.

O viltis neapvilia, nes Dievo meilė yra išlieta mūsų širdyse per Šventąją Dvasią, kuri mums duota. (*Romiciams 5, 5*)

Nebijok savęs pavesti Jam pilnai ir visam laikui, toks, koks esi, be pagražinimų ir patobulinimų. Tu nustebsi, ką Ji gali padaryti tavo gyvenime.

Dievo Dvasia tave guodžia ir drašina, kaskart primindama, kad Ji vienintelė gali įvykdyti tai, ką tau pažadėjo - apreikšti tavyje Jėzų Kristų, Jo mirtį ir prisikėlimą, padaryti tave viena su Juo. Pasiduok Jos vedimui su visais savo trūkumais, silpnybėmis, neišsipildžiusiais norais. Ištask “Taip” šiam vedimui ir suteik laisvę Šventajai Dvasiai atlikti tai, ko tu pats negali. Viskas, ko Ji trokšta, tai išgirsti, tavo žodį “Taip”, tavo širdies sutikimą ir sprendimą. Neišsigąsk, jei tu nesi pakankamai šventas, tobulas ar išmintingas, bet žvelk į Tą, kuriam pavedi save. Tavo sutikimas ir paklusnumas atveria duris Šventajai Dvasiai, kuri vienintelė gali vesti, mokyti ir veikti tavo gyvenime.

Mes esame Jo ir tų įvykių liudytojai, taip pat ir Šventoji Dvasia, kurią Dievas suteikė tiems, kurie Jam paklūsta. (*Apaštalų Darbai 5, 32*)

O, kaip Ji džiaugiasi, kai tu atsiduodi Dievo darbui jau atliktam prieš du tūkstančius metų, bet atidengiamam tavyje dabar. Nebūk Jos priešu pats statydamas ir darydamas tai, ką gali tik Ji, ką pažįsta tik Ji, pasikliauk ir patikėk save į Jos rankas, nors ir kaip keista ir paprasta tai atrodytų. Tu moki statyti tik senąją palapinę, kurią Jis sugriovė.

Nes jeigu aš vėl atstatau, ką buvau išgriovęs, tai tampa nusikaltėliu. (*Galatiečiams 2, 18*)

Ji nori ne informuoti tave apie tai, kas įvyko prieš du tūkstančius metų, bet paversti tai tiesa ir gyvenimu. Pasilik Kristuje, visiškai Juo pasitikėk ir atsiduok į Jo rankas ir tu pamatysi, kaip Šventoji Dvasia veiks. Tai Dievo darbas ir tai taip lengva ir paprasta. Ji mokins ir ves, stiprins ir guos tave, kad apreikštų tavyje Jėzų Kristų, kad Aušrinė žvaigždė užtekėtų tavo širdyje.

Taip pat mes turime dar tvirtesnį pranašų žodį. Jūs gerai darote, laikydamiesi jo tarsi žiburio, šviečiančio tamsioje vietoje, kol išauš diena ir **jūsų širdyse užtekės Aušrinė žvaigždė.** (*2 Petro 1, 19*)

Aš, Jėzus, pasiunčiau savo angelą jums tai paliudyti apie bažnyčias. **Aš esu** Dovydo šaknis ir palikuonis, žėrinti **Aušrinė žvaigždė!** (*Apreiškimo 22, 16*)

Pasitikėjimas vedliu užlieja tavo širdį ir tu pradedi matyti tai, ko ankščiau nematydavai. Ten, kur nebuvo praėjimo, tu pastebi takelį, ten, kur nebuvo vilties, tu atrandi išeiti. Šventoji Dvasia iš tiesų pradeda tave vesti. Kelionė tęsiasi...

Visi, vedami Dievo Dvasios, yra Dievo vaikai.

Romiečiams 8, 14

10 SKYRIUS

Jis ves tave

Kada pilnai pasiduodi Šventajai Dvasiai, Ji pradeda tave vesti. Kai buvai ant savojo teismo kalvų bei kūnišku tarnavimu ir darbais bandei įtikti Dievui, tu ėjai ir planavai pats, “stūmei” savo darbus ir prakaitavai. Tuo metu pagrindinė mintis tavo galvoje būdavo: „Ką daryti?“. Ką daryti šioje situacijoje, ką daryti su tarnavimu, ką daryti su šiuo žmogumi, ką daryti su šia silpnybe? Šis klausimas neduodavo ramybės protui ir suvaržydavo tavo valią. Jei “darydavai”, tai kitas klausimas atsekdamas iš paskos: “Ar gerai darai?”. Tačiau, kada tave pradeda vesti Dvasia, vis rečiau tu užduodi šį klausimą, tavo protas nurimsta, o širdyje pasigirsta ramus ir švelnus balsas, skatinantis eiti į priekį: „Tik tikėk !“. Tau vis mažiau reikia atsakymų, nes širdis prisipildo tikėjimo, nežinodama daugelio atsakymų ir nematydama nieko, tik Jėzų. Dabar tau užtenka matyti tik Jį. Tu iš tiesų esi vedamas.

Tačiau iš kur ateina Šventosios Dvasios balsas, iš kur Ji šneka? O, jeigu aiškiai pamatyčiau regėjimą, kuriame Jėzus pasakytų: “Padaryk tą ir aną”. O, jeigu ateitų Dievo pranašas ir aiškiai nurodytų, kur eiti ir ką daryti. O, jeigu išgirsčiau balsą taip aiškiai ir tvirtai, kad neliktų abejonių. Tu vis svajodavai apie balsą iš anapus, balsą kažkur iš išorės, balsą, kuris praneštų tau Viešpaties valią. Tačiau ką sako Dievo žodis?

Bet teisumas iš tikėjimo kalba taip: „Nesakyk savo širdyje: ‘Kas įžengs į dangų?’ – tai yra Kristaus atsivesti; arba: ‘Kas nusileis į bedugnę?’ – tai yra Kristaus iš numirusių susigrąžinti“. Bet ką jis sako? – „Arti tavęs yra žodis – **tavo burnoje ir tavo širdyje**“, – tai yra mūsų skelbiamas tikėjimo žodis. (*Romiečiams 10, 6-8*)

Tas balsas ir Dievo vedimas yra arčiau nei tu manai, jis nėra prie pat tavęs, jis yra dar arčiau – tavo širdyje. Dvasia, praėjusi pro tavo kūną ir apsigyvenusi širdyje, veda iš vidaus. Tas tylus ir švelnus balsas dabar skamba ne išorėje, bet tavo širdyje. Tavo mokytojas pastoviai su tavimi.

Pati gražiausia kalba, patys svariausi argumentai, išmintingiausi žodžiai ir nuoširdžiausi jausmai negali prasiskverbti iki širdies gelmės ir įtikinti ar apreiškinti Jėzų Kristų. Anksčiau tu ginčydavaisi ir bandydavai kitus „atversti į tikėjimą“ bei įtikinti pačiais įmantriausiais žodžiais, tačiau kaip dažnai nusivildavai, nepasiekdamas jų širdies ir negalėdamas žmogiškomis rankomis jos paliesti. Yra tik vienintelis, kuris praeina pro kūnišką sieną ir pasiekia širdį.

Bet patepimas, kurį iš Jo gavote, pasilieka jumyse, ir nereikia, kad jus kas nors mokytų, nes pats Jo patepimas moko jus visko, ir jis yra tiesa, o ne melas. Ir kadangi jis jus pamokė, jūs Jame pasilikssite. (*1 Jono 2, 27*)

Tai, ką išmoko Dvasia, pasilieka tavyje ir keičia gyvenimą, tai, ką išmoko žmogus, lieka tik informacija, užstrigusi prote, bet negalinti pakeisti tavo gyvenimo. Tai nereikia, kad tau nereikia mokytojų, pranašų, kitų Dievo vaikų ar nepažįstamųjų. Dievo Dvasia gali paimti vaiko ar net pačio kvailiausio žmogaus žodžius, pasislėpti po jais ir atnešti tai iki tavo širdies. Ji dažnai daro tave priklausomą nuo kitų tam, kad ieškotum Jos vedimo ir atsakymų, nežiūrėdamas į formą ir neteisdamas savyje: „Per šį žmogų Dievas gali kalbėti, o per aną – ne“. Tačiau Dievo Dvasia, paėmusi žodį, visada prabilo ir pasėdį širdyje. To padaryti niekas kitas negali.

Einant per savojo teisumo kalvas, tave vedė įsakymai, nuostatai ir komandos: „galima - negalima“, „daryk - nedaryk“, „reikia – nereikia“. Tu taip buvai įpratęs prie tokio vedimo, kad ir iš Šventosios Dvasios lauki komandų ir nurodymų, tarytum ateinančių iš išorės. Dažnai susipainioji ir sutrinki, galvodamas, kad Dvasia veda tave per įsakymus ir nurodymus, ir apleidė tikrą Dvasios vedimą, kuris siekia užpildyti tave Kristaus gyvenimu. Instrukcijos ir nurodymai, tarytum įstatymo atgarsis, nori supančioti, bet Dvasia, teikianti gyvenimą, trokšta vesti Jėzaus gyvenimu ir užpildyti šia gyvybe visą tavo širdį. Įsakymai ir nuostatai visada palieka atstumą tarp tavęs ir Dievo, tarp to, kuris duoda komandą, ir to – kuris ją vykdo. Vedant Dievo Dvasiai, šis atstumas mažėja, kol galop, visai išnyksta. Dvasios vedimas taip užlieja

vidų - protą, jausmus ir valią, kad tu, užpildytas Šventąja Dvasia, tiki ir darai tai, kas liepsnoja tavo širdyje. Vedant Dvasiai, tu plauki, pasiduodamas ir pasitikėdamas Šventosios Dvasios mokymu ir vedimu. Tada iš širdies pradeda tekėti gyvojo vandens upė, kuri ir neša tave.

Dvasia teikia gyvybę, o kūnas nieko neduoda. Žodžiai, kuriuos jums kalbu, yra dvasia ir gyvenimas. (*Jono 6, 63*)

Tačiau, ką šneka tas švelnus balsas tavyje? Ar tu gali išgirsti bet ką? Ar gali išgirsti tai, ko bijai ir nenori? Ar gali išgirsti savo balsą? Kaip žinoti, ar tas balsas tikrai iš Šventosios Dvasios? Tu visada gali atsiversti žodyną ir pažiūrėti bei pasitikrinti išgirstų žodžių reikšmę. Taip, Šventosios Dvasios kalba turi žodyną ir tai yra Biblija – pilnas ir išsamus Jos kalbos žodynas. Dvasios vedimas yra neatskiriamas nuo Dievo žodžio. Šventoji Dvasia nekalba iš savęs, bet paima tai, kas yra Jėzaus, ir paskelbia tau.

Bet kai ateis Ji, Tiesos Dvasia, jus Ji įves į visą tiesą. **Ji nekalbės iš savęs**, bet kalbės, ką išgirs, ir praneš, kas dar turi įvykti. (*Jono 16, 13*)

Kada vadovaujiesi tik Dvasia, tu greitai suklysti ir nueiti į „pergyvenimų“, „atidengimų“ ir „daugybės balsų“ pasaulį, kur veikiai atitrūksti nuo malonės ir kitų Dievo vaikų. Jausmai tampa tavo vedliu: „Noriu jaustis gerai, būti laimingas, jausti Dievo artumą, Jo palaiminimą, Jo jėgą. Aš visada darau ir einu ten, kur jaučiuosi gerai, jaučiuosi palaimintas. Aš tiesiog noriu gerai jaustis“. Tai tampa tavo vedliu.

Dievo Dvasia nieko neima ir nešneka iš savęs, Ji ima tik tai, kas yra Jėzaus, atneša į mūsų širdį ir paverčia tai tiesa ir gyvenimu. Ėjimas į „super“ dvasinį pasaulį ar tapimas „super“ dvasiniu, ieškojimas atidengimų ir ypatingų pergyvenimų, tave gali patraukti nuo pamatinių tiesų - pilno atsivadavimo Kristui, karštos meilės Jam, tarnavimo kitiems ir Dievo jėgos.

Štai kodėl tau reikalingas Dievo žodis. Tačiau, neskaityk jo vienas, bet skaityk kartu su Šventąja Dvasia, nes tik Ji gali parodyti tai, kas paslėpta po užrašytomis raidėmis. Kada studijuoji Dievo žodį be Dvasios, tada studijuoji raidę, kuri niekuo nepadeda. Tai tik proto lavinimasis ir pasimėgavimas savo išmintimi. Tada Biblija tampa gražia ir įdomia knyga, pasimėgavimu tavo protui. Neabejoju, kad taip, kaip išmanė raštą fariziejai ir rašto žinovai, retas kuris galėtų tuo pasigirti dabar. Galima viską išmanyti apie Jėzų, bet Jo nepažinti, kada Jis ateina nusirengęs savo šlovę, be aureolės ir lydinčio debesies, bet su rankšluosčiu kojoms šluostyti. Žodis be Dvasios – tai tik tavo išmintis, kuri patraukia į šalį tikrą vedlį ir mokytoją.

<...> kad ir jūsų tikėjimas remtųsi ne žmogiška išmintimi, bet Dievo jėga. (1 Korintiečiams 2, 5)

Net velnias gali cituoti Dievo žodį. Jis gundė Jėzų, cituodamas Šventojo rašto eilutes, tačiau kokioje dvasioje šie žodžiai buvo ištarti?

<...> ir tarė Jam: „Jei Tu Dievo Sūnus, pulk žemyn, **nes parašyta**: Jis lieps savo angelams globoti Tave, ir jie nešios Tave ant rankų, kad neužsigautum kojos į akmenį“ „Jėzus jam atsakė: „**Taip pat parašyta**: ‘Negundyk Viešpaties, savo Dievo’ „ (Mato 4, 6-7)

Ir gundymas, ir atsispyrimas gundymui, rėmėsi Dievo žodžiu. Tu gali rasti Dievo žodyje parašyta džiaugtis (*Filipiečiams 3, 1*), bet gali rasti parašyta liūdėti (*Jokūbo 4, 9*). Kokioje dvasioje ateina Dievo žodis į tavo širdį? Kas slepiasi už atnešamos raidės? Ar raidė užpildyta meile, pastiprinimu, tikėjimu, džiaugsmu, troškimu tarnauti ir mylėti, ar ji uždega širdį ir pakelia nusvirusias rankas bei sustiprina palinkusius kelius, ar ji apvalo ir priartina prie Jėzaus? O gal ta pačia raide ir tuo pačiu žodžiu yra apvilktas pasmerkimas, pateisimas, depresija, pataikavimas nuodėmei ir savasis teisumas? Juk raidė be Dvasios užmuša, o Šventąja Dvasia pateiktas žodis pastiprina, pakelia ir suteikia gyvybę – gyvybę mylėti ir tikėti.

Įsakymo tikslas yra meilė iš tyros širdies, geros sąžinės ir nuoširdaus tikėjimo. (*1 Timotiejui 1, 5*)

Tau reikalingas tiek Dievo žodis, tiek ir Dvasia. Jie neatskiriami, todėl jei pasirenki tik vieną iš jų, greitai nuklysti arba į kairę, arba į dešinę, tuo tarpu, kai Dvasia veda kelio viduriu, apsaugodama tave nuo pakelėse esančių griovių, bedugnių ir paslydimų. Jėzus rašto aiškintojams pasakė, kad reikalingas tiek Dievo žodis, tiek Dievo jėga, kuri ir yra Šventoji Dvasia.

Jėzus jiems atsakė: „Argi ne todėl klystate, kad nepažįstate nei Raštų, nei Dievo jėgos?“ (*Morkaus 12, 24*)

Eidamas toliau, tu pastebi, kaip vedlys eina priekyje tavęs siauru keliuku. Ankščiau tu lengvai nuklysdavai tai į vieną kelkraštį, tai į kitą. Dabar tu matai tą siaurą juostą kelio viduryje, kurią žymi prieš tave einantis pagalbininkas, mokytojas, guodėjas ir vedlys. Jis iš tiesų saugo ir rūpinasi tavimi. Tačiau tau smalsu, kaip Jis visa tai daro?

O vis dėlto, kaip veda Dvasia? Ar aš galiu Jai padėti mane vesti? Dvasios vedimas vyksta per gyvenimą Dvasia. Jos veikimas nepriklauso nuo tavo elgesio, bet tik nuo Dievo žodžio. Tavo elgesys yra Dievo Dvasios rezultatas, bet Jo Dvasia yra laisva, nesurišta su tavo elgesiu. Jei tikiesi, kad Ji veiks dėl to, kad tu gerai, teisingai elgiesi, tai labai klysti. Ji nėra suvaržoma ir priklausoma nuo tavęs. Tu priklausai nuo Jos ir tavo elgesys yra tik pasekmė tavo tikėjimo, paklusnumo ir atsidavimo Jai.

Jei gyvename Dvasia, tai ir elkimės pagal Dvasią.
(*Galatiečiams 5, 25*)

Dvasios vedimas augina troškimą tarnauti, tikėti ir mylėti, troškimą aukotis, dalintis bei pilnai pasitikėti Viešpačiu. Tačiau Jos vedimas visada bus priešingas savanaudiškumui, savimeilei, savajam teisumui ir kitiems kūno darbams. Niekada tavo gyvenime nebus dienos, kad

sutaps kūno ir Dvasios troškimai: “Taip jau sutapo, kad Dievas liepė (leido) man savanaudiškai (naudingai) pasielgti. Tai buvo Dievo valia ir manyje yra ramybė ir jokių prieštaravimų, nes Jis rūpinasi manimi ir nori, kad aš gerai gyvenčiau. Ši kartą tiek Dvasios, tiek kūno norai sutapo. Ačiū Dievui”.

Nes kūnas geidžia priešingo Dvasiai, o Dvasia – kūnui; jie vienas kitam priešingi, todėl negalite daryti visko, ko norėtumėte. (*Galatiečiams 5, 17*)

Šie du šaltiniai visada vienas kitam priešinasi. Jei bandysi visą savo dėmesį nukreipti į kūniškų norų ribojimą, kovoti su jais, varžyti save draudimais ir bausmėmis, tai ilgai neištversi, nes tai ne Dvasios vedimas, bet tavo noras save “prilupti”, nubauti ir apriboti. Tokiu atveju tu pats kovoji su savimi. Daugelis vienuolių ir asketų, norėdami atsiriboti ir atsiskirti nuo žmonių, bendravimo ir pagundų, sukaustė save įvairiais ribojimais, draudimais ir pajungė kovai su kūnu. Dvasios vedimas kitoks. Jis nukreipia tavo akis į tai, ko trokšta Dvasia, ir komandą „reikia, privalau“ pakeičia troškimu „noriu“. Tavyje glūdi milžiniški Dvasios troškimai. Jei surasi ir gyvensi taip, kaip trokšta Dvasia, tu pamirši ir automatiškai nepildysi kūno norų, nes pildyti vienu metu priešingus norus, neįmanoma. Nebijok ieškoti tai, ko trokšta tavyje Dvasia. Tas troškimas toks didelis ir realus, kad tu negalėsi atsispirti jam. Dvasia skatina mylėti, Ji priartina prie Jėzaus, sutvirtina tikėjimą, užpildo džiaugsmu ir ramybe bei mokina tarnauti šiais dalykais kitiems. Pamiršk kovą su kūnu ir kūniškais norais, jie neverti tavo dėmesio – gyvenk Dvasia.

Dvasios vedimas visada nukreiptas į Jėzų. Šventoji Dvasia paverčia Jį tiesa ir gyvenimu tavo širdyje tam, kad Jį pažintum. Pirma Jo darbai tavyje – paskui Jo pažinimas. Vyksta apsikeitimas ne informacija apie Jį, bet apsikeitimas gyvenimais. Iš Jo priimi ne informaciją, bet gyvenimą, Jam atiduodi taip pat gyvenimą. Maldoje ne informuoji Dievą apie problemas, nuveiktus darbus, bet atiduodi savo širdį ir visa save į Jo rankas. Bendraudamas su Juo maldoje, skaitydamas Dievo žodį ir

laukdamas Dvasios dvelktelėjimo bei paskatinimo širdyje, tu lauki ir priimi ne naują informaciją (naują atidengimą), bet gyvenimą.

Tau gera klausytis vedlio pasakojimų, nes tu vis daugiau sužinai apie Jį. Dvasios vedimas tampa tokiu asmeniniu ir betarpišku, kad tu pradedi atpažinti Jo balsą iš toli.

Manosios avys girdi mano balsą; Aš jas pažįstu, ir jos seka paskui mane. (*Jono 10, 27*)

Kaip toli jau nuvedė tave Dvasia ir kiek daug išmokė. Tu vis daugiau pasitiki Jėzumi, vis aiškiau matai Jį priekyje. Kelionė tęsiasi...

<...> mes gyvename tikėjimu, o ne
regėjimu,<...>

2 Korintiečiams 5, 7

11 SKYRIUS

Jis stiprins tikėjimą

Tu eini šlubčiodamas, iš lėto ir neužtikrintai, bet pažvelgęs į Jį, pastebi, koks Jis tvirtas ir ramus. Iš kur toks tvirtumas? Ir staiga tavo širdyje atsiranda troškimas: “Viešpatie, sustiprink mano tikėjimą”. Tu nori eiti tvirtai ir “nesukelti problemų” Jam bei turėti toki pat tvirtą tikėjimą, kaip Jis. Dar prieš tau paprašant, tas pats švelnus balsas nukreipia tavo akis į Tą, kuris ir yra tikėjimo priežastis – tvirtoji uola Jėzus Kristus.

<...> žiūrėdami į mūsų tikėjimo pradininką ir atbaigėją Jėzų
<...> (*Žydams 12, 2*)

O kaip vyksta Jėzaus Kristaus apreiškimas tavyje, kaip Šventoji Dvasia sugeba žodį paversti tiesa ir gyvenimu? Viskas yra taip nuostabu, kad gali vykti tik vienu, bet pačiu paprasčiausiu būdu - tikėjimu. Taip, tuo pačiu tikėjimu, kuriuo tu priėmėi nuodėmių atleidimą, kuriuo išileidai į savo širdį Šventąją Dvasią, tuo pačiu tikėjimu, kuriuo gavai paramą, paguodą, Dvasios dovanas, išgydymą, tuo pačiu tikėjimu, kuriuo busi prikeltas iš mirusiųjų paskutinę dieną. Šiuo paprastu tikėjimu Šventoji Dvasia apreiškia tavyje Jėzų Kristų, ir visą Jo pilnatvę.

<...> kad Kristus per tikėjimą gyventų jūsų širdyse <...>
(*Efezjiečiams 3, 17*)

Dabar Viešpats skatina eiti tave tikėjimu. O, kiek daug, o tiksliau viską, galima pasiekti tikėjimu. Dievas veikia per tikėjimą, kuris reiškiasi prašymu (prašykite ir gausite - *Mato 7, 7*), maldavimu, šaukimu (visi, kurie maldavo leisti paliesti Jėzų, pasveiko - *Mato 14, 36*) ir veiksmu (paralyžiuotojo nuleidimas prie Jėzaus pro namo stoge padarytą angą - *Luko 5, 19*). Tikėjimas Juo viską gali (viskas įmanoma tikinčiam - *Morkaus 9, 23*). Tikėjimo pagrindu Dievas atleidžia nuodėmes, išgelbėja,

švarina širdis, pašventina, prikelia iš mirusiųjų. Tikėjimu mes turime priėjimą prie malonės.

<...> per kurį **tikėjimu pasiekiame tą malonę**, kurioje stovime ir džiaugiamės Dievo šlovės viltimi. (*Romiciams 5, 2*)

Mažas tikėjimas Juo trukdo eiti į priekį, todėl Dvasia, matydama tave einant neužtikrintai, nori sustiprinti tavo tikėjimą, kad galėtum sekti Jį, kur tik Jis bevestų. Petras, priėmęs Jėzaus žodį eiti vandeniu, ėjo tik pusė kelio, nes suabejojo Juo ir pradėjo skęsti. Didelis tikėjimas reikalauja labai mažų dalykų (Viešpatie, tik tark žodį - *Mato 8, 8*), o mažas tikėjimas – didelių dalykų, stebuklų (parodyk mums ženklų, stebuklų – *Mato 12, 38*). Mažas tikėjimas pilnas baimės, abejonių Jėzumi, o didelis – pasitikėjimo. Kaip dažnai tu nori turėti tikėjimą, kaip didelį kalną, kad pajudintum garstyčios grūdėlį. Tu pluši, pumpuoji tikėjimo jausmą, stumi ir prakaituoji, stovėdamas prieš problemą, kuri yra tik garstyčios grūdelio dydžio. O viso labo tau reikia tik garstyčios grūdelio dydžio tikėjimo. Kada sustoji ir nuleidi savo akis nuo Jėzaus ir pradedi žiūrėti į savo problemas, jos pasidaro didelės ir baisios, o Dievo pažadai nepasiekiami ir maži.

Kai nukreipi savo žvilgsnį į problemas, vedlys paklausia: "Ką tu turi?", tačiau vietoje to, tu pradedi vardinti, ko neturi ir koks esi nepasirengęs bei silpnas. Sąrašas būna toks ilgas, kad Jam tenka ilgai laukti. Po to Jis vėl paklausia: „O vis dėlto, ką tu turi?“. Tada pažvelgi į kitą pusę ir, nematydamas tikėjimo kalno, parodai į nereikšmingą ir mažą garstyčios grūdėlį. Jis toks mažas, kad negali jo apčiuopti, pajauti ir suprasti. Tačiau vėl išgirsti švelnų balsą, kuris pakelia tavo sparnus: "To užtenka". Taip, jei turi tik garstyčios grūdėlį, tai jo pilnai užtenka, kad pajudintum kalną.

O Viešpats atsakė: „Jei turėtumėte tikėjimą kaip garstyčios grūdėlį, galėtumėte sakyti šitam šilkmedžiui: "Išsirauk ir pasisodink jūroje", – ir jis paklausytų jūsų. (*Luko 17, 6*)

Ir staiga nuo tavo širdies nukrinta įtampa ir atsiranda neapsakoma ramybė ir lengvumas. Tau nebereikia pumpuoti tikėjimo jausmo, nes tu tiesiog žinai, kad turi garstyčios grūdelį ir, kad jis nusveria visą tavo sąrašą trūkumų ir problemų.

Tikėjimas visada pastebi tai, kas maža ir nereikšminga, ir paverčia tai dideliu. Dažnai tu lauki ir nori tarnauti Viešpačiui didingais dalykais, planuoji grandiozinius projektus ir darbus, bet užmiršti tas kelias žuveles ir duonos kepalus. Kai Jėzus iki vėlumos dykumoje mokė žmones, mokiniai paprašė Jėzaus juos paleisti, kad pastarieji galėtų nusipirkti maisto. Jėzaus atsakymas buvo netikėtas.

Bet Jėzus tarė: „Jūs duokite jiems valgyti“. Mokiniai tada klausia: „Ar mums eiti ir nupirkti duonos už du šimtus denarų ir duoti jiems valgyti?“ (*Morkaus 6, 37*)

Išgirdus klausimą „Jūs jiems duokite valgyti“, tavo galvoje iškart pradeda sukintis grandioziniai planai. Jėzaus mokiniai pradėjo galvoti, kaip aprūpinti tūkstantinę minią maistu ir buvo pasirengę didžiausiai humanitarinės pagalbos operacijai, užmiršdami apie mažą smulkmeną – kelias žuveles ir duonos kepalukus. Kaip dažnai, pradėjęs didžiulius projektus ir darbus, tu išsisemi, pavargsti ir pamatai, kad neturi jėgų tai įvykdyti ir išspręsti visas problemas. Ir tada Jėzus nukreipia tavo žvilgsnį į mažus niekučius, kurie niekaip negali būti susiję su tavo iniciatyvomis ir darbais. Viskas, ko reikia, tai atiduoti Jėzui tai, ką turi. Šie dalykai tavo rankose išlieka maži ir neveiksmingi, bet kai atneši ir atiduodi juos į Jėzaus rankas, kažkas pasikeičia. Iš pradžių tavo žvilgsnis gali dar labiau nustebti, o tu susigūžti iš baimės, kai pamatai, kad tuos mažus dalykus Jėzus dar labiau sumažina – Jis juos sulaužo į gabalėlius. Tu pradedi raudonuoti prieš visą minią ir galvoti: „Dabar tai jau prisidirbau, dabar tai jau įklimpau, niekas neveikia“. Bet, būtent tada, įvyksta stebuklas. Kas beimtų tuos mažus gabalėlius, visiems užtenka. Jie maži, tačiau nepasibaigia ir galop, visi būna pamaitinti.

Ką gi tu gali atnešti Viešpačiui mažo, ką gi tu turi? Tu viską gavai iš Jo, ką gi galėtum duoti Jam? Tu turi tik trūkumus, silpnynes ir savo

netobulumą. Dvasia skatina tave atnešti save, kaip mažą žuvelę, į Jėzaus rankas, kad Jis, sulaužęs tave ir apreiškęs savo mirtį tavyje, per tai palaimintų ir pamaitintų kitus.

Tau einant tikėjimu, Viešpaties akys visada nukreiptos į tave, nes Jis ieško tų, kurie turi tikėjimą. Taip, tikėjimą galima pamatyti, jį visada pastebi Viešpats. Dievo veikimas vyksta pagal tikėjimą. Tikėjimas ne aplinkybėmis, ne savo jausmais, patirtimi ir jėgomis, bet tikėjimas Juo viską gali – “Turėkite tikėjimą Dievu!”.

Išvydęs jų tikėjimą, Jėzus tarė paralyžiuotajam: „Sūnau, atleidžiamos tau tavo nuodėmės! (*Morkaus 2, 5*)

Ir nors viską tu gauni, paveldi ir įgyji tikėjimu, vis dėlto, kas tai yra tikėjimas?

Taigi tikėjimas – iš klausymo, klausymas – iš Dievo žodžio. (*Romiečiams 10, 17*)

Tikėjimas prasideda nuo klausymo, o klausymas nuo Dievo žodžio. Paklusnumas, kuris nieko neturi bendro su tavo nuomone ir jausmais, yra tai, ko ieško Viešpats. O juk taip norėtum to tikėjimo jausmo, kurį tu įpratęs auginti, puoselėti, pumpuoti ir saugoti. Tačiau niekur, nei Senajame, nei Naujajame Testamentuose, Dievas nekalba apie jausmus. Stebėdamas Abraomo, Mozės, Samuelio, Dovydo, pranašų ir visų kitų tikėjimo patriarchų gyvenimus ir tikėjimą, niekur nepastebi nei menkiausios užuominos, kaip jie jautėsi tuo metu, kai tikėjo. Ar Abraomas švytinčiomis akimis ir širdimi “be problemų” ėjo tris dienas link vietos, kur turėjo paaukoti savo vienintelį sūnų Izaoką? Ar Jozuė puikiai jausdamasis ėjo į pažadėtąją žemę, ar net mūsų Viešpats ėjo atsipalaidavęs “tvirtu tikėjimu” mirti ant kryžiaus, nes žinojo, kad bus prikeltas? Dievas niekur neakcentuoja jausmų ir net nesako, kaip jie jautėsi. Viskas, ką tu matai – tai paklusnumas.

Tikėjimas – tai sprendimas paklusti Jam. Ištark “Taip”. Ištark “Taip” Dievo darbui atliktam prieš du tūkstančius metų, ištark “Taip” ir priimk Dvasios vedimą ir Kristaus apreiškimą tavyje.

Kada Dievas kūrė dangų ir žemę, kalnus ir vandenį savo žodžiu, Jis tarė žodį ir visa tai atsirado. Jam nereikėjo, kad vandens ir uolos priimtų Jo žodį ir Jam paklustų. Jie neturėjo pasirinkimo. Tačiau tu esi kitoks. Tu turi laisvą valią. Norint Dievo Dvasiai pasėti tavyje žodį, reikalingas tavo sutikimas, reikalingas tavo “Taip”. Todėl Viešpats ir vadina tave Dievo bendradarbiu, nes tu dalyvauji kūrime kartu su Juo. Tavo sutikimas ir ištarimas “Taip” viskam, ką daro Dievas, yra tavo dalis. Žodis yra Dievo, o tikėjimas – tavo. Marija, išgirdusi apie Dievo planus jos gyvenime, ištarė “Taip”, priėmė ir pakluso tikėjimui. Abraomas, išgirdęs Dievo šaukimą keliauti į svetimą šalį, nesipriešino tam, ką Dievas buvo numatęs atlikti Jo gyvenime ir pakluso.

Tikėjimu Abraomas pakluso, kai buvo pašauktas keliauti į šalį, kurią turėjo paveldėti, ir išvyko, nežinodamas kur einas.
(*Žydams 11, 8*)

Evangelijoje parašyta, kaip Viešpats pasikvietęs aklą, paklausė, ar jis tiki, kad Viešpats gali jį išgydyti. Aklasis nesikonsultavo su savo jausmais, nes būtų nusivylęs. Jis vis dar buvo aklas ir nieko nematė. Tačiau jis sušuko: “TAIP”. Jis nesipriešino tam, ką gali atlikti Dievas, jis priėmė tai.

Kai Jis pasiekė namus, neregiai užėjo pas Jį. Jėzus paklausė:
„Ar tikite, kad Aš galiu tai padaryti?“ Šie atsakė: „**Taip, Viešpatie!**“ (*Mato 9, 28*)

O, kaip sutvirtėja tavo širdis, kai tu ištari viskam “Taip”, ką sako Viešpats. Šis tikėjimas kaip magnetas, prie kurio Dvasia prikabina Dievo darbus. Jis kaip upė, kuri negali netekėti. Tu darai ne dėl to, kad taptum kažkuo, Jis yra tavyje ir daro darbus.

Eidamas paskui Jį, tu jau nebegali atitraukti nuo Jo akių ir atsižiūrėti, koks Jis tvirtas ir stiprus. Tau žiūrint į Jį, tu nesuklumpi ir vis tvirčiau pasitiki Juo. Tarytum Jo tvirtumas tampa tavuoju.

Ir vėl tu išgirsti tą švelnų balsą: “Sek mane ir aš apreikšiu tavyje Jo mirtį ir prisikėlimą”

Kelionė tęsiasi...

<...> pasidarydamas panašus į jį mirtimi <...>

Filipiečiams 3, 10

12 SKYRIUS

Jis numarins tave kartu su Juo

Pameni, kaiėjai per savojo teismo kalvas ir klaidžiojai tamsos slėnyje? Tada matomi tavojo teismo darbai buvo sugriauti, tačiau tavyje vis dar liko senas ir nematomas šių darbų šaltinis “Aš”, kuris nori kažką veikti ir daryti. Todėl Šventoji Dvasia, sustiprinusi tavo tikėjimą ir nukreipusi žvilgsnį į Kristų, veda tave arčiau Jo aukos, arčiau Jo kryžiaus. Iki šiol visą laiką, eidamas ramiai ir paklusniai, kažkodėl dabar pradedi priešintis, ginčytis ir klausti savo vedlio: “Aš gi žinau, kad Jėzus numirė už mane, atleido ir apvalė, kad gavau iš Jo amžinąjį gyvenimą tik dėka šios aukos, kad Jo auka ir meilė man yra neįkainuojama?” Bet vedlys tik nusišypsos ir tarytum negirdėdavo tavo priešinimosi: “Aš gi viską žinau apie Jo auką, aš gi pastoviai dėkoju už ją, Jėzus juk myli mane!”

Kuo toliau, tuo arčiau Šventoji Dvasia ves tave prie Jėzaus kryžiaus. Ji prives taip arti, kad tau pasidarys baugu ir nedrašu. Tu nepatikliai pasižiūrėsi į Jos ketinimus, klausdamas: “Ką gi visa tai reiškia? Tačiau, privedus tave prie pat Jo kryžiaus, Šventoji Dvasia nesustoja. O, koks siaubas, kūnu nueina pagaugai, tačiau giliai tavo viduje Dvasia džiaugiasi, stiprėja ir tarytum gyvybė užplūsta tave. Šventoji Dvasia kažką nerangų ir seną veda ne tik prie Jėzaus aukos, bet tiesiai panardina į ją.

<...> žinodami, jog mūsų senasis žmogus **buvo nukryžiuotas kartu su Juo**, kad būtų sunaikintas nuodėmės kūnas ir kad mes daugiau nebevergauname nuodėmei. (*Romiečiams 6, 6*)

Dabar Šventoji Dvasia sugriauna ne tavo teismą, bet tavo senąjį “Aš” pasiunčia tiesiai ant kryžiaus. Viskas atlikta taip seniai, bet kaip tai įmanoma, kad praėjus tiek metų, ši auka veikia ir yra tokia reali. Tu jauti ir matai, kaip tavo senasis “Aš” miršta kartu su Juo. Prieš Kristaus prisikėlimą iš mirusiųjų yra Jo mirtis, todėl ta pačia seka Šventoji Dvasia

apreiškia tai tavyje. Pirma mirtis, paskui prisikėlimas, pirma sėja, paskui pjūtis, pirma silpnumas, paskui jėga, pirma senasis Adomas, paskui prisikėlęs Kristus.

Nieko Dievui nėra svarbiau, kaip apreikšti tavyje savo sūnų Jėzų Kristų, tačiau pirma, kad būtų apreikštas Jis, tavo senasis “Aš” turi mirti. Ir kaip dažnai būna, kad tu sutinki su tuo ir nori pats tai atlikti, kuo greičiau ir, kad tai būtų iškart matoma. Aš mirštu sau ir vis tiek išlieku “Aš” - prislopintas, suvaržytas, religingas ir sukaustytas daugelio komandų “ne”, “negalima”, užsidaręs, prisidengiantis gerais darbais ir normaliu charakteriu. Tačiau yra tik vienintelė mirtis ir vienintelis prisikėlimas - Jėzus. Nėra kito būdo ir pastangų mirti sau pačiam, kaip tik tai, kai Dievo Dvasia apreiskia mummyse Jo mirtį ir Jo prisikėlimą, paversdama tai tiesa.

Jei vis dar kovoji su savimi, bandai užsidaryti ir atsiskirti nuo visų, stengiesi visomis išgalėmis pasiekti tai, ką galima priimti tik dovanai, ir tik su Šventosios Dvasios pagalba, tai religinis ir išorinis rūbas “papuoš” tave žmonių akivaizdoje, bet paliks nuogą Jo akivaizdoje, nes Dievas nepažins savo sūnaus tavyje – Jėzaus, kuriuo gėrisi Jo širdis. Ir, jei išgirsi patarimus, kad būti panašiu į Kristų yra lengva, po begalės pastangų ir nusivylimų, kritimų ir nuopolių, pažadų ir jų sulaužymo, prisiminęs savojo teismo griuvėsius, tu širdyje tik nusišypsosi. Tačiau, jei išgirsi kitą balsą sakant, kad tai labai sunku ir reikės daug pastangų, laiko, prakaito ir disciplinos, kad nors kiek būti panašiu į Jį ir mirti sau – neleisk, kad dar didesnė apgaulė supančiotų tave. Būti panašiu į Jį nėra sunku, tai NEĮMANOMA. Todėl yra tik vienintelis kelias ir išeitis. Šventoji Dvasia apreikš tavyje Jo mirtį, kad per Jo mirtį tavasis “Aš” būtų palaidotas kartu su Juo, o naujasis - prikeltas Jame. Tau vėl reikia ištarti “Taip” ir tikėjimu priimti Jo darbą. Leisk Jam veikti.

Tačiau, kaip Ji apreiskia Kristaus mirtį, kaip visa tai veikia? Staiga tu pajunti tuštumą ir sunkiai begirdi savo vedlį, tarytum Jis pasitraukė. Tai ką gi man daryti? Ši klausimą dabar užduoda tavo kūniškas “Aš”, kuris nori būti aktyvus, visur skubantis, efektyvus, produktyvus, viskas ir bet kas, kad tik ne miręs. Tačiau Dvasia vėl laukia iš tavęs sutikimo ir tavo

sprendimo „Taip“. Ji viską padarys ir panardins tave į Jo mirtį kartu su Juo, nesipriešink, viskas ko reikia, tai pasiduoti - pasiduoti, kaip vynmedžio šakelei, ir sušnibždėti: „Taip, tikiu“.

Tu desperatiškai bandai Jo ieškoti, bet negali rasti. Kažkas tavyje šaukia: „Kur tu? Kodėl mane palikai? Aš gi jau nebeturiu savojo teismo darbų, aš gi jau viską išmokau, aš gi jau supratau, aš gi jau paklusau Tau, aš būsiu geras ir seksiu Tave visur, aš pažadu, aš..., aš..., aš..., aš...“. Tu jauti, kad kartu su Juo ant kryžiaus tavasis „Aš“ nesulaukia jokio atsakymo, nes jis kartu su Juo paliktas mirčiai.

Būdamas Jame, tu matai, kaip Šventoji Dvasia marina tavyje visa, kas sena, Jo mirtis paliečia tavo protą, jausmus ir valią – visą tave.

Prieš tavo akis prabėga senos „dvasinės“ svajonės: „Aš“ tarnauju Dievui, „Aš“ nuolankus ir nusižeminęs, o čia „Aš“ kenčiu už Dievą, čia vėl „Aš“ pilnas Dvasios vaisių ir pamokslauju, „Aš“ ištikimas Dievo įrankis, o čia Dievas galingai veikia per mane“. Bet Dvasia iš lėto tai marina ir tu nusivili „Aš“, „savimi“, „man“, „per mane“. Tavasis „Aš“ grimzta į praeitį, į užmarštį, jis tampa nebesvarbus ir nereikšmingas tavo gyvenime.

Tavo pastangos išsilaisvinti ir kažkaip būti naudingu nebeveikia. Senos tavo valios pastangos, pavadinimu „Dabar aš būsiu geras, dabar aš darysiu viską, ko nori Dievas, aš būsiu atsidavęs Jam“, subliūkšta. Tau atrodė, kad ši sėkla gera, ir iš jos išaugo geras medis, tačiau, kaip dažnai nusivildavai savimi ir dabar supratai, kad iš šios sėklos neišauga tai, apie ką sako Jo žodis. Kodėl? Yra tik viena gera sėkla - Jėzus Kristus. Tik iš Jo išauga geras medis. Tik Jo mirtis neša vaisių ir tik Jo prisikėlimas suteikia naują, amžinąjį gyvenimą.

Juk kiekvienas geras medis duoda gerus vaisius, o blogas medis – blogus. (*Mato 7, 17*)

Bet kokia gili Dievo išmintis ir koks nepaaiškinamas stebuklas. Įvykis ir Jo darbas, atliktas prieš du tūkstančius metų, veikia tavyje dabar, veikia taip realiai, kad tavyje sužimba prisikėlimo viltis.

<...> kad pažinčiau Jį, Jo prisikėlimo jėgą ir bendravimą Jo kentėjimuose, **suaugčiau su Jo mirtimi**, <...> (*Filipiečiams 3, 10*)

Po kurio laiko tu vėl išgirsti taip laukimą švelnų balsą: “Pasiimk šį kryžių”. Nejaugi man reikės nuo šiol keliauti su šiuo kryžiumi, kaip aš sugebėsiu jį nešti? Bet tavo vedlys, dar prieš pagalvojant, sušnibždės: “Nebijok, tik tikėk”.

Kelionė tęsiasi...

Kas vedė juos per gelmes lyg žirgą dykumoje,
kad jie nesukluptų?

Izaijo 63, 13

13 SKYRIUS

Nenustebk, jei Jis ves tave į dykumą

Tu supranti, kad tavo ėjimas paskui Jį pasikeitė, tarytum lengva našta atsirado ant nugaros. Tu jauti šią našta, bet negali suprasti, iš kur tas lengvumas? Ir tada pamatai, kad Jis tau padeda nešti kryžių su nukryžiuotu senuoju “Aš”. Dabar kasdien tu neši jį ir nesupranti, kodėl ši našta suteikia stiprybės, ir iš kur ta jėga, atnešanti vidinę laisvę. Tu taip ankščiau bijodavai pagalvoti ir šnekėti apie savęs išsižadėjimą, savojo “Aš” nukryžiuavimą. Juk atrodydavo taip sunku ir neįmanoma tai atlikti, todėl bandydavai išvengti šios temos arba atidėdavai tai vėlesniems laikams, nes viską bandei atlikti savo jėgomis. Bet dabar, kada Dievo Dvasia panardino tave į Jo mirtį ir uždėjo šią našta ant tavo pečių, tu jauti jėgų antplūdį ir gilų laisvės dvelksmą širdyje, nes Jo kryžius išlaisvino tave nuo senojo “Aš” su visais jo sunkumais ir priedais.

Nešant kryžių, tavo žingsniai tampa tvirtesni, Dvasioje daugiau erdvės ir vietos. Ši atsiradusi erdvė ir laisva vieta parengta tavo Gelbėtojiui, kad Jis visą tave užpildytų savimi. Pažvelgęs į savo vedlį, tu nustembi, kiek daug Jis padarė ir, kaip lengvai paverčia Dievo žodį tiesa ir gyvenimu tavyje. Tu išgirsti Jėzaus žodžius, kuriuos tau atneša tas pats švelnus balsas.

Tuomet Jėzus savo mokiniams pasakė: „Jei kas nori eiti paskui mane, teišsižada pats savęs, teima savo kryžių ir **teseka manimi.** (Mato 16, 24)

Tavyje atsiranda troškulys tarnauti Dievui Dvasia. Ir tu nusišypsai, pažiūrėjęs į savo vedlį, žinodamas, kad tai Jis davė tau šį troškulį ir esi tikras, kad Jis tai išpildys. Dabar vedlys išmokins tave tarnauti Dvasia. Bet kur Jis mane veda? Aš tikėjau, kad Jis suteiks man galimybę tarnauti ir skelbti Dievo žodį daugeliui, bet vietoje to, tu matai, kaip Jis veda tave į dykumą – išmokyti tarnauti ir sustiprinti tave.

“Ką? - sustiprinti dykumoje, kur neįmanoma išgyventi, kur nėra nieko, kur vien tik smėlis?”, - sušunki tu. “Bet ten esu aš”, - išgirsti Šventosios Dvasios balsą. “Ten aš išmokysiu tave eiti paskui debesies stulpą, rinkti maną, aš pastatysiu tavyje naują Dievo padangtę ir išmokysiu, kaip tarnauti Dvasia, aš duosiu tau jėgų kovoti ir parengsiu priimti Dievo jėgą, kad galėtum įeiti į pažadėtąją žemę, nugalėti ir išstovėti. Aš viską atliksiu ir išmokysiu tave. Aš atitolinsiu ir atskirsiu tave nuo pasaulio, kad užmirštum praeitį ir nukreiptum žvilgsnį į pažadėtąją žemę. Ir kad sutiktum savo Gelbėtoją. Taip, tau būtinai reikia Jį sutikti čia...”, - sušnibždėjo Ji.

Anksčiau dykumą įsivaizduodavai, kaip nemalonumą, tuštumą, išbandymų ir nepageidaujamą vietą, tačiau Dvasia sako, kad dykuma - tai vieta, kur apsieiškia Dievas, kur tu turi asmeninį susitikimą ir Jo apreiškimą, kur tu supranti savo pašaukimą ir išmoksti Jam tarnauti Dvasia. Tai vieta, kur rengiamas kelias Viešpačiui.

Dykumoje šaukiančiojo balsas: **Paruoškite Viešpačiui kelią!** Ištiesinkite Jam takus! (*Morkaus 1, 3*)

Dykuma – tai Dvasios mokykla, pati nuostabiausia vieta tavo Dvasiai, bet dykynė tavo kūnui, kuris neturi ką veikti. Jonui Krikštytojui Dievo balsas pasigirdo dykumoje, pranašas Elisas turėjo asmeninį Dievo apreiškimą ir pamatė Jo šlovę dykumoje, Mozė pergyveno asmeninį susitikimą su Dievu dykumoje. “Tau būtinai reikia susitikti su Juo”, – pakartojo Dievo Dvasia.

Viešpats sakė, kad Dvasia ne visada veda dirbti Dievo darbus, Ji veda ir į dykumą. Būtent į dykumą Dvasia veda tave dabar: tolyn nuo pasaulio, surasti Dievą ir sustiprėti. Dievo žodyje parašyta, kad Jis suteikė vandens sroves dykumoje savo žmonėms, net ir toliausioje dykumoje, kur nėra jokių žmoniškų galimybių surasti vandens. Į dykumą tu ateini vedamas Dievo Dvasios, bet iš jos išeisi su Dvasios jėga, taip, kaip ir Jėzus. Jėzus buvo nuvestas Dvasios į dykumą, bet grįžo iš jos su Dvasios jėga.

Ir tuojau **Dvasia Jį nuvedė** į dykumą. (*Morkaus 1, 12*)

Su Dvasios jėga Jėzus grįžo į Galilėją, ir visame krašte pasklido apie Jį garsas. (*Luko 4, 14*)

Tačiau, kaip galima sustiprėti dykumoje? Priešingai, su kiekvienu žingsniu tu pradedi silpnėti, nes troškulys darosi vis didesnis. Tu eini jau trečia diena be vandens ir tavyje atsiranda sumišimas: “Ką aš čia veikiu, aplinkui niekas nevyksta, nėra jokio Dievo veikimo, stebuklo, aš pavargau nuo kasdienybės, nuo žmonių, nuo visko. Aš kasdien einu į darbą, ateinu į Bažnyčia, pabendrauju, tačiau viskas tas pats, niekas nesikeičia. Kur gi yra mano Viešpats? Kur tie žadėti stebuklai ir pažadai? Jis žadėjo sustiprinti, o aš jaučiu, kad silpnėju ir nežinau, kiek dar laiko galėsiu išverti”.

Bet trečios dienos popietėje tu pastebi, kad tavo vedlys sustoja prie uolos. Tu jauti, kad daugiau nebegali, tarytum priėjai ribą, kur be vandens jau nebeištersi, kur tavo tikėjimas taip išdžiūvo, kad vos laikosi. Tu taip ištroškęs, kad suklumpi ir šaukiesi Dievo, išlieji Jam visą širdį, sumišimą, nevirtį ir nuovargį. Iš tavo širdies gelmės išsiveržia aimana ir ilgesys to tikrojo Dievo, Jo palaiminimo ir būvimo. Tarytum visa tavo širdis – sausa ir nevaisinga, silpna ir abejojanti, išsilieja prie tos neįveikiamos uolos. Nebeturėdamas jėgų, tu suklumpi prie uolos ir vienintelė mintis perskrodžia tave: “Turbūt man nepavyks, turbūt man neskirta pažinti Viešpatį taip, kaip pažino Jį kiti, aš pavargau, matyt reikės tiesiog likti čia ir sulaukti savo mirties”.

Tau visiškai pasidavus ir susitaikius, tavo vedlys kerta lazda į uolą ir, tavo nuostabai, iš jos pasipila vanduo. Dar taip neseniai tu buvai tuščias ir pasidavęs bei susitaikęs su pralaimėjimu, dabar iš tavo širdies gelmių prasiveržia toks Dievo artumas, palaiminimas ir sustiprinimas, kad dykuma tampa miela, o tu esi užpildytas dėkingumu, meile ir Dievo pažinimu. Dykumoje vanduo ! Dabar tu gali sušukti: “Mano Dievas – mano uola”. Jis visada buvo šalia, Jis visadaėjo, matė ir nepaliko tavęs. O, koks šis vanduo gyvas...

Jis perskėlė dykumos uolą ir pagirdė juos kaip iš gelmių.
(*Psalmės 78, 15*)

Tavo širdis geria, atsigaivina, prisipildo džiaugsmo ir dėkingumo, tu pakylai ir turi tiek jėgų, kiek jų turi tavo vedlys. “Tai nuostabu”, - neišeina iš galvos mintis.

Iki soties atsigaivinęs, tu pastebi, kad tavo vedlys sustoja ir nori, kad tu ieškotum vandens ir pastoviai jo turėtum. Tau reikia išsikasti šulinį. Dykumoje Viešpats mokina rasti vandens, kad būtum priklausomas tik nuo Jo. Tik turėdamas savo šaltinį, tu galėsi plėstis ir užkariauti pažadėtąją žemę. Izaokas praleido laiką dykumoje, kasdamas šulinius, kad galėtų išgyventi, ir ne tik išgyventi, bet ir plėstis.

Iš ten jis kėlėsi toliau ir vėl **iškasė šulinį**. Dėl šito jie nebesiginčijo. Jis jį pavadino Rehobotu ir tarė: „Dabar mums Viešpats suteikė daug vietos, **galėsime plėstis šalyje**. (*Pradžios 26, 22*)

Ateina laikas, kai tavo širdis nebepasisotina vandeniu iš kitų šaltinių. Viešpats dažnai patraukia šaltinius aplink tave, kad išsikastum savąjį. Negalėsi būti stiprus, jei neturėsi asmeninio bendravimo su Jėzumi, jei Jis tau asmeniškai neatsidengs širdyje, jei nepraleisi laiko kalbėdamas su Juo, augdamas Jo pažinime. Būna laikas, kada geri iš kitų šulinių. Galbūt dažnai bėgiodavai iš vieno surinkimo į kitą, klauseisi visų pateptų Dievo pamokslininkų iš eilės, lankei daugelį konferencijų, kuriose Dievo jėga veikdavo galingai, naršei po internetą, ieškodamas kažko naujo, klauseisi liudijimų apie Dievo veikimą kituose. Tai laikas, kada tu stiprėji ir semi vandenį iš kitų šulinių. Bet Viešpats nenori, kad visą laiką būtum, kaip avis be piemens, bet kad priklausytum tik nuo Jo – gyvojo vandens šulinio. Tai nereiškia, kad tau neberekalingi kiti pamokslininkai, konferencijos ir surinkimai, nes per juos Viešpats maitina ir galingai veikia, bet tegul nesuryja tai viso laiko ir neužpila tavo asmeninio bendravimo su Viešpačiu šulinio, nes be Jo, tu neišgyvensi. Būk priklausomas tik nuo Jo žodžio, išsikask šulinį savo

viduje, kad būtum visada pagirdytas ir nepriklausytum nuo aplinkybių ir neléktum ieškoti vandens į Egiptą.

Išsikasus šulinį ir atradus vandens sroves dykumoje, Jis nori tave visą užpildyti šiuo vandeniu ir paversti tai vynu. Dabar, kai tavo senasis “Aš” nukryžiuotas ir nešamas kiekvieną dieną, jis kaip senas vynmaišis, netinkamas naujam vynui, padėtas į šalį. Bet tavo naujasis vynmaišis yra tuščias. Dykumoje atsiranda didžiulis troškulys, nes tu jautiesi tuščias, kaip naujas vynmaišis, į kurį Viešpats nori prileisti vandens.

Taip pat niekas nepila jauno vyno į senus vynmaišius.
Antraip vynas suplėšytų vynmaišius, ir nueitų niekais ir vynas, ir vynmaišiai. Jaunam vynui būtini nauji vynmaišiai!
(Morkaus 2, 22)

Dykumoje Jis nori atskirti tave nuo pasaulio ne kūnu, bet širdimi. Nuo pasaulio įtakos, kur karaliauja pesimizmas, netikėjimas, kritika, nihilizmas ir visa tai, kas prislegia ir pakerta tavo Dvasios sparnus. Jis nori, kad naują vynmaišį tu atskirtum nuo pasaulio įtakos ir pripildytum jį Dievo žodžiu. Viešpats nori užpildyti juo tavo vidų – protą, jausmus ir valią.

Dykumoje Viešpats išmokina rinkti maną kiekvieną dieną, kad būtum gyvas ir stiprus Jo žodžiu. Tu pradedi dėti į savo širdį Jo žodį mažomis porcijomis kiekvieną dieną. Tu randi tai kiekvieną dieną, bet vėliau pradedi galvoti: “Kiek gi galima valgyti tą pačią maną. Viešpatie, duok mėsos (stebuklų, įvykių ir sensacingų tavo pasireiškimų)”. Tačiau tavo vedlys, kaip ir kaskart, parodys tau mažą manos porciją. Nusivylęs, kad Dievas neatsako į tavo maldavimus patirti didelių ženklų ir stebuklų, tu pykteli ir nustoji rinkti maną, bet po kurio laiko taip išalksti, kad vėl pribėgi prie tau skirtos porcijos ir viską suvalgai, atsigaiveni ir atgauni jėgas.

Kaip sunku kartais būna suprasti, kodėl niekas nesikeičia, kodėl tu turi kiekvieną dieną daryti tą patį. O galbūt galima viską paspartinti, kad greičiau išmokti ir užaugti dvasiškai?

Pagalvojęs apie tai, nusprendi, kuo daugiau prisirinkti manos, kad jos ilgam užtektų. Tu pradedi ją rinkti didelėmis porcijomis ir ryti saujomis, springdamas ir barstydamas trupinius. Tačiau pastebi, kad viskas, ko nesuvalgai, sugenda. Turbūt tavo gyvenime nutinka, kai nori viską padaryti per vieną dieną – perskaityti ir prisimelsti tiek, kad užtektų ilgam. Tačiau Jis trokšta, kad tu būtum ištikimas ir ateitum pas Jį pasiimti tau paruoštos porcijos kiekvieną dieną, kad augtum ir taptum priklausomas nuo Dievo žodžio, krentančio iš dangaus kiekvieną dieną.

Dykumoje pastoviai seki paskui debesies ir ugnies stulpą, kasdien renki maną, ieškai Jo ir mokiniėsi tarnauti Dvasia. Būna, kad taip norisi konkrečių Viešpaties nurodymų - ką, kur ir kada padaryti. Tačiau vietoje to, būna tylą arba tu esi vėl gražinamas prie savojo iškasto šulinio. Todėl išmok kasdien rinkti maną ir būti priklausomi nuo Jo.

Jis pažemino tave alkiu ir davė valgyti maną, kurios nepažinai nei tu, nei tavo tėvai, kad suprastum, jog žmogus gyvas ne vien duona, bet kiekvienu Dievo žodžiu.
(Pakartotino įstatymo 8, 3)

Dvasia atveda tave į dykumą, kad išmoktum Jam tarnauti. Kada Dievas liepė Mozei išvesti savo tautą iš Egipto vergijos, Jis atvedė juos į dykumą, kad išmokintų juos savo įstatymu ir nuostatų.

Tada Viešpats tarė Mozei: „Atsikelk anksti rytą, nueik pas faraoną ir sakyk: ‘Taip sako Viešpats, hebrajų Dievas: Išleisk mano tautą **man tarnauti**. *(Išėjimo 9, 13)*

Dykumoje Viešpats atsidengė savo tautai ir parodė, kaip tarnauti Viešpačiui. Čia Jis pastatė savo padangtę, davė įsakymus ir mokino

ieškoti, pažinti ir paklusti Jo balsui. Dykumoje Dvasia išmokina tave tarnauti Jam dabar ne kūnu, bet Dvasia. Prieš ateinant į dykumą, Izraelitai neturėjo nei liudijimo padangtės, nei aukojimo altoriaus, nei įstatymo, tik stulpasėjo jų priekyje. Tačiau pabaigoje, išeinant iš dykumos, koks didelis pasikeitimas matomas: stovykloje pastatyta Dievo padangtė, kur nenutrūkstamai aukojamos aukos Dievui, o tauta mokoma Dievo įstatymo, kiekvienas žino savo vietą ir tarnauja pagal suteiktas pareigas, kunigai apsirengę puošniais rūbais ir neša sandoros skrynią. Tai tik keli Senojo Testamento įvaizdžiai, nes šiais laikais Dvasia dykumoje išmokina aukoti dvasines aukas Viešpačiui ir tarnauti Jam ir kitiems širdimi.

Dykumoje Ji taip pat išmokina kovoti ir parengia tave pažadėtosioms žemės užėmimui. Anksčiau tu būdavai nepastovus, savo emocijomis bei mintimis krisdavai ir kildavai po kelis kartus per dieną. Tačiau dabar Dvasios tvirtumu Jis išlaiko tave ir tu eini nepriklausomai nuo jausmų ir savo išminties. Bet kodėl kartais sutinki pasipriešinimą, juk, jei yra Dievo valia, tai viskas turi būti "kaip sviestu patepta", viskas turi tiesiog plaukti ir būti palaiminta. Tačiau dykumoje tu sutinki kliūtis, pasipriešinimą, nepritarimą, nepalaikymą, aplinkybes, kurios neatitinka tau Dievo apreikštos valios. Tada tau reikia kovoti, kad išmoktum naudotis Dvasios ginklais. Tokiais momentais matai, kaip vedlys sustoja, pasitraukia į šalį, atsistoja šalia tavęs ir kovoja kartu, leisdamas akis į akį susitikti su priešu, kad tikėjimo skydu užgesintum siunčiamus priešo jausmus ir mintis, kad Dievo žodžio kardu prašytum ir gautum, skelbtumėm Jo žodį ir pažadus, karo stovyje.

<...> kad izraelitų kartos žinotų, kas yra karas, ir išmoktų kariauti: <...> (*Teisėjų 3, 2*)

Kiek daug jau tave išmokė tavo Mokytojas, Guodėjas ir Vedlys. Dabar Jis užveda tave ant kalvos, kad iš toli pamatytum pažadėtąją žemę. Jis parodo tau skirtus pažadus, kuriuos buvai primiršęs, atšviežina ir atnaujina juos, nukreipia tavo žvilgsnį iš naujo, kad širdis vėl užsidegtų ta pačia vizija ir svajone, kokią tu gavai kelio pradžioje.

Išmokinęs tave priklausyti tik nuo Jo žodžio, kovoti ir Jam tarnauti bei parodęs tavo pašaukimą, Jis priveda tave prie pat pažadėtiosios žemės. Tu prisimeni, kokiu keliu Jis tave atvedė, tavo širdis prisipildo dėkingumu, tikėjimas sustiprėja, meilės užsidega. Ir tu vėl sušunki ne „ką daryti“, bet: „Tikiu Viešpatie, įvesk mane, kaip esi žadėjęs, į pažadėtąją žemę“.

Staiga viskas nutyla, jausmai nurimsta. Tu lauki, kol tavo vedlys pasirodys ir pradės vesti tave į pažadėtąją žemę. Tu lauki, lauki, bet Jis nesirodo. Tu jau išmokintas nepasitikėti savo jėgomis, visada sekti paskui Jį ir laukti Jo, todėl lauki. Bet kažkas pasikeitė. Tas stulpas, kuris tave vedė tiek laiko dykumoje, dingo. Tu nebematai prieš save vedlio. Kur gi Jis? „Viešpatie, ar man eiti į šią žemę, kodėl tu neateini ir neduodi nurodymo, aš negaliu eiti be tavęs“, - ir tu vėl lauki.

Tada tu supranti, kad Dvasios vedimas dykumoje ir užimant pažadėtąją žemę, skiriasi. Dvasia skirtingai veda dykumoje ir užimant pažadėtąją žemę. Dykumoje sekį paskui debesies ir ugnies stulpą, kasdien renki maną, mokaisi pažinti Jo balsą.

Tačiau Tu, Dieve, būdamas didžiai gailestingas, jų nepalikai dykumoje; debesies stulpas neatsitraukė nuo jų dieną nė ugnies stulpas naktį, **rodydamas jiems kelią**, kuriuo jie turėjo eiti. (*Nehemijo 9, 19*)

Tu buvai įpratęs prie matomo ugnies stulpo ir kasdien krentančios manos, bet dabar stulpas dingo, o mana nustojo kristi. Tačiau kažkas nuostabaus įvyko per tą laiką, kurį praleidai dykumoje. Ar matei kaip izraelitai įėjo į pažadėtąją žemę? Vietoje debesies stulpo, priekyjeėjo kunigai, nešdami sandoros skrynią. Tarytum Dievo būvimas ir vedimas buvo perkeltas ant žmogaus pečių. Tavo vedlys nuo šiol yra ne kažkur priekyje, bet tavyje.

Viešpats paskyrė Levio giminę Sandoros skryniai nešti, būti Jo akivaizdoje, tarnauti Jam ir laiminti Jo vardu; taip daroma iki šios dienos. (*Pakartotino įstatymo 10, 8*)

Išeinant iš dykumos, Dvasios vedimas persikelia į tavyje pastatytą šventyklą. Įvyksta nuostabiausias dalykas - tarytum išorinis vedimas per numarintą kūniškumą, atgimsta ir tampa vidiniu. Tada tu pradedi eiti link pažadėtotos žemės. Stulpas persikelia į tavo vidų, kur yra sandoros skrynia - Jėzus. Vedimas per aplinkybes pakeičiamas vedimu per tikėjimą širdyje. Vedlys tarytum susilieja su tavimi, tu Jo nebematai priekyje, bet girdi Jo balsą viduje.

Dvasios vedimas tampa tokiu asmeniniu ir betarpišku, jog pradedi suprasti, kad tik iš pradžių tavo Mokytojas buvo įsikibęs tau į parankę, kada tu tik grįžai iš tamsos slėnio. Tačiau dabar, Jis tapo tavo dalimi, išsąknyjęs, įaugęs ir einantis kartu. Jis užpildė tą tuščią vietą, kurią paliko tavo senasis "Aš". Šioje vietoje yra kažkas kitas, tarytum besikeliantis iš mirusiųjų. Tau apie tai galvojant, išgirsti savo vedlio žodžius: "Sek mane ir aš apreikšiu tavyje Jėzaus Kristaus prisikėlimą"

Kelionė tęsiasi....

Su Juo palaidoti krikšte, kuriame jūs buvote ir prikelti, tikėdami jėga Dievo, prikėlusio Jį iš numirusių.

Kolosiečiams 2, 12

14 SKYRIUS

Jis prikels tave ir paslėps Jame

Tu pajudi link pažadėtosios žemės tikėjimu. Kiekvieną žingsnį, kurį žengi, žengia ir tavo vedlys, tarytum jūs eitumėt kartu, koja kojon. Nors priekyje nebematai savo vedlio, tačiau vis aiškiau girdi Jo balsą viduje, sakantį: “Pažvelk į Jėzų, koks Jis gražus”. Tu vis ryškiau matai savo Gelbėtoją ir savo Gyvenimą. Tu matai Jį tokį, kokį matė apaštalas Jonas Apreiškimo knygoje. Tu matai Jo atsidavimą ir rūpestį, kaip auksinę juostą, kuria Jis apsijuosęs per krūtinę, tu matai Jo karštą meilę, tarytum ugnines akis, tu matai Jo ramybę, tarytum sniego baltumo plaukus. Tau žiūrint į Jį, širdis prisipildo tuo pačiu paveikslu, o Dvasia tai paverčia realybe tavyje.

Su kiekvienu žingsniu, Jėzus darosi vis didesnis ir ryškesnis, o kai pažvelgi į save, tai matai, koks tu tampi mažas ir silpnas. Tu mažėji, o Jis didėja.

Jis turi augti, o aš – mažėti. (*Jono 3, 30*)

Nors tu jautiesi silpnas ir nieko negalintis, tačiau, kada pakeli akis ir žvelgi į Jį – pradeda viskas keistis ir veikti. Jo atspindys išrėžia tavyje tą patį paveikslą. Ir tada pradeda ryškėti Jėzaus mirties ženklas tavyje, vidinis apipjaustymas, kurį gali atlikti tik Jo Dvasia. Bet Ji šnibžda ir sako: “Eik toliau, nebijok, tik tikėk”. Ji nori apreikšti Jo prisikėlimą, patį Jėzų, nes be mirties nėra prisikėlimo. Tik mirę Jame bus prikelti Jo naujuoju gyvenimu.

Todėl ir buvo manęs pasigailėta, kad manyje pirmame Jėzus Kristus parodytų visą savo kantrybę, duodamas pavyzdį tiems, kurie Jį įtikės amžinajam gyvenimui. (*1 Timotiejui 1, 16*)

Tačiau kaip Dvasia gali apreikšti Jėzų, padaryti Jį matomą tavyje? Jėzus nori būti apreikštas, kai tu papuoli į įvairiausias situacijas. Dažnai įsivaizduodavai, kad jei esi Jame, tai tau turi viskas sektis, turi būti pastoviai ir matomai palaimintas. Tačiau, kaip Dvasia gali apreikšti Jo kantrybę, jei nebus tai, ko reikės kantriai laukti, kaip Dvasia apreikš Jėzaus meilę, jei nebus aplink tų, kurie tavęs nemyli, kaip Ji gali apreikšti Jėzaus malonę, jei tau nereikia pasigailėjimo ir esi tobulas savo darbais? Viskas tau jau duota Jėzuje, tačiau turi būti apreikšta. Viską gali Dvasia, todėl Ji tave veda (nors tu dažniausiai galvoji, kad papuoli atsitiktinai, nuklydęs nuo palaiminto kelio) į įvairias situacijas ar išmėginimus. Tačiau kai papuoli į šias keistas situacijas, Šventoji Dvasia nenustoja veikti ir, būtent, tada prasideda pats nuostabiausias ir niekam neįmanomas dalykas – Dvasia pradeda veikti tavyje ir apreikšti Jo charakterį, o tiksliau - patį Jėzų Kristų. Žodis virsta tiesa ir gyvenimu. Tai yra tikslas, į kurį tave veda Ji, nuostabiausioji Dievo Dvasia, vienintelė galinti paimti tai, kas yra Jėzus ir paversti tai gyvenimu. Nėra kito būdo, pastangų, teorijų, kaip tik Šventoji Dvasia, kuri prieina prie Jo, paima iš Jo ir išodina į mus.

Esu nukryžiuotas su Kristumi. Ir daugiau ne aš gyvenu, o gyvena manyje Kristus. Ir dabar, gyvendamas kūne, gyvenu tikėjimu į Dievo Sūnų, kuris pamilo mane ir paaukojo save už mane. (*Galatiečiams 2, 20*)

Staiga tau kyla noras papasakoti kažkam apie Jėzų, apie tą, kurį tu myli, paskui kurį seki, kuriuo gyveni ir kuris yra tavyje. Tu pradedi pasakoti tai, kuom gyveni, nes Jis – tavo gyvenimas. Kaip keista, kad tau kalbant, kažkas pamato Jėzų ir užuodžia Jo aromata, nors viskas, ką tu kalbi ir sakai, yra tik tavo gyvenimas. Taip, tau tai jau yra gyvenimas... Tuose žodžiuose, kuriuos kalbi, jau yra gyvenimas, įdėtas, apreikštas ir įskiepytas Šventosios Dvasios.

Anksčiau, liudydamas apie Kristų, pateikdavai kitiems tik informaciją ir aprašymą apie Jį. Tokie pasakojimai ateidavo iki kitų proto ir, atsimušę į begalę argumentų, nukrisdavo ant žemės. Tu bandydavai papasakoti apie Jėzų, kuris yra kažkur toli, visur, bet ne tavo širdyje. Jis kažkur

Biblijoje, Jis kažkur prieš du tūkstančius metų, Jis kažkur išymiame pamokslininke ar kitame Dievo tarne, per kurį veikia Dvasia, Jis kažkur knygoje, straipsniuose ir konferencijose, Jis net Internete. Kai tu pasakodavai apie tolimą Jėzų, pasakodavai vienas. Tačiau, kai Šventoji Dvasia apreiskia Jėzų tavyje, tu kalbi tiesą ir gyvenimą. Tu kalbi ne vienas. Jus kalbate kartu su Šventąja Dvasia. Tą patį darė ir Povilas, nes jis skelbė tą Jėzų, kuris buvo apreikštas jame.

Bet kai Dievas, kuris mane išskyrė dar esantį motinos iščiose ir pašaukė savo malone, panorėjo **apreikšti manyje savo Sūnų, kad skelbčiau Jį** pagonims, neskubėjau tartis su kūnu ir krauju <...>. (*Galatiečiams 1, 15-16*)

Kokį Kristų skelbė Povilas? Jis skelbė Kristų, kuris gyveno jame. Pabaigęs pasakoti apie savo gyvenimą – Jėzų Kristų, tu pastebi, kaip klausytojai geria tą vandenį. Tu esi nustebeš ir šiek tiek sutrikęs, nesuprasdamas, kodėl jie nepastebi tavęs, kodėl jie neklausinėja apie tave. Jie skina nuo tavęs vaisius, bet tarytum pamiršta tave. Ar prisimeni, kaip anksčiau galvodavai, kaip Dievas veiks per tave, ir visi žavėsis, aikčios ir pripažins tave? Tu to taip laukei (slapta!), bet dabar matai, kaip klausytojai valgo vaisius, bet nepastebi tavęs, tavo kelionės, pakilimų ir nusivylimų, sunkumų ir pergalių.

Ir tada tu paklausi savo vedlio: “O kur gi aš?”. “Tu paslėptas Jame. Kai žiūri į Jį, matai teisumą, meilę, džiaugsmą, ramybę, kurią gavai iš Jo. Tu žiūri į Jį, o Jis – į tave. Tai meilė, nes tik ji gali išlaikyti akis pririštas prie To, kuris tave myli”, - išgirsti atsakymą.

Jūs juk esate mirę, ir jūsų gyvenimas su Kristumi **yra paslėptas Dieve**. (*Kolosiečiams 3, 3*)

Tu esi paslėptas Jame, Jis saugo tave nuo išdidumo, savimeilės ir didybės, apglėbęs tave paprastumu ir silpnumu. Žvelk aukštyn, ten, kur tu paslėptas, kur Jis laukia tavęs. Kokia nuostabi kelionė ir ji tęsiasi...

Ir meldžiu, kad jūsu meilē vis augtų ir augtų
pažinimu ir visokeriopu išvalgumu <...>

Filīpiečiams 1, 9

15 SKYRIUS

Jis ugdys meilę

Einant toliau, tu pradedi matyti tai, ką daro Jis. Tai taip nuostabu, ir tu net pagalvoti negalėjai, kad Dievo Dvasia taip išmintingai ir stipriai gali veikti tavyje, apreikšdama Jėzaus mirtį ir prisikėlimą. Pasakojimas apie Jėzų, Jo mirtį ir prisikėlimą tampa tavo mylimiausia tema, gražiausiu pasakojimu. Kalbant apie tai, tu pastebi, kaip Dievo jėga veikia kitų gyvenimuose. Jėzus nukryžiuotas, nešiojamas tavyje, turi tą pačią jėgą, kokią ir prieš du tūkstančius metų, o žodis apie kryžių - visada veikiančiu Dievo ginklu.

Mat žodis apie kryžių tiems, kurie žūsta, yra kvailystė, bet mums, išgelbėtiems, jis yra Dievo jėga. (*1 Korintiečiams 1, 18*)

Stebint Dievo darbus, tu pamažu taip įsijungi į juos, kad pradedi bėgti, ir kuo toliau, tuo greičiau. Tempas pasidaro toks didelis, kad tau užgniaužia kvapą, ir pajunti, kad trūksta jėgų. “Kodėl Dievas nesuteikia daugiau jėgų?”, - tu pagalvoji ir toliau bėgi. Staiga viduje išgirsti savo vedlio balsą: “Stabtelėk”. “Ka, kaip? Dabar, kai tiek daug trokštančių aplinkui, kai tiek prašančių, ir kai matau, kaip Dievas veikia?”, - nuveji šią keistą mintį. Tačiau ta pati mintis vėl ateina, prašanti tave sustoti ir atsikvėpti. “Viešpatie, bet juk tai tavo darbai, juk nėra laiko, kiek žūstančių aplinkui, o be to, aš atsimenu, kai buvau sustojęs stotelėje “tapti geresniu” ir tiek praradau”, - bandai pateisinti save. Tačiau tavo viduje tas pats balsas prašo neskubėti. Nors tu nesupranti kodėl, bet stabteli ir įsiklausai į Šventosios Dvasios perspėjimą.

Kiek daug Dievo tarnų, gavę patepimą ir Dievo jėgą, bėgo ir, nepaisydami Dvasios išpėjimo, sutrumpino savo tarnavimo laiką, nes neišlaikė. Niekada negalvok, kad tu gelbsti ir tu veiki. Pasikliauk Juo, nes Jis yra Gelbėtojas. Nenuvertink Viešpaties poilsio, skirto tau sustiprėti ir atsigauti, prisišlieti prie Jo ir pabūti tik su Juo. Šabo poilsis yra duotas dėl tavęs, kad tavo meilė visada būtų karšta Jam, kad tu pailsėtum Jame. Paskui Jėzų sekė minios, bet Jis kartais pasišalindavo į

atokias vietas, meldavosi ir bendraudavo su Tėvu. Jo mokiniams grįžus iš kaimų, Jis liepė jiems pailsėti ir atsitraukė nuo minios. Kodėl? Net ir Jo darbas negali atstoti asmeninio bendravimo su Juo. Tavo meilė Jam auga ne nuo padarytų darbų skaičiaus, bet ateina iš Jo. Jėzus, kalbėdamas pirmajai bažnyčiai, Apreiškimo knygoje priekaištavo, kad ji paliko pirmąją meilę. Kai skaitai, kokius darbus darė ta bažnyčia, neretai net pavydi: kokia kantrybė, išmintis ir tikėjimo triūsas. Tačiau pats svarbiausias dalykas – pirmoji meilė, buvo prigesusi. Ir tai yra taip svarbu Jėzui. Tu gali prisirišti prie tarnavimo, vizijų, Dievo darbų ir stebuklų ir iškeisti į tai pirmąją meilę. Meilė prabudimui, stebuklams ir Dvasios pasireiškimui gali tapti pagrindiniu dalyku. Bet kodėl Jėzus dėl to išpėja?

Bet Aš turiu prieš tave tai, kad palikai savo pirmąją meilę.
(*Apreiškimo 2, 4*)

Argi nėra gerai, jei tu trokšti Jo stebuklų, prabudimo, per kurį galėtum išsigelbėti tūkstančiai ir dar daugiau išgirstum Dievo žodį? Tai, be abejo, labai svarbu. Bet Jėzus sakė, kad tik pirmoji meilė pririša ir sujungia su Juo. Evangelijoje parašyta, kaip Jėzus išžengė į Jeruzalę. Mokiniai pagalvojo, kad štai dabar išsipildo raštas, štai dabar bus apreikštas Izraelio karalius. Minios sveikino, džiūgavo ir šlovino ateinantį Jėzų. Tai buvo pats didžiausias prabudimas Izraelyje, tačiau daugelis ėjo paskui prabudimą, o ne paskui Jėzų. Tik praėjus keletui dienų, ta pati minia jau šaukė: “Nukryžiuok Jį”. Kodėl? Nes Jėzaus kelias pasuko kitur nei prabudimas. Todėl, kaip svarbu mylėti Jėzų visa širdimi, visu protu ir visomis jėgomis, nes kai ateis laikas pasirinkimui, pirmoji meilė visada pasirinks Jėzų.

Tu gyveni paskutiniaisiais laikais ir neįtikėtina Dievo jėga veikia ir reiškiasi dabar. Tačiau tai tik pradžia. Viso pasaulio bažnyčiose Dievo Dvasia kalba apie artėjančią milžinišką Dvasios išliejimą, apie neįtikėtinus stebuklus ir Dievo šlovę, kuri ateina. Tu gyveni didžiosios pjūties išvakarėse, kada prabudimas, kokio dar nėra buvę, nusileis ant Jėzaus kūno – bažnyčios. Mažas ir didelis, kiekvienas Dievo vaikas, matys ir pergyvens tokį Dievo artumą ir jėgą, kokios net įsivaizduoti ir

suplanuoti tu negali. Tai bus nuostabu, tai bus bažnyčia, vaikščiojanti Jo pilnatvėje. Tačiau, kodėl Jėzus sako, kad mums reikia būti, ir kas yra Jėzaus pilnatvė?

Galbūt šio prabudimo įkarštyje tu išgirsi tą patį švelnų balsą, sakant: “Sek mane”, - nesustok, kur bevestų tave šis balsas. Nepirikišk širdies prie džiūgaujancios minios, pilnų salių ir stadionų, kurie bus užpildyti. Tai nereiškia, kad tai bus ne iš Dievo, tai bus šlovinga ir tu tame dalyvausi, nes Jis naudos tave kaip ir kiekvieną savo vaiką. Jis džiaugsis šia šlove, nes tai bus iš Jo. Bet nėra pilno Jėzaus Kristaus apreiškimo be Jo kančios ir Jo kryžiaus. Nėra Jėzaus šlovingo sutikimo Jeruzalėje be Jo atmetimo ir paniekinimo. Dievo žodis skelbia, kad paskutiniaisiais laikais Bažnyčioje bus apreiškta Kristaus pilnatvė, todėl nenustebk, jei po didžiulio prabudimo, seks didžiulis atmetimas. Bažnyčioje bus apreiškta ne tik išgydyti ligoniai, atvertos akys ir ausys, dideli ženklai ir stebuklai, bet ir Kristus randai bei kirčiai ant Jo nugaros. Bažnyčioje paskutiniaisiais laikais bus apreiškta visa Kristaus pilnatvė: ir Jo jėga, ir Jo kančia. Kaip ir pirmoji bažnyčia pergyveno didžiulę Dievo jėgą ir Jėzaus paniekinimą, taip dar labiau, paskutinioji bažnyčia pažins Kristų Jo pilnatvėje.

Pailsėjęs, tu pajunti, kaip širdis dega ta pačia karšta meile, kurią tu turėjai kelio pradžioje. Tu vėl pažvelgi į medžius ir paukščius, ir tau atrodo, kad jie visi džiaugiasi Dievu. Tau norisi dalintis šia meile ir tarnauti ja kitiems.

Jūs, broliai, esate pašaukti laisvei! Tikrai tenebūna ši laisvė proga kūnui, bet **meile tarnaukite vieni kitiems.**
(*Galatiečiams 5, 13*)

Staiga, pačiame tarnavimo įkarštyje, tu išgirst balsą: “Rūpinkis Viešpaties reikalais”. “O, koks tai pastiprinimas. Ačiū Viešpatie”, - ir tu dar stipriau pradedi tarnauti. Tačiau po kurio laiko tas pats balsas tau sušnibžda: “Rūpinkis Viešpaties reikalais”. Tada tu stabteli ir nustebęs pagalvoji: “Taip, Viešpatie, aš tą ir darau, aš tarnauju”. Bet tavęs nepalieka nuojauta, kad Jis nori kažko tave išmokyti.

Taip, aš tarnauju visiems su meile, bet ar aš perduodu tai, kas yra manyje kitiems? Taip, aš patarnauju, bet ar aš praleidžiu prie Kristaus priartėti kitus. Taip, aš artėju prie Jo, bet ar aš noriu, kad kiti taip pat artėtų ir aplenktų mane? Ar aš noriu, kad kiti būtų arčiau Kristaus, turėtų daugiau meilės, būtų stipresni už mane, turėtų daugiau vaisių? O gal aš panašus į tą, kuris tik auga pats, bet neprileidžia kitų, kad ir jie turėtų tai ir dar daugiau?

Ir tuomet vedlys vėl paklausia: “Ar tu iš tiesų nori būti paskutinis?”. “Na taip, Viešpatie, noriu būti paskutinis, bet...tu gi paskui mane vis tiek padarysi pirmutiniu pas Tave?”, - išgirsti pats save. Ir tada tu supranti, kad iš tiesų rūpiniesi savo reikalais, kaip būti arčiau Kristaus, ir tarnavimą kitiems naudoji, kaip priemonę tai pasiekti. Juk taip nesinori, kad kiti aplenktu tave dvasinėje srityje, bet ką tada reiškia rūpintis Viešpaties reikalais?

Viešpats trokšta, kad tu rūpintumeisi kitais ir viską perduoti jiems, tikras kryžiaus, meilės ir tikėjimo tiesas, perduotum ne žodžiais, o gyvenimu. Jis nori, kad tu iš tiesų taptum paskutinis. Ar tėvai nesvajoja, kad jų vaikai būtų gražesni ir daugiau pasiektų negu jie, atiduodami viską ką turi? Todėl šiandien tiek mažai dvasinių tėvų, kurių vaikuose pamatytum, kaip jie užauge, turi tai, ką jų tėvai, ir dar daugiau. Viešpats parodė visiškai neteisingą norą lipti ant scenos, būti žinomu, daryti didelius darbus, būti labai dvasingu ar daryti dvasinę karjerą. Visa tai ne Dievo. Jis nori, kad tu stengtumeisi, kad kiti pažintų tiesas, kad kiti būtų sutvirtinti, pirmautų, turėtų geresnes savybes, būtų uolesni, didesni už tave, turėtų daugiau dvasinių vaisių negu tu ir priartėtų prie Dievo arčiau negu tu.

Atsisėdęs Jis pasišaukė dvylika ir tarė: „Jei kas trokšta būti pirmas, tebūnie paskutinis ir visų tarnas! (Morkaus 9, 35)

Tau džiaugiantis Dievo veikimu ir pirmaisiais vaisiais, tas pats švelnus balsas paklaus tavęs: “Ar nori eiti toliau?” O, taip, Viešpatie, bet kas gi yra toliau? “Sek mane ir aš padarysiu tave vaisingą”, - atsako Šventoji Dvasia. Kelionė tęsiasi...

Tas, kuris parūpina sėklos sėjėjui ir duonos valgytojui, padaugins jūsų pasėtą sėklą ir subrandins jūsų teisumo vaisius.

2 Korintiečiams 9, 10

16 SKYRIUS

Jis padarys tave vaisingą

Einant toliau, širdis prisipildo meilės, džiaugsmo ir ramybės. Tu jauti Jo būvimą ir matai, kaip Jo Dvasia veikia tavo gyvenime. Atsukęs atgal, pastebi, kaip Jo pažadai pildosi, širdis tampa sklidiną Dievo žodžiu, o tikėjimas tvirtai nukreiptas į Jį. Tu stebiesi, kaip Jis pakeitė tave ir padarė visiškai kitokiu, tokiu, koku tu savo jėgomis tapti negalėjai. Tau besidžiaugiant Jo darbais, tu išgirsti savo vedlį klausiant: “Ką tu nori su tuo daryti?”

Iš pradžių tu net nesupranti šio klausimo ir toliau dėkoji Jam už suteiktą naują gyvenimą ir Jo pažadų išsipildymą, tačiau Jis vėl tavęs paklausia: “Ką nori daryti su nauju gyvenimu?”

“Kaip tai, ką noriu? Viešpatie, viską, ką aš galiu daryti, tai džiaugtis ir dėkoti tau už šį naują gyvenimą, pilną tavo meilės ir džiaugsmo, nes tai tavo dovana ir tavo darbas. Aš pats negalėjau tai gauti ir pasiekti savo jėgomis, todėl būsiu dėkingas per visą likusį gyvenimą. Ačiū Tau, Viešpatie”. Bet tavo vedlys vėl paklausia: “Bet ar nori būti vaisingas?”

O, kas nenori būti vaisingas? Juk aš visą laiką įsivaizduodavau save vaisingą – besidžiaugiantį Dievo malone, laimingą, pilną Dievo išminties ir Jo jėgos. Aš mačiau save stovintį ant scenos ir pamokslaujantį daugeliui, visi, kurie pažvelgia į mano gyvenimą, mato, kaip man sekasi, nes visur su manimi yra Dievas, visi mano darbai patepti, mano šeima laiminga, aš turiu nuostabų darbą ir namą, einu pamokslauti su kostiumu ir kaklaraiščiu, dedu rankas ant ligonių ir Viešpats juo pagydo, mane supa nuostabūs draugai, palaikantys ir skatinantys mane, nuo mano veido neišnyksta šypsena. Aš esu toks laimingas ir pilnas vaisių. Koks gražus vaizdas, kokia nuostabi svajonė ir tai pildosi. Taip gera matyti Jį besirūpinantį ir laiminantį mane. Tačiau, kodėl aš jaučiuosi vienas, lyg kažko trūktų, lyg būčiau sėkla be vaisių?

Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: jei kviečio grūdas nekris į žemę ir nenumirs, jis pasiliks vienas, o jei numirs, jis duos gausių vaisių. (*Jono 12, 24*)

Visą laiką Viešpats augino ir stiprino mane, Jis mokino ir užpildė mano širdį savo Dvasia, parūpindamas sėklos sėjėjui, kad aš tapčiau sėkla Jo rankose. Atėjo laikas sėti, kad neščiau vaisių. Ką darė su išsipildžiusiu Dievo pažadu ir vieninteliu sūnumi Abraomas ir ką darė Povilas su nauju gyvenimu? Kokį tikėjimo kelią praėjo Abraomas, kol sulaukė Dievo pažado – vienintelio savo sūnaus Izaoko. Jis mylėjo, rūpinosi ir džiaugėsi šia Dievo dovana. Izaokas buvo vienintelis, brangiausias ir mylimiausias Jo sūnus, į kurį jis sudėjo visas viltis, nes jame Dievas pažadėjo padauginti Abraomą ir palaiminti visas žemės gimines. Tačiau, būtent tada, kada Izaokas paaugo ir tapo neatskiriama Abraomo gyvenimo dalis, Dievas paprašė paaukoti jį. Kodėl? Nes sėkla subrendo ir atėjo laikas sėjai, kad padaryti Abraomą vaisingą visose tautose. Tik po Abraomo paklusnumo paaukoti savo sūnų, pradėjo augti vaisiai ir Abraomas tapo daugelio tautų tikėjimo tėvu.

Jis paklaus tavęs, ką tu nori daryti su nauju gyvenimu, ką nori daryti su savo širdimi, užpildyta meile, džiaugsmu ir tikėjimu, kaip nori toliau gyventi, būdamas apvalytas, sustiprintas, paguostas ir aprūpintas? Tu džiaugiesi Dievo malone savo gyvenime, Jo darbu ir stebuklais. Tačiau, Viešpats laukia tavo atsakymo ir tavo tikėjimo sprendimo, tavojo “Taip”. Ar nori būti vaisingas ir ką tu nori daryti su visa tai?

Viešpats trokšta, kad tu paaukotum naują gyvenimą Jam ir gyventum dėl Jo ir kitų, kad būtum gyva auka ir naudotum naują, papuoštą gyvenimą, idant kiti būtų vaisingi. Tu aukoji ne nuodėmingą, seną gyvenimą, bet naują – prikeltą Jėzuje Kristuje, apvalytą, sustiprintą ir užpildytą. Abraomas aukojo ne Izmaelį, bet Izaoką. Jis aukojo gautą Dievo pažadą, tą naują gyvenimą, kuris buvo Izaoke. Jei trokšti būti vaisingas, tada Jis skatins tave pasėti tai, ką gavai. Tu aukoji ir atiduodi Dievui save, kaip naują kūrinį, atgijusį ir apvalytą, nes Viešpats priima tik nesuteptas aukas. Tu neaukoji senojo gyvenimo, nes senas gyvenimas yra nukryžiuotas ir nubaustas Jėzuje

Kristuje, bet tu aukoji naują, prisikėlusį gyvenimą. Juk Jėzus prisikėlė ne dėl savęs ir tapo vyriausiuoju kunigu per amžius. Jėzui nereikėjo prisikėlimo dėl savęs, bet Jis tai atliko dėl tavęs, kad būtum prikeltas Jame.

Neduokite nuodėmei savo kūno narių kaip neteisumo ginklų, bet **paveskite save Dievui, kaip iš numirusiųjų atgijusius**, ir savo narius Jam – kaip teisumo ginklus.
(*Romiciams 6, 13*)

Tu trumpam stabteli ir klausi: “Viešpatie, bet tai neatitinka mano įsivaizdavimo, mano svajonės, mano pašaukimo būti laimingu, nes, kai dalinu save kitiems, aš jaučiu, kaip tuštėju ir silpnėju, tarytum aš netenku tų vaisių, kurių taip troškau, kuriuos tu man suteikei. Ir kai tu ateisi ir pamatysi mane tuščią, paklausi, kur gi visa tai? Aš bijau būti nevaisingas, nedvasingas ir silpnas...”

Ir vis dėlto, tai yra tik tavo įsivaizdavimas, kuris sulaiko tave nuo sėjos. Kaip dažnai tu suklysti vertindamas sėją ir pjūtį. Tu entuziastingai sutinki sėti ir tikiesi pjauti, tačiau klysti, tikėdamasis pjauti toje pačioje vietoje. Sėja ir pjūtis vyksta skirtingose vietose. Viešpats sėja tavyje, bet pjaus kituose. Sėkla krinta ir miršta tavo širdyje, bet pjūtis išauga kažkur kitur – kituose. Palyginime apie tarnus, kuriems buvo išdalinti talentai, matai, kad tas, kuris gavo tik vieną talentą, iš baimės paslėpė jį. Atėjęs Viešpats to pačio tarno lūpomis atsakė į klausimą, kodėl daugelis būna nevaisingi. Jie sumaišo sėjos ir pjūties vietas.

Priėjęs tas, kuris buvo gavęs vieną talentą, sakė: “Šeimininke, aš žinojau, kad tu – žmogus kietas: **pjauni, kur nesėjai, ir renki, kur nebarstei**. (*Mato 25, 24*)

Iš baimės atrodyti nedvasingu, silpnu ir pažemintu, tu gali užkasti tai, ką davė Viešpats, ir laikyti paslėpęs savo širdyje. Tu tikiesi, kad kai sugrįš Viešpats, Jis ras visa tai tavyje ir bus patenkintas. Galbūt tu galvoji ištarti Jam: “Štai, Viešpatie, žiūrėk, aš vis dar pilnas meilės ir

džiaugsmo, kuri tu man davei, aš vis dar gausiai dėkoju ir esu užpildytas Dvasios, aš visa tai išlaikiu. Daugelis aplink mane pastebi, kaip aš dvasiškai išaugęs, ištobulėjęs. Tai taip gražu ir taip žiba, tarytum talentas. Štai, Viešpatie, tai tavo – tu man davei, štai tau atgal – aš visa tai išsaugojau.” Tačiau, kodėl Viešpats nebus tuo patenkintas. Jis prieis prie tavo kaimynų, prie tavo pažįstamų ir prie atsitiktinių prašalaičių, kuriuos kažkada tu sutikai, ir paieškos, kur yra ta meilė, kurią Jis pasėjo tavyje, kur tas tikėjimo tvirtumas ir gailestingumas, kurių tau tiek daug suteikė. Kodėl jie neturi tai, ką Jis davė tau?

Galbūt tu atsakysi Jam: “Viešpatie, pažiūrėk, jie gi tokie netikintys, nešvarūs, nesugebantys mylėti, nepatyrę to dvasios džiaugsmo ir vedimo, kokį aš išsaugojau”. Bet Viešpats parodys, kad Jis sėja tavyje, bet pjauna – kituose. Jam ne taip svarbu, kaip tu atrodyti tą dieną, bet kiek būsi išdalinęs. Tu gali atrodyti labai “prastai”, kaip mirštantį sėklą, kuri džiūsta, nyksta ir bliūkšta, bet kažkur kitur – dirvos paviršiuje, kažkur kituose bus subrendę vaisiai.

Ar matei, kaip atrodo sėkla, iš kurios išauga derlius? Kada tu atiduodi ir pasėji sėklą, nukritusi į žemę, ji, pirmiausia, suminkštėja ir iš savęs išleidžia daigelį. Tas daigelis maitinasi tik iš sėklos. Sėkla pamažu bliūkšta, mažėja ir senka. Ji vis prasčiau atrodo, ji jau ne tokia, kokia buvo prieš sėją, ji atrodo išdžiūvusi ir niekam nereikalinga. Tačiau iš jos, kažkur dirvos paviršiuje skverbiasi daigelis, paskui stiebas, varpa ir galop, toje varpoje šimteriopas derlius. Šio vaisiaus paslaptis ir priežastis – sėklos mirtis. Ar įsivaizduoji, kaip atrodė Jėzus ant kryžiaus, kaip atrodė mirštantį sėklą ir kokia gyvybė užliejo tave – Jo mirties vaisių?

Mirštančią sėklą ir gausius vaisius gali matyti ir Povilo gyvenime. Turbūt svajodavai, kaip būtų nuostabu išvysti Povilą dabar, pasiklausyti jo pamokslų ir patirti Dievo jėgą. Tačiau tau būtų sunku atpažinti jį, nes įsivaizduoji jį, kaip puikų oratorių, stiprų ir pasitikintį Dievo vyrą, kurio kiekvienas žingsnis matomai palaimintas ir pateptas Dievo malonės ir šlovės. Tačiau tuo metu, kitiems taip neatrodė. Povilo gyvenime buvo daug persekiojimų, jis patyrė keletą laivo avarijų, dažnai neturėdavo, ką

valgyti, būdavo nepritekliuje, sirgdavo, dirbdavo naktimis. Dabar turbūt pasakytum, kad jam trūko tikėjimo Dievu, kuris aprūpina. Jis nebuvo iškalbingas, daug kur skelbdavo Evangeliją su baime ir drebėjimu, būdavo apkaltintas, esant nepakankamai „dvasingu“, nemokančiu šnekėti, daugelis jo gyvenime ieškodavo Dievo būvimo ir patepimo įrodymų, abejodavo jį esant tikru apaštalu. Jis kažkur net sakė, kad tavo pasaulio sąšlavomis, kad net kitos bažnyčios pradėjo juoktis iš Jo, kelti klausimą, ar jis yra tikras apaštalas, o gyvenimo pabaigoje visi jį paliko, tarytum visas darbas veltui. Tu tik dabar matai ir gali vertinti Povilą Dievo žodžio šviesoje, nes žinai, kaip jį vertino Viešpats. Tačiau tuo metu jis neatrodė „pakankamai“ dvasingas. Jame nebuvo nieko ypatingo ar ženklų, liudijančių, Dievo nuomonę apie jį. Tie ženklai ir tie vaisiai buvo kituose. Povilas atrodė kaip mirštanti sėkla, nešiojanti Jėzaus Kristaus mirtį savyje, tuo tarpu kai Dievo jėga ir prisikėlimas veikė kituose.

Pažiūrėk, kaip atrodė mirštanti sėkla – kvaila, silpna ir niekinama, tačiau kokie vaisiai buvo kituose – išmintis, stiprybė ir pagarba.

Mes kvaili dėl Kristaus, o jūs išmintingi Kristuje. Mes silpni, o jūs stiprūs; jūs gerbiami, o mes niekinami. (1 Korintiečiams 4, 10)

Tačiau jis buvo sėkla, kuri krito į žemę – sunyko, subliūško, išsisėmė. Jėzaus mirtis jį išsunkė, išsiurbė, kaip ir Kristų, tam, kad Jėzaus gyvybė ir Jo gyvenimas išaugtų kitose. Net ir tu esi tas vaisius. Pagauk Dvasią, kuri slypi Jo žodyje – meilės, tarnavimo ir atsidavimo Dvasią, kuri ima iš Jo, veikia per Jį ir veda pas Jį.

Tavo gyvenime vyksta nuostabiausias dalykas – tavyje veikia ir Jėzaus mirtis, ir Jo prisikėlimas, tačiau vaisingumo paslaptis yra tame, kad Jėzaus mirtis ir Jo prisikėlimas veikia skirtingose vietose.

Taigi mumyse veikia mirtis, o jumyse gyvybė. (2 Korintiečiams 4, 12)

Kaip atrodė Jėzus ant kryžiaus? Kaip atrodė Dievo sėkla? Bet pažiūrėk, kokia jėga iš ten liejosi, tik per tai tu gali ateiti ir pažinti Dievą. Ar pastebėjai, kokią gyvybės versmę sukėlė tavyje Jėzaus mirtis? Kokią meilę, džiaugsmą ir ramybę ši sėkla tau suteikė. Kokia mirtis baisi Jame, bet kokie vaisiai gražūs tavyje.

Jėzaus mirtis - Dievo jėga tavo gyvenime. Ar nori tą mirštančią Jėzaus aukos sėklą nešioti savyje? Ar nori, kad Jis veiktu? Tai nereiškia, kad tu gali įžiebtį gyvybę savo darbais, išsižadėjimu ar pasiaukojimu. Ne, tai veikia ta pati sėkla, ta pati Jėzaus mirtis nešiojama tavyje.

Aš nieku nesigirsiu, tik mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus kryžiumi, kuriuo pasaulis man yra nukryžiuotas ir aš pasauliui. (*Galatiečiams 6, 14*)

O, koks galingas Dvasios veikimas sklinda iš Jėzaus aukos. Nešiodamas ją savyje, tu skleidi Jo aromata. Viskas, ką liudijo Povilas –tai buvo ne žodžiai, bet Dvasios demonstravimas, kuri tryško iš Jėzaus aukos. Povilas, patyręs daug rašto raidės pamokų, apsisprendė atrodyti kvailas, neišmintingas ir skelbti tik Kristaus kryžių, nes tai ir yra Dievo jėga.

Nes aš nusprendžiau tarp jūsų nežinoti nieko, išskyrus Jėzų Kristų, ir Tą nukryžiuotą. (*1 Korintiečiams 2, 2*)

Bet kaip eiti tokiu keliu, iš kur turėti tiek jėgų ir sugebėjimą tapti ta sėkla, nešančia daug vaisiaus? Besvarstant apie tai, vedlys apjuosė tave žibancia juosta. “O, Viešpatie, kokia graži juosta, visa brangakmeniais ir briliantais nusagstyta, ir taip gražiai spindi, kad tikrai tai turėtų būti reikšmingas ir brangus dalykas”, - pagalvoji tu. “Tai meilės juosta, skirta tarnavimui kitiems, su ja galėsi kitiems tarnauti ir plauti bei šluostyti kitų kojas”, - išgirsti Jo balsą.

Bet kas su tokia prabangia juosta plauna ir šluosto kojas? Tam turi būti paprastas skuduras. Juk kitu kojos nešvarios ir ta juosta išsiteps? Kai

tarnauji kitiems, tarnauk pačiais brangiausiai dalykais. Viskas, kas tau brangiausia ir geriausia, tais dalykais ir tarnauk ir atiduok juos kitiems. Tam, kad galėtum tai daryti, tau reikės pasilenkti žemai, iki pat kojų. Galbūt kitų akyse tu atrodysi juokingai ir nepagarbiai, bet Jo akyse, tai pats gražiausias tarnavimas. Šia juosta buvo apsirišęs ir patarnavo Jėzus, parodydamas ir tau pavyzdį. Jo gyvybė buvo brangiausia, ką Jis atidavė tau, todėl nebijok dalintis pačiais brangiausiai dalykais, nes ne tai, kas matoma yra brangu, bet tai, kas amžina yra vertinga.

Apjuostas šia juosta, tu siauru takeliu pradedi kopti į kalną. Kelionė tęsiasi...

Tuo bus pašlovintas mano Tēvas, kad duosite
gausiu vaisiu ir būsitate mano mokiniai.

Jono 15, 8

17 SKYRIUS

Jis pašlovins Jėzų

Kopiant į kalną, tu išgirsti giesmę, šlovinančią Dievą. Ji tokia graži ir nuostabi, kad tu neištvėręs paklausi savo vedlio: „Iš kur ji?“. Jis nusišypso ir atsako, kad ji iš tavo širdies. Bet aš juk einu tylėdamas, aš nešlovinu Dievo dabar giesmėmis, kaip ji gali skambėti? „Gyvenimas padėtas ant aukuro šlovina Dievą“, – išgirsti švelnų balsą.

Dievo šlovinimą tu dažniausiai išivaizduodavai kaip dėkojimą, grojimą ir giedojimą surinkimo pradžioje ar maldos metu. Tai yra nuostabu ir Viešpačiui patinka, kada šlovini Jį, dainuoji ir dėkoji. Bet ne tik tai yra Jėzaus šlovinimas ir garbinimas. Jo šlovinimas gali užpildyti visą tavo gyvenimą, kiekvieną valandą, minutę ir akimirką. Bet kaip tai gali vykti, aš juk negaliu be perstojo Jam dėkoti ir šlovinti?

Evangelijose nėra daug vietų, aprašančių, kaip Jėzus šlovindavo Tėvą, bet viena rašto vieta, ypač aiškiai parodo, kas yra šlovinimas.

Jam išėjus, Jėzus prabilo: „Dabar Žmogaus Sūnus pašlovintas, ir Dievas pašlovintas Jame. (Jono 13, 31)

Jėzus čia sako, kad Tėvas yra pašlovintas Jame: ne ateityje, bet dabar. Šiuo momentu yra šlovinamas Tėvas. Bet koks gi čia momentas? Jis ištarė šiuos žodžius tada, kada Judas Iskariotas išėjo išduoti Jėzų mirčiai. Jėzus savo gyvenimą atnešė ir padėjo ant aukuro Dievui, Jis pavedė visą save Jam. Tai labiausiai pašlovina Dievą – tavo atsidavimas ir gyvenimas dėl Jo. Giesmės, žodžiai, malda ir dėkojimas yra tik tavo gyvenimo dalis ir išraiška to, kas yra širdyje. Tavo gyvenimas Jėzuje Kristuje šlovina Dievą, tai kvapas priimtinas Jam. Viską, ką darai dėl Jo, pašlovina Jo vardą. Dievą garbina tavo gyvenimas – viso savęs atidavimas Jam ant aukuro.

Senajame Testamente gali pastebėti, kaip tikėjimo patriarchai kiekvieną kartą, kada išgirdavo Dievo žodį ar būdavo išgelbėjami nuo priešų, pastatydavo Jam aukurą ir aukodavo. Aukuro statymui Biblijoje skiriama labai daug dėmesio. Tam, kad galėtum pradėti aukoti, pirma turi pastatyti aukurą, ir ne bet kaip, bet tiksliai pagal parodytą pavyzdį ir pagal tam tikrus reikalavimus. Kad aukuras būtų priimtinas Dievui, pagal Įstatymą Izraelitų kunigai turėjo šventinti jį septynias dienas gyvulių krauju.

Septynias dienas aukosi sutaikinimo auką ir šventinsi aukurą. Jis bus labai šventas aukuras. Kiekvienas, prie jo prisilietęs, taps šventas. (*Išėjimo 29, 37*)

Tik po to aukuras būdavo priimtinas aukoti aukoms. Izraelitams perėjus per Jordaną, Viešpats nurodė šio įvykio atminimui pastatyti aukurą iš dvylika akmenų, simbolizuojančių dvylika Izraelio giminių. Kitoje vietoje Viešpats nurodė statyti aukurą ir netašytų akmenų, kad joks dirbtinis įrankis nepalietų akmens ir nesigirdėtų jokio garso, jį statant. Pranašas Elijas, sušaukęs visą Izraelį apsispręsti, kas yra tikrasis Dievas, pirmą, ką padaro, tai atstato aukurą, pagal Dievo nurodytą pavyzdį ir reikalavimus.

Kodėl tiek daug dėmesio skiriama aukurui? Net ir Jėzus atkreipia dėmesį į tai, kad aukuras yra svarbesnis už atnašą, nes viskas, kas prisiliečia prie aukuro, tampa viena su juo. Jei šventas aukuras, tai šventa ir auka.

<...> Kas gi didesnis – atnaša ar aukuras, kuris pašventina atnašą? (*Mato, 23, 19*)

Jėzus yra tavo aukuras – šventas ir pašventinantis viską, kas dedama ant Jo. Tu, kaip gyvas akmuo, statai ant Jo. Kada atiduodi savo širdį ir gyvenimą Jam, ir gyveni dėl Jo, tada tu prisilieti prie Jo, kuris ir pašventina tave. Tavo gyvenimas tampa pašventintas Jo ir tu tampa viena su Juo. Aukuras ir atnaša tampa viena. Dievui priimtina ir šventa

viskas, kas padėta ant šio Aukuro. Viskas, ką darai dėl Jo vardo, ką darai Jam, per Jį ir dėl Jo, tampa šventa ir priimtina Dievui. Tavo gyvenimas, padėtas ant šio aukuro, skleidžia malonų aromata, malonų kvapą Dievui. Jis užuodžia savo sūnaus kvapą ir prisimena savo sandorą, sudarytą su tavimi per Jo auką.

Dėkui Dievui, kuris visada veda mus Kristuje triumfo eisenoje ir per mus kiekvienoje vietoje skleidžia mielą Jo pažinimo kvapą. (*2 Korintiečiams 2, 14*)

Viešpats taip pat sako, kad ne darbai, aukos ar matomi dalykai yra svarbu, bet širdis. Ne tai, ką tu duodi, aukoji ir darai yra svarbu Viešpačiui. Ar manai, kad Jam trūksta pinigų, kuriuos aukoji, ar Jam reikia dovanų, ar Jis nori iš tavęs kažką atimti ir išsireikalauti? Tavo širdis yra kaip aukuras, ant kurios tu dedei įvairias dovanas, darbus ir veiklą. Ne šie darbai svarbūs, bet tavo širdis, kuri yra aukuras. Kada Jėzus išvydo neturtingą našlę, aukojančią tik du skatikus, ir turtingus, kurie davė dideles pinigų sumas, Jis pasakė, kad ši našlė davė daugiausia. Ar Jam buvo svarbus pinigų ar darbų kiekis? Ne, Jis matė ne auką, bet aukurą, Jis matė ne darbus, bet širdį, kuri ir pašventina darbus. Yra nematomi pinigai, kuriuos priima Viešpats, ir tai yra širdies valiuta, kuri turi neįkainojamą vertę danguje.

Kopdamas į kalną ir eidamas Jo jėgomis, tu praėjai pavojingas vietas, skardžius, lygumas ir kalvas. Jis ne tik tave išlaikė, bet ir papuošė meilės juosta, išmokino tarnauti, sutvirtino tikėjimą, užpildė širdį, išmokino sėti ir pažadėjo didelį derlių. “O, Viešpatie, išaugink Tavo derlių kituose, kad jie būtų turtingi”, - ištari, išmokęs naują pamoką.

Staiga supranti, kad tu nenori būti vienas danguje ir negali įsivaizduoti savęs prie Jėzaus be kelyje sutiktų keleivių, kuriems tu patarnavai. Dangus be jų tau neįsivaizduojamas, nes tu nori būti ten, kur ir jie. Jis iš tiesų daro tave turtingu. Kelionė tęsiasi...

Tam, kuris gali išlaikyti jus nenupuolusius ir savo šlovės akivaizdon pastatyti nepriekaištingus su didžiausiu džiaugsmu, <...>

Judo 1, 24

18 SKYRIUS

Jis pastatys tave be gėdos ir kliaudos

Kelionės metu tu pastebėdavai einančius kitus keleivius, vieni iš jų eidavo plačiu keliu, patogiu ir lygiu, kiti – siauru, vingiuojančiu ir vedančiu per kalnus ir slėnius. Kai užeidavo audra, tu matei, kad ji paliesdavo kiekvieną, ir kai būdavo saulės kaitra – ji pasiekdavo kiekvieną. Dažnai tau atrodydavo, kad nėra jokio skirtumo, kas ir koku keliu eina, kartais tave net apnikdavo abejonės, ar Viešpats tikrai tave išlaikys ir atves iki pabaigos, nes tu nepastebėdavai skirtumo tarp einančių ir poilsiaujančių ar tarp siauro ir plataus kelio. Tačiau buvo akivaizdu, kad kiekvieną kartą, esant pavojui ar sunkumui, su suklypimais ir nubrozdinimais, tu vis tiek eini į priekį. Tu klumpi ir esi pakeliamas, pavargsti ir esi pastiprinamas, pameti kelią ir esi surandamas, pasilpsti, sustoji ir esi paguodžiamas ir vedamas toliau. Tarytum visada tavyje yra pergalė.

Mes visaip spaudžiami, bet nesugniuždyti; suglumę, bet nenusivylę; persekiojami, bet nepalikti; parblokšti, bet nežuvę. (2 Korintiečiams 4, 8-9)

Kartą niekaip nesupratau, kodėl nebuvo matomo palaiminimo. Apėmė nusivylimas, kad kažkur praklausiau Dvasios balsą ir pamečiau Jį, kad daug ką darau veltui ir švaistau laiką be naudos, nematydamas rezultatų. Tačiau Viešpats prakalbo paprasta eilute, vieno milijonieriaus ištarta fraze: „Sielvartas, praradus kūdikį, man buvo kaip namo griūvimas“.

Ir tada prisiminiau rašto vietą apie namą: vieną pastatytą ant uolos, o kitą – ant smėlio. Tas, kuris buvo ant uolos, nesugriuvo, užėjus didelėms audroms, o tas, kuris buvo pastatytas ant smėlio – sugriuvo, ir jo griūvimas buvo smarkus. Ir tikinčiojo, ir netikinčiojo gyvenime būna įvairių įvykių, audrų, praradimų, išbandymų ir kentėjimų. Jie aplanko kiekvieną: ir einantį siauru, ir einantį plačiu keliu.

Aš manau, jog šio laiko kentėjimai nieko nereiškia, lyginant juos su būsimąja šlove, kuri mumyse bus apreikšta.
(*Romiečiams 8, 18*)

Tačiau pats didžiausias skirtumas, kad į gyvenimą be Kristaus, kartu su audra, ateina sielvartas, depresija ir „visko pabaiga“ – namas sugriūna. Atrodytų, tiek daug vargta, tikėtasi, statyta, kovota, o gyvenimas eina į pabaigą, ir lieka vis mažiau laiko – viskas veltui. Toks jausmas ir būseną dažnai apima ką tik buvusius laimingus žmones. Tačiau, jei tavo gyvenimo pamatas yra Jėzus Kristus, nepaisant kokie bebūtų įvykiai ar audros, tavyje išliks Jis - Gyvenimas, ir joks sielvartas ar skausmas nepalies tavęs ir nesugriaus tavo namo. Kaip dažnai tu gali stebėti gyvenimo pabaigoje skirtingus veidus ir būsenas: tų, kurių gyvenimas yra Jėzus Kristus, ir tų – kurių gyvenimas yra jie patys. Kodėl žmogų be Kristaus gyvenimo pabaigoje apima būseną, tarytum jis viską prarado, ką per visą gyvenimą įgijo, kovojo ar stengėsi, o žmogų, kuris prarado save dėl Jėzaus Kristaus – gyvenimo pabaigoje užpildo būseną, tarytum jis kažką įgijo. Kaip tiksliai ir nepriekaištinga tada išsipildo Dievo žodis.

Nes, kas nori išgelbėti savo gyvybę, tas ją praras; o kas praras savo gyvybę dėl manęs, tas ją atras. (*Mato 16, 25*)

Tai, ką tu išdalinai ir išbarstei dėl Jėzaus, Jis surinko ir padėjo saugoti danguje, Tą dieną, apie kurią rašoma Dievo žodyje, bus apšviesta ir atidengta tai, kas paslėpta tavo moliniame inde, ir kas paslėpta danguje. Didžiosios paslapties atidengimas ir apreiškimas jau čia pat. Tavo nematomas kelias, kuriuo eini taps matomu, ir tu išvysi veidu į veidą savo Gelbėtoją, savo Gyvenimą, savo Kelią.

Viešpats yra pažadėjęs, kad viskas, kas yra Jo, yra ir tavo. Nors tu matai, kaip tai vyksta gyvenime čia žemėje, bet dar didesnis šios tiesos apreiškimas tavęs laukia danguje. Tai nuostabiausias ir šlovingiausias įvykis tavo gyvenime. Jo pažadas yra tvirtas, kad Jis pastatys tave be

gėdos ir kliaudos tą dieną. Isikibk į Jį ir eik, kol neišvysi Jo veidu į veidą. Ne tavo nuveikti darbai ar padarytos klaidos, ne tavo suklupimai ar pasiekimai atves ir pastatys prieš Jį. Jis pastatys tave be gėdos ir kliaudos savąja jėga, nes tu ateisi iki Jo sosto pilnas dėkingumo ir pasigyrimo Juo, kuris dovanojo visą save tau amžinai.

<...> kartu prikėlė ir pasodino danguje Kristuje Jėzuje <...>
(*Efeziečiams 2, 6*)

Kaip sustiprina tave viltis, nukreipta į Jį. Tu igauni naujų jėgų kopti į statų kalną ir tavo žvilgsnis, kaip Abraomo, dabar gali perskroستی visą dangų ir išvysti Jį sėdintį šlovėje.

Kelionė tęsiasi...

Aš esu Alfa ir Omega, Pradžia ir Pabaiga“, –
sako Viešpats, kuris yra, kuris buvo ir kuris
ateina, Visagalis.

Apriškimo 1, 8

19 SKYRIUS

Jėzus Kristus – nesibaigiantis Dievo apreiškimas

Eidamas toliau, tu pažvelgi į savo molinį indą: jis padėvėtas, suskilęs, parudavęs, atrodo vos laikosi. Su kiekviena diena tu pastebi naujus įbrėžimus ir įskilimus jame. Užtektų nedidelio kritimo ir šis indas sudužtų. Tačiau tu jauti, kad indas greičiau sudužtų nuo tos jėgos, kuri kunkuliuoja tavyje. Kartais atrodo, kad ji prasiverš iš vidaus ir tavo molinis indas neatlaikys. Tai ta pati jėga, kuri prikėlė Jėzų Kristų iš mirusiųjų, ši jėga prikels ir tave. Nors matai, kaip kasdien silpsta tavo kūniškas indas, tačiau viduje viskas šviežia ir nauja. Ir staiga tu pagalvoji: “O kokia gi šio kelio pabaiga?”

Tavo vedlys patvirtina tai, kas jau seniai yra tavyje: “Pabaigos, kaip ir pradžios nebėra, yra tik Jis – Jėzus Kristus tavyje”. Tu vis labiau trokšti Jį išvysti, pamatyti tą balsą, kuris tiek laiko tave vedė, mokino, guodė, mylėjo. Dabar tu trokšti ne tik Jį išgirsti, bet ir pažvelgti jam į veidą. Koks Jis yra?

Kristau apreiškimas yra toks didis, neišsemiamas ir nesibaigiantis, kad neįmanoma tai aprašyti, įsivaizduoti ar užbaigti. Dievo žodis sako, kad tu Jį išvysi tokį, koks Jis yra – sėdintį soste Dievo Tėvo dešinėje. Tačiau Jį išvysi ne tik soste, tu pamatysi Jį savyje. Visos kelionės metu Jis buvo paslėptas tavo moliniame inde, tačiau, kai tas indas bus sudaužytas, Kristus tavyje taps matomu visiems. Adomas buvo sukurtas pagal Dievo atvaizdą iš žemės dulkių, prisilietus Dievo Dvasiai. Tu esi sukurtas iš Kristaus, todėl ir esi Dievo sūnus.

Tu išvysi Kristų ir sėdintį soste, ir išnyrantį iš tavęs. O kur būsi tu? Tu taip pat išvysi save sėdintį soste kartu su Juo, ir nusimetantį savo seną molinį indą bei apsilikusį nauju rūbu – dangišku kūnu. Tai didelė paslaptis, nes tai Kristaus maldos ir Jo prašymo vaisius: tu būsi Jame ir

Jis tavyje. Dabar tu negalime to pilnai suprasti ir aprėpi, bet tikėjimu priimk tai.

Tą dieną jūs suprasite, kad Aš esu savo Tėve, ir jūs manyje, ir Aš jumyse. (*Jono 14, 20*)

Tačiau dar didesni įvykis tavęs laukia danguje. Jėzus Kristus ir Jo mylimoji Nuotaka, Jo bažnyčia bus apreikšti visai dangaus kūrinijai. Ir tu esi šio įvykio dalis. Ta meilė, kuri liejasi per Šventąją Dvasią į tavo širdį, ir meilės atsakas, pagimdytas tavo širdyje, rodo į artėjantį pokylį, Kristaus ir Jo Nuotakos vestuvės – pilną apsijungimą ir tapimą viena.

Džiūgaukime ir linksminkimės, ir duokime Jam šlovę! Nes atėjo Avinėlio vestuvės ir Jo nuotaka pasiruošė. (*Apraiškimo 19, 7*)

Apaštalas Paulius Kristaus ir Bažnyčios santykius sulygina su žemiška santuoka, kuri yra tik menkas šešėlis Kristaus ir Bažnyčios realybės danguje. Kristus ir Bažnyčia ne taps vieningi, jie bus viena. Ten, kur eis Kristus, ten eis ir Jo bažnyčia. Ten, kur bus bažnyčia, ten bus ir Kristus. Ši Dievo šlovė, meilė ir pasiaukojimas bus apreikšti danguje, apvainikuodami Dievo darbą.

Tada prie manęs priėjo vienas iš septynių angelų, turėjusių septynis dubenis, pilnus septynių paskutinių negandų, ir pasakė man: „Eikš, aš tau parodysiu nuotaką, Avinėlio sužadėtinę“. (*Apraiškimo 21, 9*)

Tu gali matyt tūkstančius danguje, šlovinančius Dievą ir skelbiančius visai kūrinijai: “Pažiūrėkit, kokia graži nuotaka, kokia ji turtinga,

pasipuošusi baltu nuometu ir brangakmeniais. Niekas jai negali prilygti. Šį grožį jai suteikė jos jaunikis – Kristus”. Bažnyčioje bus matoma Kristaus šlovė, Jo tikras grožis. Kas danguje žvelgs į bažnyčią, aikčios nuo jos grožio. Tai Kristaus atpirktieji, pašventintieji ir numylėtieji. O nuotaka tars: “Pažiūrėkit į mano Gelbėtoją. Tai Jis mane papuošė, išsirinko, nuprausė, praturtino”. Kristus ir Jo nuotaka taps neatskiriami per amžius, nes jie iš tiesų bus sujungti meile.

Paskui regėjau: štai milžiniška minia, kurios niekas negalėjo suskaičiuoti, iš visų giminių, genčių, tautų ir kalbų. Visi stovėjo priešais sostą ir Avinėlių, apsiautę baltais apsiaustais, su palmių šakomis rankose. (*Apraiškimo 7, 9*)

Pilnas Kristaus apreiškimas visai kūrinijai viešai pasmerks šėtoną ir puolusius angelus. Tu galbūt įsivaizduoji teismą, kaip jėgą ir prievartą, kurios pagalba įvykdomas teisingumas. Tačiau Dievo teismas yra kitoks. Jo darbai eina priekyje teismo ir panaikina bet kokią argumentą, abejonę Jo teisumu bei nutildo kiekvieną liežuvių. Dievo žodis sako, kad kiekvienas kelis priklausys prieš Jo sostą ir kiekvienas liezuvis išpažins, kad Jis yra Viešpats, teisingas teisėjas ir vienintelis Dievas. Dar prieš tesimo įvykdymą bus viešai apreikšta ir parodyta Dievo šlovė - Jėzus Kristus, kurio pats būvimas reiškia teismą šėtonui. Kodėl?

Dievo žodis atskleidžia, kad šėtonas prieš nuopuolį buvo gražiausias ir galingiausias Dievo cherubinas, šviesos angelas, stovintis arčiausiai Dievo. Jis buvo toks gražus ir vaikščiojo tokioje šlovėje, kad panorą susilyginti su Dievu. Taip jame radosi išdidumas, kuris ir nubloškė Jį žemyn. Jis siekė šlovės ir valdžios. Jis sugundė žmogų ir apgaule atėmė iš jo valdžią žemėje. Tačiau šėtonas nepažino Dievo ir nematė, kas stovi už tos ugninės sienos, už teisingumo, reikalaujančio nubausti mirtimi kiekvieną nuodėmę. Apie tokią Dievo meilę, pasiaukojimą ir malonę jis net pagalvoti negalėjo. Dievas pats sumokėjo kainą savo sūnaus mirtimi už visų žmonių nuodėmes, ištraukė puolusį, be vilties ir nevertą žmogų ir pačios giliausios duobės, nuskaistino, pašventino, papuošė ir suteikė

savo Dvasią. Negana to, jis išaukštino jį ir pasodino soste savo dešinėje, dovanodamas visą save.

Todėl priimkite vienas kitą, kaip ir Kristus jus priėmė į Dievo šlovę. (*Romiečiams 15, 7*)

Tai, ko troško puolęs šėtonas ir bandė užimti jėga, Dievas pats suteikė dovanai nevertiems, pats sumokėjo mirties kainą ir suteikė negrižtamai amžiną gyvenimą. Dievo charakteris ir pilnatvė dabar atsidengė tokioje šviesoje, kad visas dangus žiūri į tai su nuostaba, dėkoja ir šlovina tavo Gelbėtoją. Jie rodo į Jį ir gieda: „Štai koks Jis, suteikęs dovanai amžiną gyvybę kritusiam ir puolusiam žmogui, pakėlęs jį, išteisinęs, nuplovęs, pasodinęs šalia, suteikęs valdžią ir galią. Jis tiesiog dovanojo viską, ką turi – visą save“. Tai, ko šėtonas net įsivaizduoti negalėjo, Dievas dovanojo už dyką patiems neverčiausiems ir silpniausiems. O, koks tai įrodymas, koks tai teismas ir pasmerkimas puolusiam šėtonui ir jo angelams. Kokia tai Dievo šlovė ir gyrius.

Aš girdėjau danguje galingą balsą, sakantį: „Dabar atėjo mūsų Dievo išgelbėjimas, galybė, karalystė ir Jo Kristaus valdžia, nes išmestas mūsų brolių kaltintojas, skundęs juos mūsų Dievui dieną ir naktį. (*Apraiškimo 12, 10*)

Nematytas Dievo gailestingumas, malonė, atleidimas, pasiaukojimas, nusizeminimas ir visas Jo grožis tapo apreikšti ir matomi Jėzuje Kristuje. Šis grožis dovanotas ir tau visam laikui.

Dievo šlovė nestovi vietoje, ji auga, plečiasi ir didėja. Ji, kaip “didysis sprogimas” plečia visatą ir skverbiasi visur. Dievo šlove bus išpildyti dangūs ir žemė. Visata ir dangaus kūrinija stebisi, žvelgdami į neaprėpiamus Dievo išminties ir meilės lobius. Anksčiau jie žiūrėjo į Dievą “Aš Esu”, bet dabar mato Tėvą, anksčiau jie girdėjo Dievo žodį,

dabar jie garbiną Dievo sūnų, avinėlių ir karalių Jėzų Kristų, anksčiau jie matė Šventąją Dvasią – dabar jie žiūri į Guodėją, Mokytoją ir Vedlį, anksčiau jie matė kritusią žmoniją, dabar jie stebi išgelbėtuosius, apdovanotuosius ir Dieve patalpintus. O, kokia privilegija ir Dievo malonė tau. Tu ne tik tai matysi, tu būsi Jame. Dievo ir Jėzaus Kristaus apreiškimas vyks tavyje amžinai.

“Viešpatie, kaip norėčiau tai pamatyti”, - sušunki iš nuostabos. Tas pats švelnus ir ramus balsas tau sušnibžda: “Tik tikėk”

Jėzus jai tarė: „Argi nesakiau tau, kad **jei tikėsi**, pamatysi Dievo šlovę?!“ (*Jono 11, 40*)

Kelionė tęsiasi...

EPILOGAS

Perskaitęs šią knygą, turbūt nustebsi ir paklausi: „O kurgi stebuklai? Kur tas didingas ir nuostabus Dievo veikimas?“ Dievo stebuklai vyksta kiekvieną dieną ir tu išvysi jų dar daugiau. Tačiau šios knygos tikslas nebuvo stebuklai, pamokslai ar kokios nors doktrinos dėstymas. Šios knygos tikslas buvo Jis – didžiausias stebuklas tavo gyvenime.

Dabar tu žinai, kas yra sodininkas. Tu gali rasti begalę knygų apie Jo darbus, stebuklus ir veikimą daugelio žmonių gyvenimuose, įvairiausiuose žemės kampeliuose ir tautose. Tu gali perskaityti daug knygų ir išgirsti liudijimų apie tai, kaip Jis išgydė nepagydomus ligonius, išlaisvino iš skurdo, depresijos, atleido nuodėmes, suteikė meilę, džiaugsmą, ramybę. Tu gali perskaityti visą Bibliją, nuvykti pas galingus Dievo tarnus ir pasiklausti, kaip Jis veikia jų gyvenimuose. Tu gali viską sužinoti apie sodininką, bet tau vis tiek trūks vieno dalyko – tau būtina asmeniškai susitikti su Juo.

Nežiūrėk į Jį iš toli, bet pakviesk užėti į tavo gyvenimą. Aš nežinau, kaip tai įvyks, bet jei Jį pakviesi - Jis ateis, parodys kelią, kuriuo eiti, padės ir ves tave šiuo keliu.

Štai Aš stoviu prie durų ir beldžiu: jei kas išgirs mano balsą ir atvers duris, Aš pas jį užeisiu ir vakarieniausiu su juo, o jis su manimi. (*Aprėškimo 3, 20*)

Dabar tavo eilė ištarti – „Kelionė tęsiasi...“

Vienas iš dangelio krikščionių...

Jo Tikslas

© 2010 Gerimantas Gaigalas

Visos teisės saugomos. Be autoriaus sutikimo šios knygos negalima perspausdinti ar kaip kitaip dauginti ir kopijuoti.

ISBN 978-1-4457-6332-3

Citatos naudotos iš lietuviškojo Kosto Burbulio Biblijos vertimo, leisto 1996.

Dėl nemokamų šios knygos egzempliorių galima kreiptis adresu jotikslas@gmail.com